FUGARUL DIN HAMBURG

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Fugarul din Hamburg

SAS-065

În românește de Anca Pisică

EDITURA Tinerama

TINERAMA, 2001

ISBN: 973–8070–62–7

Gérard de Villiers,
Le Fugitit de Hambourg
Malko Productions-Paris.

Capitolul I

Un fâşâit uşor făcu să foşnească tulpinile de porumb din lan, exact în dreapta şanțului în care era ascuns Malko. Întoarse capul, pregătit să acționeze. Elko Krisantem, care stătea ghemuit la câțiva metri de stăpânul lui, duse mâna la centură, unde avea revolverul Astra. Un pui de căprior se ivi cu sfioşenie dintre tulpini, urmat îndeaproape de alți trei. Adulmecară aerul o clipă, apoi traversară drumeagul cu sărituri şovăielnice şi caraghioase, apoi se îndreptară spre alt lan deja secerat. Malko se destinse. De-a lungul Cortinei de fier, ce separa Austria de Cehoslovacia, această porțiune era visul imposibil de împlinit al vânătorilor. Căpriori şi fazani laolaltă mişunau pe aici dintr-un motiv foarte lesne de înțeles: vânatul era interzis. Animalele se învățaseră să nu se aventureze nici prea aproape de satele aşezate la apus, nici de câmpurile minate dinspre răsărit. Acest lucru le permitea polițiştilor de frontieră unguri şi cehi să mănânce din când în când un pic de carne proaspătă.

Malko se ridică şi se uită spre răsărit. Le era greu să-şi închipuie că se aflau la graniţa dintre două lumi. Şanţul în care se ascundeau se găsea la marginea unui drum neumblat ce despărţea cele două lanuri şi care lega odinioară satul austriac Deutsch Jahrndorf de Rusovce din Cehoslovacia. În prezent, la o sută de metri de locul în care se afla Malko, drumul era barat de un gard de sârmă ghimpată, ce reprezenta partea vestică a Cortinei de fier. Borna de la picioarele lor avea înscris anul 1922, adică sfârşitul Imperiului austro-ungar. În apropiere, o pancartă anunţa: *Achtung! Grenze Slaat*[1]. În partea opusă, întinsa câmpie a Europei centrale ajungea până la Urali. Nici un vehicul nu o mai lua pe aici. Malko îşi lăsase Rolls-ul la un kilometru în urmă, sub un castan. Drumul abandonat continua dincolo de gardul de sârmă ghimpată şi era năpădit de buruiene. La trei sute de metri de aici, era blocat de un foişor din lemn construit chiar în mijlocul şoselei, în dreptul unui alt gard tot din sârmă ghimpată, dar electrificat de astă dată, paralel cu un drumeag pe care patrulau grănicerii. Între aceste două baraje, se întindea un loc viran înţesat cu mine antipersonal. Gardurile de sârmă ghimpată şi foişorul din lemn făceau notă discordantă cu peisajul liniştit de toamnă scăldat de un soare molcom. Insectele bâzâiau, fazanii fâlfâiau nestingheriţi din aripi, subliniind calmul câmpenesc austriac. În afară de vânat, prin preajmă nu se mai afla nici o altă fiinţă vie. Era doar acest pustiu care te făcea să simţi un nod în gât, ca şi umbra nevăzută a morţii. Malko luă binoclul şi îl îndreptă spre foişor. Doi soldaţi cehi se sprijineau în coate de balustrada din lemn şi priveau spre apus. Graniţa era presărată cu multe asemenea construcţii la fiecare o sută de metri. Zona de demarcaţie era interzisă în interior pe o suprafaţă de un kilometru.

Un zgomot de motor acoperi brusc bâzâitul viespilor şi îi acceleră lui Malko bătăile inimii. Krisantem se apropie de el şi spuse în şoaptă, ca şi cum paznicii l-ar fi putut auzi:

— *Sie kommen!*[2]

---

1 Atenţie, frontiera de stat!

2 Sosesc!

Malko nu zise nimic, dar se uită insistent în partea stângă a foişorului. Drumul de patrulă şerpuia până la Bratislava, la zece kilometri mai la nord. O pată întunecată apăru la liziera unei păduri, dispăru după un lan, apoi apăru iar. Înaintând pe drumul de patrulă, vehiculul nu semăna cu bine cunoscutele camioane Tatra de fabricaţie cehească, ci era un Grenz-Trabant est-german, model folosit de *Grenzetruppen[3]* din RDG[4], de-a lungul celor 1.378 kilometri de frontieră care despărţeau cele două Germanii. Neliniştea îi potoli îndată emoţia lui Malko şi se rugă în gând să meargă totul strună.

Trabantul opri la aproximativ două sute de metri înainte de a ajunge la foişor. Malko se ridică şi zări cu binoclul trei militari care coborau din maşină. Doi dintre ei aveau uniforme cehești, iar cel de-al treilea, ținuta gri a militarilor est-germani, cu cascheta înaltă moştenită de la naziști. Malko era prea departe ca să-i distingă trăsăturile, însă era sigur că era vorba de colonelul Hans Dorbach, comandantul trupelor est-germane de grăniceri. Era flancat de cele două călăuze locale. Niciun ofițer, oricât de înalt în grad ar fi fost, nu avea dreptul să circule singur de-a lungul Cortinei de fier. Aveau voie numai dacă era un grup alcătuit din minimum trei persoane. Malko se întoarse către Krisantem.

— Elko. Să fii gata!

Turcul verifică dintr-o privire ciudata armă pe care o strângea la piept. Vântul aducea miros de iarbă proaspăt cosită. Peisajul era la fel de calm. Fazanii zburară prin faţa lor şi se făcură nevăzuți în lanul de porumb.

Acolo, cei trei bărbați se apropiară de gardul de sârmă ghimpată, mergând pe drumul de patrulă. Cehii o luaseră înainte. Totul era foarte normal. Colonelul din RDG venise în inspecție ca expert al Cortinei de fier.

Malko îşi ținu răsuflarea întrebându-se cum se vor derula lucrurile în continuare. Cehii erau în faţa colonelului cu câțiva metri. Când îl văzu pe neamț ducând mâna la tocul pistolului şi deschizându-l. Malko se întoarse spre Krisantem şi spuse:

— Acum!

---

3 Trupe de pază a frontierei.

4 Fosta Republică Democrată Germană.

Turcul ridică arma la patruzeci şi cinci de grade. O grenadă fumigenă îşi începu traiectoria grațioasă către foişor cu un zgomot surd. Cei doi militari cehi nu avură timp să reacționeze. Colonelul Dorbach scosese pistolul şi îi amenința din spate. Se auziră alte două împuşcături, purtate de vânt. Cei doi cehi se clătinară în timp ce încercau să scoată armele. Colonelul est-german trase încă o dată, iar cele două victime se prăuşiră exact în momentul în care grenada fumigenă exploda la picioarele foişorului, învăluindu-l într-un fum gros şi gălbui. Krisantem se pregătea deja de atac. Se antrenase o săptămână întreagă, călculând unghiul de tir după distanța la care se afla.

Malko ieşi din şanț fără să-l scape din ochi pe colonelul est-german, care îi ocolea pe cei doi bărbați pe care îi împuşcase şi se îndrepta spre gardul de sârmă ghimpată. Nu se oprise în acest loc din pură întâmplare. Aici era o *„Schleuse”*[5] adică un punct de trecere pentru agenții din Est. Un comutator permitea întreruperea curentului electric pe o porțiune din gard. Asta făcea acum colonelul est-german. După aceea, se strecură printre sârmele inofensive, intrând pe câmpul minat ce îl despărțea de ultima împrejmuire instalată la marginea teritoriului austriac.

Sunetul strident şi repetat al unei sirene se auzi din foişorul neutralizat de grenada fumigenă. Ceilalți militari din foişoare nu aveau timp să intervină. În cazul unei încercări de trecere a frontierei, soldații aveau ordin să nu-şi părăsească postul ca să nu lase sectorul nepăzit, în cazul unei diversiuni.

5 Ecluză.

Colonelul est-german intră pe câmpul pustiu. Mergea în zigzag şi nu alerga. De departe, acest mers lent putea părea ciudat. În realitate, era singura modalitate să ajungă teafăr în partea cealaltă. Colonelul învățase pe de rost traseul cărării ce constituia „ecluza”. Dacă ar alerga, ar risca să facă un pas greşit şi să sară în aer. Malko îi urmărea înaintarea cu sufletul la gură, în timp ce sirena urla în continuare. Această încetineală exasperantă îi provoca o îngrijorare de nesuportat. Secundele se scurgeau. În afară de silueta gri care înainta cu paşi mărunți, peisajul părea nemişcat. Înghețat parcă, Malko îşi mută privirea către foişor în clipa în care a treia grenadă fumigenă exploda la baza lui. Lumina unui proiector încerca să străpungă norul gălbui, dar nu reuşi. Din foişor plecă o rafală, iar colonelul se culcă pe burtă în mijlocul câmpului minat. Malko nici nu mai respira. Colonelul parcursese jumătate din distanță. Mai avea încă trei minute de mers. Gardurile de sârmă ghimpată care despărțeau Austria de terenul viran nu erau străbătute de curent electric şi nu exista niciun pericol.

Colonelul se ridică de jos şi începu să înainteze. Malko abia se abținu ca să nu strige pentru a-l încuraja. Această evadare ticluită ca un mecanism de orologiu era de-a dreptul fantastică. Suspansul dura de săptămâni întregi de aşteptare şi de întâlniri ultrasecrete. CIA aflase din ziua în care „omul de legătură” al Companiei anunțase că un ofițer superior în *Grenzetruppen* din RDG voia să treacă în Vest!

Fireşte că, la început, CIA manifestase un oarecare scepticism... Fuseseră atâtea provocări... Cu toate astea, agentul din Berlinul de Est se bucura de o reputație bună şi i se datorau deja numeroase informații clasate „A++”. Adică extrem de fiabile.

Atunci, prudentă, compania s-a arătat interesată de acest caz. Bineînțeles, în strânsă legătură cu BND-ul[6] vest-german. Informațiile soseau cu pipeta, fiind transmise în mici conteinere ascunse în balamaua uşii unui W.C. dintr-un vagon ce circula în mod regulat între cele două Germanii. Au primit mai întâi numele fugarului: colonelul Hans Dorbach de la *Grenzetruppen,* şeful unui sector lung de optzeci de kilometri, numit „balconul de la Thuringe", aflat chiar vizavi de Frankfurt. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un militar de rangul lui să accepte să treacă în Vest. Cei din BND au verificat. Acest om exista într-adevăr şi trebuie să fi ştiut numeroase secrete, de la pregătirea trupelor până la identitatea agenților infiltrați prin sectorul de care răspundea. În plus, BND-ul aflase de la CIA că Hans Dorbach lucrase cu Generaloberst Scheibe. Unul dintre responsabilii din MFS[7]. Serviciile Secrete din RDG. Prin urmare, nu puteau să-l refuze... Amănuntele evadării au fost puse la punct prin aceeaşi metodă complicată. Iar acum se afla doar la un pas de libertate.

Lui Malko îi venea să strige de bucurie. Cei din foişorul învăluit în fum nu mai ripostau. Fugarul se apropia pas cu pas de ultimul gard de sârmă ghimpată. Îi desemna drumul în minte. Cel mai mic lapsus îl va costa viața. Se întoarse către Krisantem care trăsese ultima grenadă fumigenă, îngroşând şi mai tare norul gălbui ce înconjura foişorul a cărui sirenă urla întruna.

— Duceți-vă după maşină!

Era mai bine să nu întârzie prea mult. Paznicii de frontieră cehi nu vor putea să-i urmeze în Vest, fireşte, însă ar putea fi tentați să-şi folosească armele în acest loc pustiu, imediat după ce fumul se risipea. Ar fi fost o prostie să-l piardă pe colonel în ultima clipă. Elko Krisantem începu să alerge şi să strige:

— Uitați-vă pe drumul de patrulă!

Malko întoarse capul într-acolo şi zări un obiect care se mişca încet, venind dinspre marginea unui lan de porumb. Nu putea să-şi dea seama despre ce era vorba cu ochiul liber. Luă binoclul, se uită şi avu senzația că i se opreşte inima în loc.

---

6 *Bundesnachrichtungsdienst.* Serviciile speciale vest-germane

7 *Ministerium fur Staatssicherheit.* Ministerul Siguranței Statului

O maşinărie nemaivăzută şi înfricoşătoare înainta spre colonelul Dorbach care rămase împietrit pe terenul minat. Era un robot pe şenile, varianta miniaturizată a unui tanc echipat cu o armă automată, cocoțată pe un piedestal dreptunghiular, cu o antenă imensă, cu o cameră de luat vederi şi cu un radio-emițător. Maşinăria se opri în loc, iar camera începu să se rotească uşurel, rămânând până la urmă îndreptată spre fugar. Acesta, atras de zgomotul şenilelor, întoarse capul şi se aruncă imediat la pământ, ca să scape de ochiul electronic al robotului. Rămăsese lipit de sol, la câțiva metri de ultima împrejmuire de sârmă ghimpată.

Robotul pivotă şi intră în câmpul de mine, căutându-şi prada. Lungit la pământ, colonelul Dorbach nu ştia ce să facă. Dacă se ridica să parcurgă ultimii metri, risca să fie secerat de arma automată a duşmanului său electronic.

Malko privea scena îngrozit. Paznicii din foişor găsiseră de hac grenadelor fumigene folosind acest monstru teleghidat. Invulnerabil, hurducându-se pe şenilele lui, se îndrepta nestingherit direct spre țintă. Malko se întoarse către Elko şi strigă:

— Puşca!

Turcul luă din şanț carabina lui Malko dotată cu o lunetă puternică. Sosise clipa. Robotul infenal îşi rotea capul sec spre ținta lui. Malko prinse în lunetă obiectivul camerei şi apăsă pe trăgaci. Reculul îi zgudui umărul. Acolo, la marginea câmpului, robotul se clătină brusc, apoi se opri. Din cauza apărătorii de soare cu care era echipată camera. Malko nu putea să-şi dea seama dacă îl lovise. Ținti din nou şi lipi patul carabinei de umăr. De data asta, camera de luat vederi explodă sub impactul proiectilului care atinse şi radio-emițătorul. Robotul, cu țeava mitralierei îndreptată în sus, începu să se învârtească pe loc, dereglat.

Colonelul est-german se ridică numaidecât. Străbătu ultimii douăzeci de metri, se strecură pe sub sârma ghimpată şi se rostogoli în lanul de porumb, în Austria!

Malko îi aruncă puşca lui Krisantem, care se năpusti imediat la maşină şi alergă spre fugar. Se pomeni nas în nas cu el, când ieşea din porumb, alungând câțiva fazani, cu trăsăturile încordate şi cu cascheta într-o parte. Avea fața prelungă, trăsături fine, neutre, iar ochii de un gri foarte palid. Se opri foarte prudent. Malko se grăbi să-i spună în germană:

— Grăbiți-vă. *Herr Oberst!*

Nu reuşea să-şi desprindă privirea de la epoleții verzi, semnul trupelor de grăniceri, cu trese argintii pe care străluceau trei pătrate aurii, semnul gradului său. Ofițerul est-german se scutură.

— *Danke schon!*

— Să plecăm, zise Malko.

Cercetă zona din spatele lui. Sirena urla în continuare, robotul şi cele două cadavre zăceau tot lângă Grenz-Trabant. Fumul din jurul foişorului se risipea. Părea o scenă ireală sub cerul senin al acestei frumoase zile de toamnă. Din fericire, se găseau într-un loc izolat. Zgomotele împuşcăturilor nu ajunseseră până în sat.

Se afundară în lanul de porumb, mergând paralel cu drumul, Malko fiind în frunte. Se binecuvânta în gând că luaseră carabina cu ei. Ignorând sfatul şefului Centralei din Viena să nu cumva să aibă arme de foc asupra lor şi mai ales să le folosească împotriva grănicerilor cehi. Nu se gândiseră la roboți...

Malko dădea la o parte tulpinile de porumb şi înainta cât putea de repede, alungând fazanii din cuiburile lor. În spatele lui auzea respirația scurtă a colonelului. Parcurseră astfel cinci sute de metri, apoi Malko o luă la stânga, ca să ajungă la drumul care avea un uşor cot. Iar această porțiune nu se vedea din foişor. Gâfâind, Krisantem, la volanul Rolls-ului vişiniu, venea cu spatele spre ei. Malko deschise portiera şi îi făcu loc colonelului Dorbach să urce. Acesta se aruncă pe scaunul din piele şi îşi scoase cascheta, lăsând liber părul negru pieptănat pe spate. Imensul vehicul porni fără zgomot, alunecând uşor. Ofițerul est-german rămase tăcut, ținându-şi fața în mâini. Malko îi respecta tăcerea. Scoase o sticluță de Gaston de Lagrange din cotiera din mijloc a scaunului, umplu două pahare cu acest coniac şi îi întinse unul colonelului Dorbach. Apoi îl ridică pe al său:

— Bun-venit în Austria. *Herr Oberst. Prosit!*

Colonelul Dorbach făcu acelaşi gest şi se uită la Malko cu ochii lui cenuşii lipsiți de expresie Două cute adânci îi încadrau gura. Însă trăsăturile erau relaxate.

— Scuzați-mă, începu el. Dar în ultimele zile, am fost supus unui stres extraordinar. În ultimul moment, s-au hotărât să nu mai merg în inspecție...

— Cine?

— Tovarăşii din MFS.

„În fine. O operațiune reuşită a CIA". Îşi zise Malko în gând.

Era la curent cu motivul invocat de Hans Dorbach în legătură cu evadarea lui. În urmă cu câteva luni, un *Feldwebel*[8] şi un *Gefreiter*[9] din unitatea lui trecuseră în Vest prin sectorul de care răspundea, lucru ce a atras după sine o pedeapsă disciplinară.

În urma acestei pedepse trebuia să fie trimis în Afganistan sau în Angola, iar solda să scadă de la 1.400 de mărci la doar 390. Acest lucru îl atingea ca şef de unitate. Pe deasupra, nici nu se mai înțelegea cu soția lui, care era devotată partidului. Tot ceea ce ceruse el după acest „contact" erau bani şi posibilitatea de a începe o nouă viață.

BND-ul s-a arătat foarte prudent. O asemenea evadare risca să deterioreze relațiile cu RDG. Ar fi fost acuzați cu siguranță că au zgândărât operațiunea. Cum americanii insistau, BND-ul le sugerase că Hans Dorbach va ieşi prin Austria, lucru mai puțin compromițător... După cincisprezece zile de negocieri, primiseră acordul să-şi aleagă punctul de trecere, nu departe de castelul lui Malko. Dar se ivea şi altă problemă: austriecii se codeau să participe la o asemenea operațiune. De aceea, au fost ținuți la distanță. Ordinele date de Malko erau să-l ducă pe colonel la München înainte ca austriecii să-şi dea seama de prezența lui pe teritoriul lor. De la Viena până la Salzburg erau doar trei sute de kilometri, pe frontiera austro-germană. Iar de la München, aveau doar o oră de mers. O echipă din BND îi aştepta la hotelul Imperial din Viena împreună cu un agent CIA.

---

8 Adjutant.

9 Caporal.

Primele case din satul Deutsch Jarhndorf se vedeau deja. Colonelul Dorbach se întoarse şi cercetă prin geamul din spate al Rolls-ului lanurile de porumb. Cortina de fier dispăruse. Străbătură satul fără probleme. Se pare că nimeni nu auzise focurile de armă şi nici nu zărise fumul grenadelor. Este adevărat că niciun sătean nu se aventura în zona de frontieră.

Est-germanul adulmeca cu voluptate mirosul de piele învechită. Malko se întoarse spre el.

— Este prima dată când veniți în Vest, *Herr Oberst?*

Hans Dorbach clătină din cap.

— Nu. Am mai fost. Dar cu identitate falsă. În zona mea.

Responsabilii acestor zone trebuiau să treacă în mod regulat în Vest ca să facă o recunoaştere a terenurilor în eventualitatea unei ofensive. În privința actelor false, puteai să juri că sunt autentice! Hans Dorbach preciză:

— Am trecut din ordinul expres al *Hauptverwaltung fur Aufklärung[10].*

Rolls-ul luă curba pe drumul spre Liezen.

— Cred că vreți să vă schimbați, zise Malko. Mergem la mine. Am pregătit toate cele necesare.

Hans Dorbach se uită la ceas şi întrebă îngrijorat:

— Este doar patru, nu-i aşa?

— Exact, zise Malko.

— La ce oră ajungem la Viena?

— Cam într-o oră.

Ofițerul dădu din cap.

— Bine.

De ce era aşa de grăbit? se întrebă Malko. Interogatoriul celor din BND nu era o plăcere. Avea destul timp să se relaxeze... Ca să rupă tăcerea, Malko îl întrebă:

— Ați avut probleme cu familia?

Hans Dorbach bău o gură de coniac.

— Cu familia! *Herr Gott!* Nevastă-mea e nebună. Nu se gândeşte decât la partid. (Se aplecă la urechea lui Malko.) De câte ori mâncam sfeclă, ea îmi spunea că o aveam din grija partidului. Nu mai puteam să suport!

— Aveți copii?

---

10 Unul dintre departamentele din MFS însărcinat cu spionajul extern al Germaniei răsăritene.

— Doi. Dar mă vor uita repede.

Se aşternu din nou tăcerea. Colonelul îşi netezi părul negru. Avea un chip frumos, cu nasul puţin coroiat şi bărbia puţin în afară. Se întoarse de mai multe ori, apoi admiră distrat peisajul. Tăcerea se prelungi până în clipa în care nisipul din curtea castelului Liezen scârţâi sub roţile Rolls-ului. Ofiţerul păru surprins.

— Unde mergem? Credeam că...

— Suntem la mine, îl linişti Malko. Vă veţi odihni puţin, vă veţi schimba, apoi vom pleca la Viena.

Krisantem deschidea deja portiera. Hans Dorbach cercetă curios bătrânele pietre.

— Şi la Bratislava este un castel superb, observă el. Chiar pe malul Dunării.

— Îl ştiu. Odinioară a aparţinut unor membri din familia mea. Înainte să-l confişte marxiştii.

Est-germanul nu mai insistă. Malko îl conduse la primul etaj într-o cameră pentru prieteni, cu o sobă imensă din faianţă. Pe pat, erau haine şi o valiză.

— Vă las, zise el. Vin să vă iau peste o jumătate de oră. După cum vă aşteptaţi, câteva persoane din München sunt nerăbdătoare să vă întâlnească...

Închise-uşa şi coborî în biblioteca ce mirosea a nou după reparaţiile făcute după atacul căruia îi căzuse victimă în urmă cu câteva luni[11]. Aproape toate tablourile fuseseră restaurate, sala de bal era încă un dezastru, mai mult de jumătate din vitrine dispăruseră, numai biblioteca îşi recăpătase aspectul normal, cu lemăria nou-nouţă. Nu reuşise să pună perdele peste tot.

Îşi turnă o votcă şi formă numărul hotelului Imperial din Viena. Eric Russel, şeful proiectului din cadrul Companiei, aflat în mod normal în funcţie la Bonn, putea să moară de emoţie...

★

— Prietenul nostru a sosit. Îl anunţă Malko îndată ce prinse legătura.

— Ştiu, zise americanul.

— Cum aşa? exclamă Malko.

---

11 Vezi *SAS – Răzbunarea romană.*

— Veştile circulă repede, îi explică Eric Russel. Am aflat de la omul nostru de legătură că tipii de vizavi s-au şi instalat aici. Austriecii sunt picați din Lună. Ne bănuiesc de complicitate... Dar am negat totul.

— Știu unde se află prietenul nostru?

— Din fericire, nu. Dar nu trebuie s-o lungim. Kreisky[12] este un vulpoi bătrân. Nu bănuieşte că este băgat într-o intrigă. Îl punem într-o situație dificilă. Ar fi bine să fim departe când vor începe să-l caute pe amicul nostru. Vă aştept îndată ce puteți în holul hotelului. O să plecăm imediat. Bine?

— Bine. Aprobă Malko.

— Am impresia că oamenii din RDG vor face un tărăboi de nedescris... Scârnăvia aia neutralistă de Helmut Schmidt[13] va crăpa. Iar Mischa Wolf va face aploplexie! O dată să-i jucăm şi noi o festă!

— Să vă audă Dumnezeu, spuse Malko.

Mischa Wolf era şeful *Hauptverwaltung fur Aufklärung* est-german, un israelit viclean şi plin de umor care se amuzase odată trimițându-i cancelarului Schmidt o listă cu toți agenții din BND şi cu toate avantajele acestora...

Malko închise. Primise o veste bună. Prin urmare, putea să-şi petreacă seara cu eterna lui logodnică, Alexandra. De când avusese misiunea la Manilla[14], care era să se termine tragic pentru el, se apropiaseră mai mult. Dar nu reînnodaseră încă relația lor de altădată. Îşi petrecuse toată perioada de convalescență la castel, iar în urma glonțului care îi trecuse prin cap nu rămăsese decât o cicatrice, estompată în mare parte de zăpada carbonică de pe obraz şi o uşoară înțepeneală a gâtului.

Era invitat împreună cu Alexandra la nişte prieteni care aveau un castel în Austria Superioară şi spera ca lucrurile să meargă bine. Îl lăsa bucuros pe fugar să plece la München... Misiunea lui se termina în acest punct. Securitatea austriacă va afla până la urmă ce rol îndeplinise şi risca să aibă unele probleme. Kreisky era un maniac al neutralității...

---

12 Bruno Kreisky, cancelar austriac între anii 1970–1983.

13 Cancelar al RFG între anii 1974–1982.

14 Vezi S.A.S. – Tornadă la Manilla

Muncitorii lucrau la lemnăria din sufragerie. Malko se opri acolo câteva clipe. Misiunea lui din Filipine era departe de a putea onora toate cheltuielile, iar CIA tărăgăna plățile. Va fi obligat să mai lase câteva sobe vechi de faianță în încăperile în care spera să le pună odată şi-odată calorifere. Din fericire, perechea de bătrâni care se ocupa de castel îşi amenajaseră o adevărată grădină de zarzavat. Datorită înțelegerilor cu nişte vânători de prin zonă, reuşiseră să supraviețuiască aproape în autarhie... Numai preparatele veneau de la Viena. Străbătu coridorul lung decorat cu trofee de vânătoare şi bătu la uşa colonelului Dorbach.

— *Herr Oberst,* dacă sunteți gata...

Ofițerul termina de aranjat în valiză uniforma gri. Puse deasupra pistolul Makarov cu calibrul de nouă milimetri şi se îndreptă de şale cu un zâmbet puțin încurcat.

— Nu se ştie niciodată...

Erau puține şanse să mai poarte vreodată uniforma de colonel. Est-germanii nu prea îi puteau suferi pe trădători. Încuie valiza şi se întoarse către Malko.

— Înainte de a porni spre Viena, trebuie să mă opresc mai întâi în alt loc, zise el.

— Vreți să cumpărați ceva?

— *Nein. Nein...* Trebuie să ajung la aeroport, la Schwechat ca să iau pe cineva.

Nedumerit. Malko se uită fix la el. Colonelul Dorbach zâmbi oarecum amuzat şi preciză:

— *Herr* Linge, nu am trecut singur în Vest. Trebuie să iau de la aeroport o persoană la care țin foarte mult. Vine din Berlinul de Est. Este o femeie.

Capitolul II

Malko cercetă ochii cenuşii ai colonelului Dorbach fără să-şi ascundă surpriza. Nu fusese niciodată vorba de încă o persoană în evadarea ofițerului est-german. Iar dacă exista, de ce nu fuseseră preveniți? Hans Dorbach îl privea cu un zâmbet ironic.

— *Herr* Linge, începu el, eu sunt un om prudent. Trecerea mea în Vest comporta deja riscuri enorme. Dar le-aş fi amplificat şi mai mult dacă vă pomeneam de această persoană. Nu puteam să o iau în „turneul meu de inspecţie" în Cehoslovacia. Dar nici nu am vrut să o las acolo. I-am făcut rost de o viză de ieşire cu un ordin de misiune fals, evident, care i-a permis să ia cursa companiei *Interflug* cu destinaţia Viena.

— Înţeleg, spuse Malko.

Evadarea colonelului căpăta o nouă dimensiune... Era o fugă amoroasă. Est-germanul preciză imediat:

— Am toată încrederea în această femeie. De altfel, i-am dat câteva documente care i-ar interesa cu siguranţă pe prietenii dumneavoastră din CIA şi din BND, în legătură cu nişte agenţi infiltraţi la cel mai înalt nivel în organismele vest-germane. Nu uitaţi că am lucrat câteva luni direct cu *Generaloberst* Scheibe, la *Aufklärung*. De asemenea, am făcut parte din *Interkontrolle* şi din „Grupul 2000"[15]. Era imposibil să vin în inspecţie cu aceste documente după mine.

— Şi cum le va scoate persoana respectivă?

Hans Dorbach zâmbi cu înţelegere.

— Sunt ascunse bine între paginile revistelor de modă. În plus, este soţia unui ofiţer din Armata Populară, membru de partid, care, în prezent, se află în străinătate. Plecarea ei nu va mira pe nimeni... Sunt nerăbdător să o iau cât mai repede. Dumneavoastră, nu?

— Fireşte, spuse Malko, abia revenindu-şi din surpriză. Îmi daţi voie să-mi anunţ omul de legătură din Viena?

— Încă nu, domnule Linge, haideţi să le facem o surpriză, spuse Hans Dorbach. Nu se ştie niciodată.

O scurtă lucire de nelinişte străbătu ochii cenuşii ai ofiţerului est-german. Puteau să se întâmple atâtea lucruri neprevăzute! Cu toate astea, vestea trecerii sale în Vest nu ajunsese încă în Berlinul răsăritean. Din fericire, căci MFS putea foarte bine să-i ordone unui avion al *Interflug* să se întoarcă.

— Să mergem la Schwechat, spuse Malko, cuprins şi el de îndoială.

★

15 Antena MFS-ului în armata est-germană.

Turnurile de cracare ale imensei rafinării din apropierea aeraportului Schwechat se vedeau de multă vreme. Însă şoseaua era aglomerată. Plecaseră totuşi cu un sfert de oră mai devreme, ca să parcurgă cei optzeci de kilometri de drum sinuos şi greoi. Colonelul Dorbach se uita la ceas la fiecare treizeci de secunde. Rolls-ul trecu în sfârşit de ultima intersecţie şi intră în aeroport. Un avion bulgar şi un Boeing 727 al companiei Air France erau aliniate pe tarmacul aeroportului. Malko consultă tabela de afişare a sosirilor. Avionul care trebuia să sosească din Berlinul de Est ateriza peste cinci minute.

Colonelul Dorbach se linişti brusc. Privi cu nerăbdare micul hol curat.

— Doriți să beți ceva? îl întrebă Malko.

Colonelul clătină din cap în semn că nu.

— *Nein. Danke.* Nu mi-e sete. De unde am putea să vedem avionul?

Se duseră la restaurantul de la primul etaj. După câteva minute, un Iliuşin al companiei *Interflug* ateriza pe pistă. Era zborul din Berlinul de Est. Aparatul se opri în faţa aerogării, iar pasagerii începură să coboare. Hans Dorbach nu îşi lua ochii de pe fereastră.

— Iat-o! exclamă deodată colonelul cu voce gâtuită.

Malko zări sus pe pasarelă o superbă roşcată îmbrăcată într-o rochie mulată din lână albă. Avea mersul sigur, cu o geantă mare din pânză agățată de braț.

Hans Dorbach începu să coboare scara. Malko îl lăsă să o ia înainte şi se repezi într-o cabină telefonică ca să sune la *Imperial.* Era nostim că se plimba prin aeroport cu un proaspăt transfug, intrat ilegal în Austria...

Îl găsi pe colonel la bagaje. Eric Russel era de negăsit. Hans Dorbach o ținea pe roşcată de braț.

— *Herr* Linge, v-o prezint pe Renata Hurwitz, spuse el cu voce plină de încântare, dar măsurată.

Malko nu se aşteptase la aşa ceva. Renata Hurwitz avea nişte ochi extraordinar de albaştri, o figura încântătoare cu pete roşii, cu un nas obraznic şi cârn. Avea buze groase şi fardate strident, iar provocatorul decolteu pătrat lăsa să se vadă sânii albi ca laptele şi revărsaţi care atrăgeau în mod irezistibil privirile. Est-germana îl fixă pe Malko legănându-se uşor, învăluindu-l într-o privire languroasă şi îi întinse mâna cu unghii lăcuite care nu semăna deloc cu a unei proletare. Picioarele cam plinuţe strânse în ciorapii gri degajau o senzualitate vulgară, iar ansamblul îi amintea lui Malko de câteva femei care trecuseră prin viaţa lui.

— *Guten Tag, Herr* Linge, zise ea cu voce răguşită, aranjată.

Ea plecă puţin capul într-o parte şi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Fiecare gest părea studiat, special ca să provoace. Apoi se întoarse uşor spre colonel, puse capul pe umăr şi zise cu voce tandră de îndrăgostită:

— Să ne grăbim, *Schatzi*[16]. Îmi doresc atât de mult să rămânem singuri.

Malko făcu discret un pas într-o parte, dar ea îl strigă imediat:

— Nu plecaţi, *Herr* Linge! Oricum aici este prea multă lume...

Îşi înlănţui iubitul cu o mutră naivă de îndrăgostită. Era o companie neaşteptată pentru un ofiţer prusac. Îşi recuperă în sfârşit valiza dintr-un carton îndoit şi se îndreptară spre maşină. Renata Hurwitz slobozi un strigăt de bucurie şi se întoarse spre Malko.

— Este a dumneavoastră?

— Da. Este a mea.

— Este prima oară când mă urc într-un Rolls...

Galant, Malko o lăsă să se instaleze în spate împreună cu colonelul, iar el se sui lângă Krisantem. Se îndreptau spre *Imperial.* Ce vor face cu apetisanta Renata Hurwitz? Îşi imagina ce figură va face Eric Russel când o va vedea.

Cartierele de la periferia Vienei nu erau prea vesele. S-ar părea că responsabilii de la circulaţie s-au întrecut în a stabili un traseu cât mai deprimant posibil. În spate, Hans Dorbach şi amanta lui sporovăiau în şoaptă, bucuroşi că se revedeau. Aşa cum arăta, puţin cam plinuţă, cu magnetismul ei sexual natural, cu nevoia de a plăcea, bărbaţii erau atraşi de Renata ca muştele de miere...

16 Nume de alint.

Rolls-ul trecu în sfârşit canalul din centrul oraşului şi se angajă pe Ring, marea arteră ce înconjura vechiul cartier al Vienei, aproape în întregime transformat zonă pietonală.

Cei doi est-germani nu mai scoaseră o vorbă, impresionați de numeroasele vitrine şi de circulația intensă. Cu clădirile ei maiestuoase, rămăşițe ale Imperiului austro-ungar. Viena a rămas un oraş splendid.

— Ce bine e să regăseşti civilizația! oftă Renata.

Elko Krisantem opri Rolls-ul în fața hotelului *Imperial,* iar Malko se întoarse către oaspeții lui.

— Să rămâneți aici. Este mai prudent. Îi sfătui el. Luați ceva de la bar.

★

Eric Russel, agentul CIA, se îndreptă cu paşi grăbiți spre Malko. Mic de statură, cu părul lung şi ochi foarte vioi, parcă era un spiriduş. Fiindcă stătuse foarte multă vreme în Germania – şi pe deasupra îşi mai luase şi nevastă nemțoaică – vorbea engleza cu accent german, deşi de baştină era din New Jersey.

— Am început să mă neliniştesc! Unde este?

— În maşină, spuse Malko. Dar nu e singur.

Îi povesti repede şi pe scurt lui Eric Russel care era situația Americanul îl asculta cu gura căscată.

— Fir-ar să fie! exclamă el. Credeam că prusacii ăştia nu şi-o trag niciodată.

— Mai sunt şi excepții, observă Malko. Una dintre străbunicile mele, prusacă evident, a practicat mult acest sport. Ce facem acum?

Eric Russel ezită un moment.

— O ştergem! *Richtung München*[17]. Vor rămâne la dumneavoastră în maşină. Eu merg cu tipii din BND. Nu trebuie să stăm aici o veşnicie. Omul nostru de legătură din anturajul lui Kreisky m-a anunțat că cehii îi vor hăitui în continuare pe austrieci. *They are rising hell*[18]*!* Îl vor pe colonelul nostru. În cazul în care va fi un control pe autostradă, prefer să nu fiu cu dumneavoastră. Ne întâlnim la München.

---

17 Direcția München.

18 Au făcu tărăboiul naibii.

— Am crezut că misiunea mea se opreşte aici. Protestă Malko. Vi-l dau pe Krisantem şi maşina. Sunt patru sute de kilometri de mers...

— *Holy shit!* oftă americanul. Eu pe dumneavoastră vă vreau!

— Mie nu-mi convine, zise Malko. În seara asta aveam o petrecere.

Eric Russel îi aruncă o privire neagră.

— Ar trebui să ştim dacă aveţi nevoie de bani sau nu.

— Dacă m-aţi fi anunţat, mi-aş fi adus şi logodnica cu mine, răspunse Malko.

— Nici vorbă, i-o tăie Russel imediat. Este o treabă mult prea confidenţială. Şi Renata asta Nu-ştiu-cum este deja prea mult. Ştie ce rol am avut noi în toată povestea asta?

— Întrebaţi-o dumneavoastră, răspunse Malko furios.

Se îndreptă spre o cabină din hol şi o sună pe Alexandra. Va avea parte de încă o scenă. Veşnica lui logodnică nici nu-l lăsă să termine de explicat.

— Bravo! izbucni ea. Imediat ce începi să te simţi bine, eu nu mai contez! Ei bine, fratele prietenului nostru, Sellers, este celibatar şi va fi încântat să aibă grijă de mine diseară. Şi la noapte, dacă mă voi simţi singură. Distracţie plăcută la München!

Zgomotul receptorului trântit în furcă îi zgudui timpanul lui Malko. Când se urcă în Rolls, nu era prea bine dispus. Sticla din cristal cu Gaston de Lagrange se golise, iar colonelul Dorbach şi însoţitoarea lui aveau ochii strălucitori. Când îl văzu pe Malko, Renata îşi trase cu pudoare peste genunchi rochia albă din lână care îi descoperea în mare parte coapsele.

— Totul merge strună, zise Malko. Vă duc la München împreună cu doamna.

— Foarte bine. *Ihre Hoheit.* Spuse Elko Krisantem fără să se tulbure. Valiza dumneavoastră este în portbagaj. Şi halatul de casă roşu.

El îi cunoştea pe agenţii de la CIA. Malko se urcă la volan ca să se mai destindă şi o luară pe la ieşirea vestică din Viena ca să ajungă pe autostrada numărul cinci care şerpuia printre dealurile şi pădurile din Austria Inferioară, îndreptându-se către Salzburg şi graniţa cu Germania. Puse o casetă şi se concentră asupra volanului.

Puțin mai târziu, începu să se întunece, iar el aprinse farurile. Caseta se opri. Auzi imediat în spate suspine şi râsete înăbuşite şi foşnetul enervant al nailonului ciorapilor frecat unul de celălalt. În oglinda retrovizoare, îi vedea pe colonelul Dorbach şi pe Renata strângându-se în brațe. Chiar i se păru că-l vede strecurându-şi mâna pe sub rochie. Apoi se concentră la drumul pustiu. Puțin mai târziu, mai aruncă o privire în oglinda retrovizoare... Răsărise luna care lumina în noapte. Cerul era senin. De data asta, simți cum i se dilată arterele invadate de un val de adrenalină când zări o scenă ne necrezut: colonelul Dorbach stătea comod la locul lui, în timp ce Renata Hurwitz coborâse de pe banchetă şi stătea în genunchi pe mochetă cu capul în poala ofițerului est-german. Cu mâna dreaptă, el îi mângâia părul roşcat.

Din cale afară de tulburat. Malko era atent la drum, încercând să numere brazii de pe marginea autostrăzii. Elko Krisantem moțăia. În lumina farurilor apăru scurt un panou pe care scria: Salzburg. 83 km. Un oftat puternic îl făcu pe Malko să se uite din nou în oglinda retrovizoare. Renata îşi săruta cu pasiune partenerul prăvălită peste el. Cu un picior dezgolit până la încheietură. Malko ghici pe întuneric dâra întunecată a unei jartiere.

Zgomotul motorului şi vâjâitul care se auzea din cauza vitezei acopereau în mare măsură celelalte zgomote, iar Malko avea senzația că urmăreşte un film erotic, însă în variantă nevorbită. O văzu deodată pe Renata alunecând pe genunchii colonelului, sărutându-l în continuare. Stătea călare pe genunchii lui ca o fetiță care se juca.

Cu un imens efort de voință. Malko se concentră din nou asupra drumului. Bine că nu prea erau curbe... Un geamăt mai puternic îl făcu iarăşi să se uite. Judecând după poziția pasagerilor, el îşi dădu seama că Renata se înfipsese în amantul ei.

Câteva mişcări repetate sugerau că se întâmpla mai mult: ea se înălța şi revenea asupra membrului care o străpungea. Nu avu timp să vadă mai mult. Pus în gardă de al şaselea simț, îşi concentră atenția asupra drumului şi întoarse cu un gest violent volanul exact la timp căci Rolls-ul se îndrepta veriginos către marginea şoselei!

Îşi impuse cu stoicism să nu se mai gândească la ce se întâmpla pe bancheta din spate. Se pare că perechea uitase complet de prezența lui. Nişte sunete ciudate pe care le scotea Renata ca nişte cotcodăceli se auziră brusc în maşină, trezindu-l pe Krisantem care tresări, dar din bun-simț, nu se întoarse. Profitând se o porțiune de drum drept. Malko se uită din nou în oglinda retrovizoare. Ceea ce văzu îl făcu să simtă un nod în gât. Masa întunecată formată de colonel şi amanta lui se agita din ce în ce mai repede. Renata slobozi deodată un sunet abia înfundat.

— *Das ist gut!*

Ea gâfâia şi se zbătea cu frenezie, de parcă ar fi vrut să scape de sexul care îi invadase pântecele. Malko îi simți pe al lui înviind şi luă repede privirea din oglindă. Aproape imediat, se auzi un țipăt ascuțit în spate, urmat de un mârâit ca de câine înspăimântat. Când se lăsă iarăşi ademenit de curiozitate, colonelul şi amanta lui nu se mai mişcau, dar rămaseră înlănțuiți.

Malko se concentră asupra şoselei, simțind o fierbințeală în pântece. Coniacul lui îşi făcuse efectul, învingând educația prusacă a colonelului Dorbach. Puțin mai târziu, acesta întrebă cu o voce perfect normală:

— Mai avem mult?

— Cam o oră şi jumătate, îi răspunse Malko. Drumul vi se pare prea lung?

— *Nein. Nein,* zise repede colonelul.

Flacăra brichetei lumină interiorul maşinii. Îşi aprinse o țigară. Lipsit de spectacolul de mai înainte. Malko începu să numere iarăşi brazii, spunându-şi că gemetele şi strigătele Renatei fuseseră forțate şi deloc naturale. Un orgasm cam prea la comandă... La urma urmei, colonelul Dorbach era mulțumit şi, în fond, nu trebuia să fie mai regalist decât regele...

Circulația era foarte redusă, aproape inexistentă. Farurile din spatele lui îl urmau îndeaproape. Era maşina în care se afla Eric Russel. În două ore, vor fi la München. Sejurul colonelului Dorbach în Vest începea sub auspicii bune.

★

Imensa față albă a hotelului *Bayerischer Hof* apăru în lumina farurilor. Trecerea frontierei se făcuse fără incidente. În partea austriacă, nu fusese niciun control, iar la granița germană, doi agenți din BND sosiți de la München nu îi întrebaseră nimic pe ocupanții Rolls-ului.

Când coborâră din maşină, Eric Russel, care îi depăşise după ce trecură graniţa, se afla acolo ca să-i primească. Portarul îi salută cu respect, ca să nu lase impresia că ştia că din Rolls cobora un fugar est-german. Nu era un mijloc de transport obişniut...

Eric Russel o învălui pe Renata într-o privire lungă şi plină de neîncredere. Malko făcu prezentările. Ea îşi refăcuse machiajul, însă cearcănele de sub ochi nu lăsau nicio îndoială asupra celor petrecute în timpul călătoriei.

— Am rezervat două camere, spuse americanul. Cred că doamna doreşte să se odihnească acum. Aş vrea să ne ducem imediat la Pullach[19] împreună cu colonelul. Suntem aşteptaţi, fiindcă trebuie să luăm câteva măsuri.

Văzând expresia evazivă a colonelului Dorbach, Russel adăugă imediat:

— Între timp. *Herr* Linge îi va ţine companie prietenei dumneavoastră.

În hol apărură doi oameni, îmbrăcaţi cu cămăşi albe, cravate gri şi cu feţe palide. Se apropiară de american şi purtară o scurtă discuţie cu acesta. Erau agenţi din BND. Russel îl luă pe Malko deoparte şi îi zise în şoaptă:

— Să nu o slăbiţi nicio clipă din ochi! Îl vom interoga pe colonel, dar cred că va dura mai mult.

— Perfect, spuse Malko.

Colonelul şi Renata discutau şi ei tot în şoaptă. Ea îşi înlănţui din nou amantul, apoi se smulse cu durerea unui pagur care îşi părăsea cochilia şi se îndreptă legănându-şi şoldurile către Malko. Acesta rămăsese perplex. Oare cum putuse să trăiască un asemenea specimen în universul plin de rigori din RDG? Căscă, descoperindu-şi dinţii ascuţiţi şi albi ca ai unui animal carnivor.

— Mi-este foame. Am tras o spaimă!

— Mergem să mâncăm, spuse Malko. Să vă arăt camera.

— O clipă, zise ea, vreau să-mi cumpăr o valiză.

Holul era plin de vitrine. Malko o conduse la portar, apoi ea se întoarse după câteva minute cu o superbă valiză din piele vişinie în mână.

— Am asortat-o cu maşina dumneavoastră, îi spuse ea lui Malko râzând. Am semnat, dar nu am plătit.

---

19 Sediul BND.

— Foarte bine. Să urcăm.

Malko mergea în urma lor tăcut cu valiza Renatei în mână. Opelul negru al BND-ului dispăruse, ducându-l pe colonelul Dorbach la Pullach unde se afla centrul spionajului vest-german. Telexurile țăcăneau întruna comunicând între cele două Germanii. Malko nu își amintea de o evadare la fel de importantă ca aceasta a colonelului din *Grenzetruppen.*

Își dădu brusc seama că această misiune începută atât de bine risca să devină extrem de delicată. Avusese loc o înțelegere între americani şi germani. În mod oficial, CIA era aceea care „se ocupa" de colonelul fugar ca să se evite problemele de ordin diplomatic cu RDG. Prin urmare, el avea să se găsească în prima linie. Coridoarele dichisite ale hotelului *Bayerischer Hof* erau mai degrabă calme cu lumina lor difuză şi pereții ornamentați cu pânză. Renata şi el se instalaseră în două camere cu uşă comunicantă. Renata intră imediat într-a ei.

Malko făcu un duş ca să se relaxeze după cele patru ore de condus şi după spectacolul la care asistase fără să vrea. Tocmai se bărbierea, când auzi un ciocănit uşor în uşa comună. Se duse să deschidă.

Era Renata, într-un halat de baie alb, dar încălțată cu ciorapi şi cu pantofi. Avea o privire şovăitoare. Se aşeză pe marginea patului, iar halatul alunecă, dezvăluind marginea ciorapului şi coapsa goală. După ceea ce văzuse Malko în Rolls…

— În camera mea a sunat telefonul. Începu ea. Am răspuns, dar nu am auzit nimic la celălalt capăt al firului…

Malko simți un ghem în stomac. Se strădui să-i surâdă ca să o liniştească.

— Sunt sigur că a fost o greşeală. Pregătiți-vă repede, că aici nu se serveşte masa până târziu.

Renata nu zise nimic şi se întoarse în camera ei. Dar lăsă uşa deschisă. În oglinda de pe uşa şifonierului, Malko văzu cum îşi scoate halatul de baie şi îşi trage o rochie din catifea neagră direct pe piele. Nu purta nici sutien şi nici chiloți.

Această plăcută imagine nu reuşi să-i alunge însă tristețea. Era sigur că telefonul nu fusese o greşeală. Copoii lui Mischa Wolf se aflau deja pe urmele celor doi fugari ca să-i omoare.

Capitolul III

Ochii albaştri ai Renatei Hurwitz se umeziră. Unul dintre violoniştii orchestrei hotelului *Bayerischer Hof* se aplecase peste masa lor şi făcea să-i vibreze arcuşul în ritmul melodiei Strangers in the night.

— *So gemutlichi[20]* murmură ea.

La picioare, avea valiza vişinie de care nu voise să se despartă. Rochia din catifea neagră cu pieptarul din dantelă lăsa vederii pieptul alb ca laptele, lucru, ce nu-i lăsa indiferenți pe mesenii îngâmfați din restaurant. Lemnăria, lumânările, serviciul impecabil şi porțelanul strălucitor conforeau un bun gust şi un lux desăvârşit; tipic nemțesc. Câteva perechi dansau în ring, țepene ca nişte mături. Renata îi zâmbi lui Malko în timp ce violonistul pleca.

— Ce bine este aici. *So wunderbar!*

— Ați mai fost în Vest?

— Da. Soțul meu a fost ataşat militar la Haga, la Londra şi la Paris. Eu l-am însoțit peste tot. Acest lucru m-a şi determinat să fug în Occident. La noi, în RDG, nu se găseşte nimic, iar viața este foarte tristă.

— Unde este soțul dumneavoastră acum?

— În Angola. Conduce o misiune militară. Trebuia să plec şi eu. Dar se pare că nu e chiar atât de bine acolo...

— Ați divorțat?

Ochii albaştri ai Renatei nici nu sclipiră. Însă slobozi un oftat adânc, ce făcu să-i tresalte pieptul prin dantela neagră.

— Nici măcar nu ştie că am fugit în Vest, mărturisi ea. Sunt cu Hans de multă vreme. Nu mă prea împăcăm cu soțul meu. Este un om brutal, fără educație, care se gândeşte numai la cariera lui.

Îşi goli paharul de vin şi i-l întinse lui Malko să-l umple. Erau la a doua sticlă de „Papa Clement", însă tânăra femeie bea vinul ca pe nectar. Ochii strălucitori stăruiră asupra lui Malko.

— Dumneavoastră sunteți însurat?

— Nu.

— Lucrați pentru americani?

— Da.

---

20 Ce înduioşător.

— Aveți misiunea să mă păziți?

El îi zâmbi.

— Am misiunea să vă protejez. Fuga colonelului Dorbach îi va nemulțumi pe mulți...

O expresie de teamă umbri extraordinarii ochi albaştri ai Renatei Hurwitz.

— Credeți că vor îndrăzni aici să...

— Nu. Zise Malko. Dar nu se ştie niciodată. Pot să încerce să vă intimideze, să vă convingă să vă întoarceți în Est...

Ea izbucni într-un râs sănătos şi vulgar.

— Niciodată! Nu mă voi întoarce în vecii vecilor acolo! Aici viața e prea frumoasă. Sunt magazine fantastice, cinematografe şi multe lucruri de făcut. Vreau să merg pe Riviera.

Malko se întreba dacă şi colonelul prusac era de acord cu toate aceste înlesniri. O revedea în spatele Roils-ului în timp ce practic îl viola. Renata ştia ce voia. Ea îl observa cu o curiozitate pofticioasă.

— Castelul despre care mi-a povestit Hans vă aparține?

— Din păcate, da!

— De ce din păcate?

— Pentru că mă costă o avere, iar eu nu am destui bani.

Buzele se răsfrânse. Răsfrânse într-un zâmbet carnasier.

— Să fim serioşi. Sunt sigură că sunteți un om foarte bogat! Doar aveți un Rolls-Royce! La noi, nici măcar secretarul general al partidului nu are o asemenea maşină.

— Este veche. De-o seamă cu majordomul şi cu castelul meu.

Orchestra cânta în continuare blues-uri. Renata îi aruncă o privire plină de înțelesuri, apoi se ridică.

— Invitați-mă la dans! Am chef să mă distrez...

Malko o cuprinse în brațe, neputându-se abține să nu se gândească la cele petrecute în Rolls. Renata se sprijini de el, iar gura îi atinse gâtul ca şi cum s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Catifeaua se mula ca o mănuşă pe trupul plinuț şi tare. Contactul uşor şi fierbinte îl tulbură. Pubisul tinerei femei se lipi de pântecele lui fără inhibiții. El se depărtă un pic. Colonelul Dorbach trebuia să apară din clipă în clipă, însă Renata se prefăcu a nu înțelege şi se apropie din nou.

— Să nu ne îndepărtăm prea mult de masă, îi ceru ea. Din cauza valizei.

După aceea, privirea se opri la masa de alături şi întrebă lipindu-şi gura de urechea lui Malko:

— Oare bijuteriile brunetei de acolo sunt veritabile?

Se referea la un safir imens de pe degetul unei femei foarte strident machiate, cu nişte picioare superbe.

— Cred că da, răspunse Malko.

Se pare că ideologia jucase un rol destul de mărunt în evadarea Renatei Hurwitz... Ea se abandona din ce în ce mai tare în braţele lui Malko. Se uită în ochii lui şi oftă:

— Aş vrea să mă distrez toată noaptea! Sunt baruri în München?

— Bineînţeles, spuse Malko, dar colonelul Dorbach se va înfuria dacă nu vă va găsi la hotel când se va întoarce de la Pullach. Mi se pare că ţine foarte mult la dumneavoastră.

Gânguri încântată şi îl întrebă cu privirea tublure:

— Ne-aţi văzut în maşină, nu-i aşa? îmi place să fac dragoste peste tot... Înainte, Hans nu o făcea decât în pat. Dar eu l-am învăţat şi alte lucruri, dar e întotdeauna aşa de timid, încât îi este teamă să nu fie văzut. Pe mine asta mă excită. Mai ales când...

Tăcu şi nu mai termină fraza, spre marea uşurare a lui Malko. Prefera să pună capăt aici unui subiect fierbinte Situaţia era şi aşa destul de complicată. Se întoarseră la masă Renata abia îşi ţinea echilibrul, dar mai ceru o sticlă de Moët et Chandon. Salonul începea să se golească. La München, oamenii se culcau devreme. Drumul şi emoţiile din acea după-amiază îl obosiseră pe Malko. Căscă în mod ostentativ.

— Cred că vă voi conduce în camera dumneavoastră, spuse el.

— O să mă lăsaţi singură?

— Nu tocmai, o contrazise Malko, uitaţi că există o uşă de comunicare. Eu nu o voi încuia.

— Sunteţi înarmat?

— Da.

Luase cu el pistolul extraplat. Renata se ridică cu părere de rău, după ce golise trei cupe de şampanie, întârziind mult în hol, în faţa vitrinelor cu bijuterii agăţată de braţul lui Malko şi cu valiza în mână. Se făcuse douăsprezece şi jumătate. Oare ce făcea colonelul Dorbach? Liftul se opri cu un scrâşnet uşor şi se urcară în el. Renata se sprijini de peretele din spate, cu ochii închişi, alături de Malko.

— Mi se învârteşte capul! se plânse ea.

— Şampania şi libertatea sunt de vină, spuse Malko.

— Probabil.

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi se lipi de el înălțând capul, într-o atitudine fără echivoc. Ea se întoarse brusc şi îşi strivi buzele groase de gura lui Malko. Limba ascuțită se afundă în gură într-un sărut abil şi profund. Din instinct. Malko o prinse de şoldurile rotunde şi elastice. Renata se sprijinea de el cu toată greutatea, sărutându-l până la sufocare. Apoi se desprinse brusc atunci când liftul se opri, cu o lucire tulbure în ochi şi respirând repede şi sacadat. Ridică valiza de jos.

— A fost bine, dar nu trebuie! Nu pot să fac dragoste cu dumneavoastră aşa, eu nu sunt o femeie uşoară. Poate altă dată.

Malko nu spuse nimic, dar era indignat. Nu el o sărutase, însă Renata avea darul de a răsturna lucrurile... Păstră mâna pe şoldul în formă de amforă până când ajunseră în fața uşii. Renata se întoarse şi îi oferi din nou gura. Dar cu un gest mai puțin senzual.

— Noapte bună, zise ea, sper să aveți multă vreme grijă de noi.

Nu se putea spune că îl avea pe colonel în sânge... Malko privi silueta care se legăna dispărând pe uşă, apoi intră în camera lui. Se simțea frustrat şi agasat. Avea oroare să joace rolul de guvernantă.

Acel telefon anonim nu-i dădea pace. Îi cunoştea bine pe est-germani. În acest moment, se pregăteau să-i recupereze pe cei doi fugari sau să-i elimine. Îşi dădu seama că uitase s-o întrebe pe Renata cine mai ştia de legătura ei cu colonelul Dorbach... Ar fi avut timp şi mâine, dar era important. Pentru Cancelaria din Bonn, el venise singur-singurel. Numai Eric Russel. Elko Krisantem şi câțiva agenți din BND ştiau despre ce era vorba.

Puse pistolul extraplat pe noptieră cu un glonț pe țeavă. Nu se ştie niciodată... Apoi se întinse gol în pat şi încercă să adoarmă, pândind fără voie zgomotele ce veneau din camera de alături. Auzea apa care curgea în baie şi muzica. Se aştepta ca Renata să apară în prag şi să continue ceea ce începuse în lift. Acest lucru l-ar fi pus jntr-o situație dificilă. Misiunea lui era doar să o păzească. Îşi aminti de colonelul Dorbach. Interogatoriul ofițerului est-german dura cam mult... Malko se uită la ceas. Era unu fără zece. Se afla de trei ore la Pullach. Temperamentul vulcanic al Renatei avea de suferit. Îi părea rău că nu profitase de acest avantaj din ascensor. Acum, din camera vecină nu mai răzbătea niciun zgomot. Hotelul era cufundat în linişte.

Malko se gândi la scena din Rolls. Şampania nu îi lăsa să adoarmă şi mai simțea încă în gură gustul rujului Renatei. Cuprins brusc de o irezistibilă doință, se ridică din pat, îşi puse halatul şi bătu încetişor la uşa comună. Fie ce-o fi! Colonelul nu se întorsese încă. Pentru că altfel l-ar fi auzit. Dacă Renata nu adormise, poate că îşi mai păstrase dispoziția din ascensor. Nu răspunse nimeni. Probabil că dormea. Ciocăni din nou, dar cu acelaşi rezultat.

Se urcă în pat puțin ruşinat. Evitase o situație penibilă. Mai ezita încă între regrete şi remuşcări, când sună telefonul, smulgându-l din visele lui. Era Eric Russel foarte încordat.

— Totul merge bine? îl întrebă americanul.

— *So far. So good.* Răspunse Malko Dar la dumneavoastră? Când ni-l trimiteți pe colonel?

— Mai târziu, zise americanul. Tot mai discută. De aceea v-am sunat. Ar dori să vorbească cu prietena lui... O să mai stea un timp aici. Mă întreb dacă nu vrea să se culce.

— V-a spus lucruri interesante?

— Încă nu. Răspunse evaziv agentul CIA. Dar ne va spune La dumneavoastră nu s-a întâmplat nimic?

— Nimic. În afară de un telefon ciudat.

— Mda... Să nu o slăbiți nicio clipă...

— Vreți să mă culc în pat cu ea?

Eric Russel rânji:

— Ar fi ideal... Dar până atunci, duceți-vă şi treziți-o ca să vină la telefon.

— Mă duc. Spuse Malko.

Puse receptorul jos şi ciocăni la uşa comună, dar mai tare de data asta. Tot nimic. Mai bătu o dată, dar fără rezultat. Apoi încercă să deschidă uşa. Era încuiată. „Nenorocita", zise el în gând. După ce îl excitase bine, îşi luase toate măsurile de prevedere... Reveni la telefon.

— Cred că doarme cu dopuri în urechi, o s-o trezesc cu telefonul. Închid, lăsați-mi numărul de telefon.

— 228 5473. Sunați-mă repede.

Malko ceru imediat centrala hotelului care îi făcu legătura cu camera de alături. Auzea soneria prin perete. După un minut, centralista îl anfinţă cu voce blândă:

— Nu este nimeni, mein *Herr*...

O nelinişte bruscă îi strânse stomacul lui Malko. Renata trebuia să fie în cameră. Dacă nu cumva se întâmplase ceva.

— Mulţumesc, zise el.

Se îmbrăcă în viteză şi coborî la recepţia pustie. Un obiect îi atrase numaidecât atenţia. Cheia de la camera 446 era atârnată la panou.

— Doamna Hurwitz a plecat? întrebă el.

Funcţionarul îl privi nedumerit.

— Doamna roşcată? Da. Acum o jumătate de oră.

Malko se străduí să nu-şi arate dezamăgirea şi se uită la ceas. Era unu şi jumătate.

— Era singură?

— Da, răspunse portarul, plictisit şi compătimitor.

În hotel, vedea în fiecare zi drame pasionale. Malko întinse mâna spre panou, iar în cealaltă avea o bancnotă de o sută de mărci.

— Aş dori să văd dacă nu mi-a lăsat vreun bilețel...

Funcţionarul nu stătu pe gânduri nicio secundă.

— Vă rog să-mi aduceţi cheia, zise el. Nu vreau să am probleme... Poate să se întoarcă.

Malko se urcase deja în lift. Când ajunse la etaj. Descuie uşa cu numărul 446. Apoi cercetă încăperea. Valiza Renatei şi a colonelului erau la locul lor. Dar momentul de uşurare nu dură mult. Valiza vişinie dispăruse. Malko deschise celelalte două valize şi le scotoci. Nelinişţea se accentuă. Pistolul Makarov al colonelului nu mai era. Renata o tulise frumuşel Se repezi la telefon şi îl sună pe Eric Russel.

— Mă duc să-l aduc pe colonel, zise americanul.

— Stați o clipă, strigă Malko. Renata a dispărut...

Tăcerea care se lăsă la celălalt capăt al firului era minerală, apoi Russel izbucni:

— A dispărut! Ce vreți să spuneți cu asta...

Mâlko îi expuse situația, apoi conchise:

— Întrebați-l pe Hans Dorbach dacă are prieteni în München şi ce au hotărât împreună. S-ar putea să fie o alertă falsă.

— Mă duc.

Malko aşteptă câteva minute, apoi o voce tremurând de emoție îi izbucni în ureche:

— Unde e? Ce-ați făcut cu ea?

Vocea colonelului prusac era de nerecunoscut. Îngrijorată, aproape fără timbru.

— Nu ştiu, spuse Malko. Am cinat împreună şi mi-a spus că vrea să se culce. Poate că s-a dus să se plimbe.

— Să se plimbe! explodă ofițerul. Nemernica nu s-a dus să se plimbe, s-a dus să caute un bărbat. Nu ştie decât atât. Este o cățea în călduri, o...

Lui Malko îi venea să-i spună că nici lui nu i-a displăcut în Rolls. Dar nu era momentul...

— Vorbiți astfel că sunteți furios. *Herr Oberst,* zise el. Cunoaşteți pe cineva în München?

— *Nein!*

Ofițerul prusac aproape că lătrase. Era complet dezechilibrat şi tulburat.

— Vin acolo, zise colonelul şi închise.

Până să închidă. Malko auzise în receptor protestele agenților din BND. Se pare că ofițerul era îndrăgostit până peste urechi de fascinanta nemțoaică. Oare unde se dusese? Un gând încolți în mintea lui Malko. Nu poți găsi un om care a plecat cu un pistol şi cu câteva documente. Existau două posibilități. Fie că fusese contactată de oamenii din Est, care i-au oferit o avere pentru aceste documente, fie s-a hotărât să trăiască pe propriile picioare, şi să le negocieze mai târziu, fără ajutorul colonelului Dorbach. Din puținul pe care îl ştia despre ea, nu era un lucru imposibil...

Malko răscoli camera cu minuțiozitate. Privirea se opri asupra unui plic băgat sub o pernă. Avea scris un singur cuvânt: HANS. Malko îl deschise. Conținea câteva rânduri, cu un scris înalt şi aplecat: *Schatzi, cred că ne vom descurca mai bine pe cont propriu. Mult noroc!*

Luă hârtia, o împături şi o băgă în buzunar. Fuga amoroasă a colonelului Dorbach luase o turnură nefavorabilă. Nu analizase încă toate consecinţele acestei situaţii, când est-germanul se năpusti în cameră, cu ochii cât cepele, urmat de Eric Russel. Se opri în loc şi cercetă încăperea dintr-o privire.

— Nu s-a întors? întrebă el cu voce tremurândă.

— Nu, zise Malko.

★

Se făcuse două fără cinci dimineaţa. În spatele lui Eric Russel erau doi civili, ofiţeri în BND. Semănau între ei, cu fulgarinele şi cu statura impunătoare. Păreau depăşiţi de evenimente. Colonelul Dorbach se aşeză pe pat şi îşi cuprinse capul în mâini.

— Vreau s-o găsesc, murmură el. Nu este posibil...

Nimeni nu scoase o vorbă. Malko încerca să-i atragă atenţia lui Eric şi reuşi până la urmă.

— Vă las câteva minute, i se adresă cu voce tare colonelului Dorbach.

Se întoarse în camera lui împreună cu americanul. Închise uşa comună şi îi întinse fără un cuvânt mesajul lăsat de Renata Hurwitz. Văzu cum faţa lui Eric devine palidă. Cu trăsăturile descompuse, îl privi pe Malko cu răceală.

— Aţi lăsat-o să fugă. Acum trebuie s-o găsiţi.

— Dacă colonelul Dorbach m-ar fi găsit în patul lui, ar fi fost şi mai rău, observă Malko. Mi-aţi spus să nu mă culc în patul ei şi nici pe preşul din camera ei. Nu este asta treaba mea. M-am aşteptat la un atac, nu la o fugă.

Americanul era înnebunit, pierdut.

— Este nebun după ea! Ne-a povestit despre ea tot drumul. Cred că nu s-a regulat cu nimeni aşa. Se pare că e regina târfelor S-a ţăcănit din cauza ei.

— Va găsi altă femeie, observă Malko, nu asta îi lipseşte acum. Aici sunt târfe câte vrei... Nu e nevoie să le importăm. Poate că ar trebui să-i spunem adevărul. Că a plecat pentru totdeauna...

— Avem timp pentru asta, spuse Eric Russel. Trebuie să doarmă. Mâine poate că va reacţiona mai bine. Să mai aşteptăm.

Dar nu aşteptară prea mult. Uşa comună fu zguduită de bătăi puternice. Malko o descuie, iar colonelul Dorbach se năpusti în cameră, înnebunit, cu ochii ieşiţi din orbite. Se proţăpi dinaintea lui Malko.

— Documentele, zise neamţul. Le-aţi luat dumneavoastră?

— Care documente? îl întrebă el, care ştia foarte bine la ce se referea.

— Documentele pe care le-a trecut nemernica aia pentru mine! urlă Dorbach. Târâtura. Putoarea aia!

În curând avea să termine toate cuvintele urâte din vocabular. Se calmă dintr-odată, iar trăsăturile se relaxară, parcă i s-ar fi luminat mintea imediat. Se lăsă într-un fotoliu şi ceru cu glas pierit:

— Vreau ceva de băut. Votcă, dacă se poate...

Unul dintre agenții din BND se repezise deja la telefon. Malko spuse cu glas tare:

— Eric, veniți să scotocim şi cealaltă încăpere.

După ce închiseră uşa, îl apostrofă pe Eric Russel:

— Trebuie să-i spunem. Mă oblig eu s-o fac, între timp, întrebați-o pe centralistă dacă a sunat pe cineva.

Se uită la hainele împrăştiate şi îşi dădu seama că rochia din lână albă lipsea. Era mai comodă decât ținuta pe care o purtase la restaurant.

— La ora asta nu putea să ia niciun avion, observă Malko. Nu a luat niciun bagaj. Şi după câte ştiu, nu avea nici bani. În concluzie, s-a dus la cineva. Poate să-i fie amant, dar să nu ştie neapărat de documentele explozive pe care le-a luat cu ea. Sau poate că a pus ceva la cale şi s-a întâlnit cu verun agent est-german pe care îl şantajează.

— Trebuie să aflăm cu orice preț ce conțin acele documente, spuse Eric Russel. Singurul care ne poate spune este colonelul Dorbach.

— Voi încerca să-l determin să vorbească, promise Malko. Cereți-le agenților din BND să verifice hotelurile, agențiile de închiriat maşini, gările. Trebuie să ne ajute un pic şi poliția locală.

Eric Russel rămase stană de piatră.

— Poliția locală este foarte legată de CDU[21], observă el. Este împotriva guvernului. Dacă povestea asta se răspândeşte, vom avea probleme serioase.

— Şi dacă nu o găsim pe Renata Hurwitz, problemele vor fi şi mai serioase, zise Malko sec.

Nu mai avu puterea să continue. Prin perete se auzi vocea tunătoare a colonelului Dorbach:

---

21 Partidul Conservator.

— *Herr Linge, kommen Sie sofort[22]!*

Eric Russel ridică ochii în tavan. Malko îi făcu semn să plece. Hans Dorbach era singura persoană care putea s-o găsească pe Renata şi să-i dezvăluie secretele. Mai trebuia ca şi ea să vrea... Deschise uşa şi intră în încăperea în care îl aştepta fugarul. Avea să fie o noapte lungă.

Capitolul IV

Cu nodul cravatei desfăcut, prăbuşit într-un fotoliu, cu privirea ațintită în gol spre un colț al camerei, colonelul Dorbach ținea între degete paharul pe care îl golise Sticla de votcă de pe podea era începută mai mult de jumătate

De o oră, nu mai spusese nimic. Parcă se resemnase. Malko nu îi pomenise despre scrisoarea de adio. Doi agenți din BND se odihneau în camera de alături Era trei dimineața. În uşa comună auzi o bătaie uşoară, iar Eric Russel o întredeschise. Malko îl urmă.

— Ați aflat ceva?

— Renata a luat un taxi când a ieşit din hotel. Îl anunță americanul. Era singură şi a plecat pe jos în Schwabing. Şoferul a observat valiza vişinie. Părea foarte liniştită şi avea mărci, căci şoferul a văzut teancul. Nu a mai luat alt taxi.

— Ați căutat-o prin hoteluri?

— N-am găsit nimic.

— Şi telefonul?

— A avut două convorbiri locale, dar nu a primit niciuna.

— Ce porcărie! murmură Malko. Münchenul este un oraş mare şi poate că l-a părăsit deja, împreună cu persoana pe care a căutat-o.

— Cu cine?

---

22 Domnule Linge, veniți repede!

— Poate că ştie Hans Dorbach. Dar nu am reuşit să scot niciun cuvânt de la el. Bea întruna şi este din ce în ce mai ameţit. După cât a băut în după-amiaza asta, mă întreb cum se mai ţine pe picioare Sunteţi sigur că la interogatoriu nu aţi aflat ceva ce ne-ar putea ajuta?

Americanul se strâmbă.

— Nimic. Agenţii din BND l-au întrebat despre planurile de ofensivă ale Germaniei răsăritene, despre cele de atac. Despre legăturile dintre diferitele organisme de spionaj ale RDG, despre Grupul 2000, despre *Interkontrolle* şi despre IPW[23]. Când au menţionat despre acţiunile precise ale „cârtiţelor", el a spus că va vorbi după aceea. A susţinut că ştie numele principalilor agenţi din Est infiltraţi în serviciile „sensibile" ale Bundesrepublik, inclusiv în BND, în *Verfassungsschutz[24]* şi în Cancelarie. Dar nu a revenit asupra subiectului anterior, iar ceilalţi nu au insistat ca să nu-i apuce groaza.

— Cine mai ştie că se află aici?

— Sunt şapte sau opt persoane, nu mai mult, iar cel mai important este directorul Serviciului de Informaţii din BND, Günter Rosenberg. Cancelarul Schmidt nu a fost anunţat încă. O vom face mâine dimineaţă. Agenţii din BND sunt nerăbdători să-l interogheze din nou pe Dorbach. Vor s-o facă înainte ca povestea să devină publică. Şi noi la fel.

— În starea în care se găseşte, mi-e teamă că nu putem să scoatem ceva de la el. Spuse Malko. Cred că trebuie să spargem buboiul. Poate că ne va da un fir. Nu îmi place deloc felul în care a dispărut Renata. Probabil că a fost manipulată de agenţii din RDG care o vor lichida după ce vor recupera documentele.

— Eu mă duc să mă odihnesc, zise Eric Russel. Daţi-mi un semn dacă aflaţi ceva nou.

Malko intră în cealaltă cameră. Hans Dorbach se ridicase în picioare şi se uita la el cu o privire tulbure.

— Unde s-a dus nenorocita asta? îl întrebă el cu voce cleioasă.

Malko îi zâmbi cu compasiune.

— *Herr Oberst,* începu el. Trebuie să vă spun ceva. *Frau* Hurwitz a plecat pentru totdeauna. V-a lăsat un bilet pe care l-am găsit noi.

---

23 Internationales Institut fur Politik und Wirtschaft.

24 Serviciul de protecţie a Constituţiei (echivalentul DST).

Îi dădu hârtia lăsată de Renata. Ofițerul o smulse. O citi de parcă era o scrisoare de douăsprezece pagini, apoi se uită la Malko cu ochii lui cenuşii lipsiți de expresie. Muşchii maxilarelor îi tremurau. Trăsăturile se scofâlciră. Îşi înăbuşi un sughiț şi zise cu voce spartă:

— Ați ştiut de aseară?

Malko nu-i răspunse. Oricum nu ar fi schimbat nimic.

— Poate că există o şansă s-o găsim, zise el. Doamna Hurwitz a dat mai multe telefoane. Cunoaşte pe cineva la München?

— La München? întrebă colonelul Dorbach absent. Nu. Nu cred.

— V-a luat documentele, continuă Malko. Există ceva în ele care să ne dea un fir? Ce conțin?

Colonelul Dorbach îl fixă cu o expresie ciudată, apoi trăsăturile se luminară într-un soi de rânjet sardonic.

— Destul ca să izbucnească o epidemie, *Herr* Linge...

— O epidemie? se miră Malko. Sunt documente care se referă la arme chimice sau biologice?

Hans Dorbach clătină din cap.

— *Nein. Nein...* O epidemie de sinucideri, domnule Linge.

— De ce?

— Deoarece cârtițelor nu le place să iasă din galeriile lor... În aceste documente există calea de a le face să iasă. Cel puțin pe cele mai barosane, domnule Linge.

— Credeți că intenționează să se folosească de aceste nume?

Hans Dorbach nu spuse nimic. Malko insistă:

— *Herr Oberst.* Dacă ne-ați da aceste nume, s-ar putea s-o găsim pe Renata Hurwitz. Astă vă şi doriți, nu-i aşa?

Ofițerul clătină din cap cu un aer disperat.

— Mai mult ca oricând, domnule Linge. Dar la ce bun? Ştiu cât valorează. S-o găsim ca să-i tragem un glonț în cap? Nu merită. *Das ist ferting. Ganz ferting...*[25]

— Dar cel puțin, am putea să-i protejăm pe acei agenți din RDG. Observă Malko. Chiar dacă nu o mai veți pe Renata Hurwitz...

O lumină străbătu ochii începețoşați de alcool ai colonelului est-german. Se ridică în picioare cu un gest aproape comic.

---

25 S-a terminat s-a terminat de tot.

— *Herr* Linge. Aş vrea din tot sufletul să vă dau aceste nume. Pentru că aveam nevoie de bani ca să trăiesc cu Renata. Dar acum, Renata nu mai există. Nu mai am nici un motiv să o fac...

Deodată, ofițerul german izbucni într-un hohot de râs, aplecându-se, ca un schizofrenic. Malko îl lăsă să se liniştească şi nici nu-l mai interogă.

— A luat totul cu ea, zise colonelul sughițând. Nume. Dovezi, date. Treuie s-o găsiți, mein *Herr*. Căci este foarte interesant...

Avea o privire de nebun.

— De ce v-a părăsit?

Hans Dorbach îl privi fix pe Malko.

— *Warum?* Habar nu am. Minte extrem de bine. Soțul ei nu a aflat niciodată că a fost amanta mea. Într-o zi, a telefonat de undeva de departe. Tocmai făceam dragoste, acasă la ea. Renata a răspuns. A vorbit încontinuu pe un ton foarte firesc de soție iubitoare. Cu mine în pântecele ei... Mi-a fost ruşine.

Tăcu şi îşi mai turnă o porție de votcă. Cu ochii injectați, cu tenul pământiu, cu cămaşa şifonată, nu mai avea nimic din aerul prusacului impecabil care a trecut Cortina de fier în urmă cu douăsprezece ore.

Nu îl va ajuta s-o găsească pe Renata. Exista şansa ca, după un şantaj, să propună direct celor din CIA sau din BND ceea ce deținea. Malko spera să nu fie într-atât de nebună, încât să negocieze cu RDG. Care o va plăti cu plumbi... I se făcuse milă de ofițerul prusac, prăbuşit în fața lui care îşi irosise viața degeaba, pentru o nemernică fără suflet şi fără căpătâi, de care nu mai putea să profite.

— Trebuie să dormiți, cred că sunteți epuizat. Mai vedem mâine. Eu mă voi culca în patul de alături.

În starea în care se găsea, colonelul Dorbach era în stare să se arunce pe fereastră. Ofițerul est-german se lăsă purtat până la pat. Malko îl ajută să se dezbrace Hans Dorbach mormăi:

— *Danke!* Nu e cine ştie ce de capul meu. Sunt un laş...

Votca îşi făcea efectul. După câteva clipe, sforăia. Se culcă şi Malko. Şi-a dat atâta osteneală, ca să ajungă aici! Spera să reapară Renata Hurwitz înainte ca Dorbach să se prăbuşească. Ipoteză puțin probabilă... Adormi şi el negândindu-se la nimic.

Malko se deşteptă tresărind fiindcă cineva îl zgâlțâia. Era Eric Russel galben la față şi nebărbierit. Hans Dorbach sforăia de mama focului în patul vecin.

— Treziți-vă, spuse americanul. La Pullach are loc o conferință specială, la ora şase dimineața. Se face bilanțul. Trebuie să ne ducem şi noi. Vor rămâne doi agenți din BND ca să-l păzească pe colonel.

Malko avea senzația că are capul plin cu plumb. Îl invidia pe Dorbach care sforăia. Făcu un duş şi se pomeni zgribulit de frig şi de oboseală în BMW-ul agentului din BND. Era încă întuneric, iar fâşiile de ceață pluteau deasupra periferiei Münchenului.

Sediul Centralei vest-germane semăna cu un spital, cu clădiri austere gri şi albe, cu culoarele prea puternic luminate şi cu oamenii în halate care bântuiau pe acolo în ciuda orei matinale. Cu toții erau tehnicieni. Eric Russel îl pofti pe Malko într-un birou glacial în care îi aştepta un bărbat cu ochelari, cu tenul rozaliu de mâncăcios. Americanul făcu prezentările:

— Otto Diesman, însărcinatul acestei misiuni pe lângă directorul BND. Dânsul ne-a preluat afacerea...

Otto Diesman avea în față un ditamai dosar albastru. Îi zâmbi lui Malko şi spuse:

— Am căutat toate elementele de care dispunem în seif.

— Aveți noutăți în legătură cu Dorbach? îl întrebă Malko.

— În legătură cu el, nu. Dar am întocmit un profil destul de complet. M-am interesat mai mult de soțul Renatei Hurwitz. *Oberstleutnant* Richard Hurwitz. Totul corespunde cu ceea ce v-a spus ea. S-a născut la Berlin. Tatăl lui face parte din *Zentralkomitee* al partidului, lucru ce l-a ajutat să intre la Academia Friedrich Engels din Dresda. Cea mai bună şcoală de ofițeri din RDG. După aceea, a urmat un stagiu la Academia Frunze din Moscova. După un timp de comandament în Panzer, în 1968, a fost detaşat la Ministerul Afacerilor Externe din RDG. Din 1968 până în 1970. A fost ataşat militar adjunct la Haga.

— Pe atunci era căsătorit? întrebă Malko.

— *Jawohl!* S-a însurat cu Renata Stroll pe cinci ianuarie 1968. Chiar înainte de numirea în post.

— Ați aflat ceva şi despre ea?

Otto Diesman clătină din cap cu părere de râu.

— Nimic înainte de 1967. Doar că s-a născut în Karl Marx Stadt, pe 14 aprilie 1946. Până în 1967, nu avem absolut nimic. Pe atunci, era secretară la *Ministerium fur naționale Verteidigung*. Echivalentul Ministerului de Război. Nu ştim cum l-a întâlnit pe Hurwitz. S-au căsătorit la Berlin. Datorită poziției lor, au obținut un mic apartament în zona rezidențială din Pankow.

— Ce a urmat după Haga?

— Din 1970 până în 1972, a fost ataşat militar adjunct la Londra. Apoi, doi ani la Berlin, perioadă de care nu mai ştim nimic. După aceea, a ocupat din nou postul de ataşat militar adjunct. Dar de data asta, în cadrul partidului, între 1974–1975. Apoi, după un scurt sejur în Bulgaria, unde şi-a petrecut vacanța, Richard Hurwitz a fost detaşat în Grupul 2000.

— Ce profil interesant, observă Malko. Partidul are deplină încredere în el, după cum mi-a mărturisit Renata. Este logic să-l fi trimis în Angola?

— Absolut, confirmă Otto Diesman. Are grad destul de mare ca să conducă o misiune de asistență tehnică...

Se făcuse ziuă. Malko simțea cum i se închid ochii. Se pare că Otto Diesman cunoştea foarte bine subiectul. El îi mărturisi acest lucru. Neamțul îi zâmbi cu modestie.

— Oh. Am lucrat multă vreme cu *Herr* Günter Rosenberg, care în prezent, este directorul Serviciului de Informații. Este un om remarcabil care a studiat cu lupa Republica Democrată Germania...

— Ce părere are despre această afacere?

Otto Diesman zâmbi larg ca un bavarez.

— Nimic. Domnul Rosenberg nu lasă să se ghicească nimic din ceea ce gândeşte.

— Că veni vorba, zise Malko. Ați aflat cum s-au cunoscut Renata cu colonelul Dorbach?

— L-am întrebat acest lucru pe Hans Dorbach, zise Otto Diesman. A cunoscut-o la Berlin. Se afla într-o misiune de cooperare cu alte organisme. Deoarece legătura dintre ei nu putea să continue acolo, s-au hotărât să treacă în Vest ca să trăiască dragostea perfectă...

Colonelul Dorbach pariase pe calul cel mai slab. Se auzi o bătaie în uşă, iar un bărbat în halat aduse trei cafele, dar numai mirosul îi făcea greață lui Malko. Acesta conchise:

— Prin urmare, ce v-a povestit colonelul este adevărat?

— Absolut, răspunse Otto Diesman. Ne-a spus adevărul. Sau cel puțin o parte, căci eu cred că unele informații vin de fapt de la *Oberstleutnant* Hurwitz. Cu siguranță că el ajungea mai ușor la informațiile „clasate" decât Dorbach. Suntem aproape siguri că a lucrat sau că mai lucrează şi în prezent la *Hauptverwaltung fur Aufklärung*. Echivalentul BND-ului nostru.

— Nu se întâmplă prea des să ai acces la asemenea informații, observă Malko.

— Da. Extrem de rar. Confirmă bavarezul.

Din nefericire, toate astea s-au pierdut în ceață odată cu fuga superbei Renata.

Telefonul sună, iar Otto Diesman ridică receptorul. Malko simți imediat unda de respect din glas, deşi răspundea monosilabic. După un timp, după ce puse receptorul în furcă, păru distrus.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Eric Russel.

Otto Diesman se făcuse alb ca varul.

— Lucruri grave, spuse el. Preşedintele RDG, *Herr* Honecker, i-a telefonat cancelarului Helmut Schmidt acum un minut. Acuză BND-ul că a organizat operațiunea Dorbach ca pe o provocare şi amenință cu represalii împotriva relațiilor dintre cele două Germanii, dacă afacerea nu se rezolvă într-o manieră satisfăcătoare pentru RDG...

Eric Russel izbucni:

— Nu este pentru prima oară când țapul ăsta bătrân îşi arată coarnele...

— Bineînțeles, admise Otto Diesman. Însă domnul Honecker a folosit argumente convingătoare... Cancelarul i-a telefonat directorului general ca să-i ceară să nu-i înştiințeze pe membrii NATO de prezența lui Dorbach aici...

— Honecker a pomenit de Renata Hurwitz? întrebă Malko.

— După câte ştiu eu. nu... răspunse Diesman. În orice caz, ea tot nu este aici şi nici nu ştim unde s-a dus.

— Poate că oamenii din RDG nici nu şi-au dat încă seama de fuga ei. A plecat în mod oficial. Dar nu vor întârzia să afle. Ar trebui s-o găsim înainte să se afle...

Eric Russel ridică ochii în tavan.

— Mda... Dar cum?

— Mai este ceva. Meine *Herr*en... Cncelarul a autorizat un avocat est-german, pe Wolfgang Mogel, să-i facă o vizită colonelului Dorbach împreună cu soția şi cu un ofițer superior din Armata Populară din RDG.

— Aici! tună Eric Russel îngrozit.

— Chiar aici, confirmă Diesman abătut.

Eric Russel îşi trecu mâinile prin părul lung.

— Spuneți-mi. Acest Wolfgang Mogel nu este avocatul care se ocupă de absolut toate schimburile care se efectuează între Est şi Vest?

— *Richtig. Ganz korrekt,* confirmă Diesman.

— Şi de ce vine aici?

Otto Diesman lăsă ochii în pământ.

— După părerea Cancelariei, acest avocat are intenția să-i ceară colonelului Dorbach să se întoarcă în RDG...

Malko scutură din cap, la rândul lui neputincios.

— Este o nebunie! zise el. Ca să-l execute numaidecât.

— Cred că este o ciudățenie, spuse Otto Diesman, dar Cancelaria acordă o mare importanță acestei afaceri. Îl aşteptăm dintr-o clipă în alta pe domnul Ferdinand Dickel. Care este *Staatssekretär am Bundesklanzleramt,* însărcinat în special cu problemele de securitate. Răspunde la nivel înalt de activitățile BND-ului. Ale BKA şi ale *Verfassungsschutz.*

Malko şi Eric schimbară o privire plină de subînțeles. Frumoasa operațiune organizată de CIA căpătă dimensiunile unui dezastru. În afară că Renata fugise cu informațiile vitale, mai era şi ofensiva est-germanilor lansată în recuperarea colonelului Dorbach pe un teren în care nu erau aşteptați. Cu vădita complicitate obiectivă a Bonn-ului... Trebuiau luate cu orice preț contramăsuri de prevedere. Malko se ridică în picioare

— Mă întorc la hotel să-l trezesc pe Hans Dorbach.

Capitolul V

Eric Russel se ridică repede şi îl urmă pe Malko pe coridor, fără să se scuze față de Otto Diesman. Se urcară împreună în lift.

— Totuşi, nu trebuie s-o luăm razna! începu americanul. Chiar dacă nu o găsim pe Renata Hurwitz, îl avem pe Dorbach. Până la urmă, ne va spune ce ştie. Nu există riscul să se întoarcă în Est. Doar nu-i nebun...

— Nebun, nu. Însă disperat, da, îl corectă Malko. Ca ofiţer prusac, îşi rupe gâtul. Totul se năruie. Este nebun după Renata.

Ajunseră la parter. În lumina albă a zorilor, curtea era sinistră. BMW-ul negru aştepta.

— Duceţi-vă să-i ridicaţi moralul, îl sfătui Eric Russel. Până când o vom găsi pe Renata Hurwitz, îi voi oferi un „surogat", cum se spune pe la noi. Asta îi va alunga gustul pentru uniformă.

— Pe cine anume?

Americanul zâmbi misterios.

— Este o prietenă care face uneori servicii Companiei. Este supersexy şi locuieşte la Bonn. Vine în seara asta.

Când Malko intră în cameră, Hans Dorbach avea ochii larg deschişi, dar stătea culcat. Întoarse către Malko o privire goală, inexpresivă şi întrebă cu voce obosită:

— Nimic nou?

— Şi da, şi nu, răspunse Malko. *Frau* Hurwitz nu a dat niciun semn de viaţă. Însă tipii din Est fac mult tărăboi.

Îi povesti pe scurt ce se întâmpla, dar colonelul Dorbach nu părea să-şi facă griji. Se juca cu cearceaful, cu gândul în altă parte şi cu trăsăturile supte. Până la urmă, se ridică şi dispăru în baie. Malko profită ca să-i cotrobăie puţin prin valiză. În caz că mai avea o armă. După un sfert de oră, colonelul ieşi, ras, pieptănat, dar tot la fel de abătut.

— Presupun că trebuie să mă duc la Pullach, nu-i aşa?

— Cred că da, spuse Malko. Nu doriţi micul dejun?

— Nu. Mulţumesc...

Ceaţa se ridicase şi era o vreme splendidă. Ofiţerul est-german privi în jurul lui de parcă ar căuta ceva, apoi ieşi din cameră fără să rostească o vorbă. Era complet năuc. Se urcă în BMW-ul negru cu aceeaşi expresie rătăcită. Malko se simţi brusc extrem de inutil.

Unde să o caute pe Renata? Dacă ofițerul est-german nu putea s-o găsească, şansele lor erau cu atât mai reduse. Numai colonelul Dorbach deținea cheia problemei. Malko îşi aduse brusc aminte de observația făcută de Otto Diesman cu privire la sursele de informație. Dacă Dorbach nu ştia nimic? Dacă Renata era aceea care deținea toate informațiile reale în legătură cu „cârtițele" infiltrate în Germania de Vest? în acest caz, Hans Dorbach nu va vorbi, nu ca să-şi apere onoarea, ci pur şi simplu fiindcă nu ştia asolut nimic. Prin urmare, Renata devenea singura persoană interesată să se confeseze. Trebuia să smulgă adevărul de la ofițer cu ocazia viitoarei beții. Dar până atunci, ziua avea să treacă foarte greu.

★

Era ora patru. Malko se învârtea în holul hotelului *Bayeriseber Hof,* exasperat de atâta aşteptat. Nu primise nicio veste de la Pullach. Evadarea lui Hans Dorbach nu fusese încă făcută publică, iar *Süddeutscher Zeintung* nu pomenea un cuvânt.

O tânără elegantă intră în hol, iar Malko îi admiră silueta. Era o Junonă blondă tunsă scurt, cu haina taiorului pe mână şi cu o bluză excelent umplută. Avea ochii albaştri şi duri cum numai la nemțoaice îi mai întâlneşti uneori. Pe tocuri, trebuie să fi măsurat un metru optzeci. Cu toate că era înaltă, picioarele bronzate erau fine. Se duse direct la recepție, iar după câteva secunde, o voce nazală se auzi în difuzor:

— *Herr* Eric Russel. *Bitte schon.*

Malko înaintă spre necunoscută.

— Eric Russel nu este aici. Eu sunt un prieten. Aş putea să vă ajut?

Blondina îl sfredeli cu ochii ei de un albastru mineral şi spuse cu voce dură şi răguşită:

— Ah, dumneavoastră sunteți Malko Linge, *der Serehissimus...*

În vocea ei se citea o undă de impertinență, dar Malko nu se formaliză.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă...

— Marlene Teller. Vin de la Bonn.

— Eric Russel m-a anunțat, zise Malko cu un zâmbet vag. El vine mai târziu. Doriți să beți ceva la bar? Vă voi expune situația.

— Cu plăcere, spuse ea, după ce trimit lucrurile în cameră.

Barul, cu lemnăria închisă la culoare, era gol. Se instalară mai în spate, în fotoliile adânci din piele. Când puse picior peste picior, Marlene Teller îşi dezvălui coapsele bronzate. Nu purta sutien, iar pieptul atârna cam greu. Siguranța din ochii ei albaştri avea ceva provocator. El comandă o sticlă de Perrier pentru el şi J&B pentru Marlene. Tânâra goli paharul dintr-o dată, apoi mai dădu pe gât încă două. Bea ca un bărbat. Îşi punea întruna un picior peste celălalt şi invers, lăsând să se întrevadă uneori triunghiul alb al slipului, în timp ce Malko îi vorbea despre Hans Dorbach.

— Prusacii sunt toți la fel, conchise ea cu o undă de dispreț. Dacă îi scoți de pe câmpul de luptă, nu mai valorează absolut nimic. Am avut un amant născut în Pomerania. Când l-am părăsit, a vrut să se sinucidă.. Eu nu m-aş omorî niciodată pentru un bărbat...

— Sunteți frigidă? o întrebă Malko râzând.

Ea îl fulgeră cu privirea albastră.

— Ba deloc. Mi se întâmplă să mă îndrăgostesc, dar nu dau prea mare importanță... Bărbații sunt toți la fel. Îndată ce te îndrăgosteşti de ei, încep să te bată la cap. Este mult mai distractiv să le-o iei înainte, nu-i aşa?

Malko se întrebă deodată dacă Marlene Teller era într-adevăr remediul de care avea nevoie un om bolnav de dragoste. Tânăra trebuie să-i fi citit gândurile, căci dădu pe gât şi cel de-al patrulea pahar de whisky.

— Nu vă faceți griji! Voi fi blândă ca un mieluşel cu micuțul colonel prusac. Şi parşivă, ca şi cea care i-a tras clapa! Povestiți-mi puțin despre această Renata. Vă stârnea?

— Destul, răspunse Malko. De ce?

— Ca să fiu ca ea. Vedeți dumneavoastră, eu sunt o actriță înnăscută. Mă distrez grozav...

— Nu vă deranjează să seduceți un bărbat la comandă?

— Ah! Nu înțelegeți nimic. Este o provocare... Iată un bărbat care nu are chef să facă dragoste căci se gândeşte la altă femeie. Care nici nu se excită. Eu vin şi îi scot din cap gândurile negre şi îi redau cheful. Este minunat, nu-i aşa? Totul se petrece doar în mintea lui. După aceea, mă dăruiesc altcuiva. Dar eu fac alegerea. Poate chiar pe dumneavoastră, ce spuneți?

— Mulțumesc, zise Malko. Dar nu merg niciodată la grădina zoologică fără mama.

Marlene îi aruncă o privire ucigaşă, apoi se ridică.

— Mă duc să mă odihnesc. Sunați-mă în cameră când soseşte „dumnealui”. Stau la 455.

Ieşi, urmărită de privirile admirative ale celor care veniseră între timp. Oare ce o împingea pe această fată superbă să se prostitueze pentru CIA? Malko nu voia să afle cu tot dinadinsul. Eric Russel apăru la bar cu o figură răvăşită şi se lăsă în fotoliu lângă el.

— Este o porcărie! A venit Ferdinand Dickel. Secretarul de stat. Şi a avut o întrevedere cu directorul Serviciului de Informații, despre care auzise prietenul nostru Otto Diesman. Au discutat cu toții în secret... Ferdinand Dickel a confirmat în cea mai mare taină că, în această problemă, cancelaria ține să-i facă pe plac Germaniei Democrate. În numele intereselor superioare ale Bundesrepublik. Mâine la BND este prevăzută o întâlnire cu avocatul Wolfgang Mogel, cu Dorbach şi cu nevasta acestuia!

— Şi acceptă?

— Acceptă! Mi se pare că puțin îi pasă. Fuga acelei ticăloase de Renata l-a distrus. Azi nu am scos nimic de la el în afară de onomatopee. Avem o bandă de magnetofon practic goală. Nu-i pasă de nimic şi rămâne cu privirea în gol ore în şir. L-am promis că, dacă ne ajută, îl voi duce la Langley, la „fermă”, cu o cursă specială, că îi voi da câți bani va dori, că îl voi proteja, că îi voi face operație estetică. Absolut tot. N-a avut nicio reacție.

— A spus ceva despre „cârtițe”?

— Absolut nimic. Nici n-a răspuns, cu toate că i-am explicat că, dacă nu va vori el, va dori Renata... Cred că este pur şi simplu dărâmat. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie s-o găsim neapărat pe fata aia. Altfel...

— Altfel, ce se va întâmpla?

— Nu ştiu... Mi-a spus că o să vorbească mai târziu, când situația se va mai ameliora... Poate mâine...

— Totuşi, nu îl vor aduce cu forța, observă Malko. Scandalul ar fi prea mare. Ce i-a apucat pe tipii din Cancelarie?

— Nu ştiu, recunoscu americanul. Cred că Honecker i-a şantajat, căci oamenii din CDU urlă ca apucații. Bine, nu-l scăpați din ochi, s-a dus în cameră.

— A venit Marlene Teller, îl anunță Malko.

Figura americanului se lumină.

— Ah, este ultima noastră speranță. E ca lumea, nu-i aşa? Colonelului i-am spus că este o prietenă de-a mea, ziaristă la *Spiegel.* Şi că nu îi va publica povestea decât dacă are undă verde de la noi, când va sosi momentul. Dacă este un om normal, până mâine, ar trebui să fie ca un animal...

— Vom vedea, zise cu scepticism Malko.

★

Marlene Teller era de nerecunoscut Părul blond şi lins. Cum îl avea după-amiază, era acum cochet ondulat, iar pieptarul de dantelă neagră se mula pe pieptul ascuțit ca un obuz. Picioarele erau strânse în nişte ciorapi tot negri, părând încă şi mai lungi, ivindu-se dintr-o fustă din catifea neagră plină de crăpături. Ochii alungiți aruncau fulgere albastre. Iar gura semăna cu un fruct tropical mare şi cărnos.

Din păcate însă, colonelul Dorbach, îmbrăcat într-un costum albastru, cu tenul la fel de alb ca şi cămaşa, cu cearcăne în jurul ochilor, abia îi aruncă o privire tinerei pe care i-o prezentă Eric Russel.

— Am reținut o masă în cel mai bun local din München, zise americanul cu o veselie forțată. O să vă abată gândul de la „balconul din Thuringen"...

Hans Dorbach nu schiță nici măcar un zâmbet. Nu scoase un cuvânt cât dură drumul în Rolls. Restaurantul *Drei Hussarden,* capitonat cu catifea roşie, cochet, cu lumină difuză, era locul ideal. Aici se găseau femei frumoase şi bărbați eleganți. Eric Russel comandă un Bordeaux din 1970 şi întreținu conversația. Hans Dorbach răspundea monosilabic. Privirea rătăcea prin local, de parcă ar fi aşteptat-o pe Renata. Merlene Teller, care şedea lângă el, stătea picior peste picior şi se prefăcea că nu observă nimic. În afară de gesturile obscene la care se deda, nu mai putea face altceva. Semăna cu Marlène Dietrich în *Îngerul albastru.* Se apleca spre Hans Dorbach şi îi vorbea în şoaptă, cu voce tremurătoare, încercând să-i spună povestea vieții ei...

Ofițerul îi răspunse cu câteva cuvinte, apoi luă din nou paharul în mână. Pe măsură ce se golea, el îl umplea cu o regularitate înspăimântătoare. În plus, orchestra gălăgioasă nu uşura deloc conversația. Gustară din somonul afumat şi din spata de căprioară în mare viteză, apoi îşi amintiră de orchestră.

— Mor de nerăbdare să dansez, zise cu glas cântător Marlene Teller, uâtându-se fix în ochii colonelului Dorbach.

Ofițerul est-german parcă nici nu auzise. Ca să nu se simtă jignită, Malko se ridică de pe scaun şi o invită pe tânără la dans. Aceasta se lipi numaidecât de el, balansându-şi şoldurile şi băgându-şi genunchiul între picioarele lui.

— O să-l excităm, şopti ea. Doar n-o fi de lemn...

Ea îşi făcea jocul, însă pe colonel nu-l interesa decât vinul. Eric Russel era în culmea disperării. Malko se hotărî să preia frâiele operațiunii. Încă o oră, şi îl scoteau pe colonelul prusac pe targă... O conduse pe Marlene înapoi la masă şi se aplecă la urechea colonelului.

— Vă simțiți bine, *Herr Oberst*?

Ofițerul avea deja ochii sticloşi. Izbucni într-un râs forțat.

— Sigur că mă simt bine! Mâncarea este bună, vinul excelent, iar tânăra aceasta îşi dă toată silința să-mi placă... Dumneavoastră ați găsit-o?

— Cred că delirați, zise Malko cu diplomație.

Hans Dorbach ridică din umeri.

— Nu-mi place să dansez şi nici nu ştiu.

— Să ne întoarcem la hotel, îi propuse Malko. În timp ce americanul achita fabuloasa notă de plată, ei se urcară în Rolls. Elko Krisantem făcea pe şoferul, cu bătrânul revolver Astra strecurat sub banchetă. Oricum, un BMW al BND-ului îi urma având patru oameni la bord. Această măsură de prevedere i se părea lui Malko inutilă, căci era sigur că est-germanii nu vor încerca nimic deocamdată. Când se vor întrerupe tratativele, va fi altă poveste...

Ajunşi în holul hotelului, Malko schimbă o privire semnificativă cu Eric Russel. Marlene Teller nu se dăduse bătută. Se apropie de Hans Dorbach.

— Mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă un pic, începu ea. Vreau să-mi spuneți povestea vieții dumneavoastră. Aş putea să vă însoțesc?

— Dacă doriți, zise est-germanul.

Eric Russel îi privi urcându-se în lift cu un zâmbet trist... Marlene Teller era într-adevăr superbă... Se întoarse către Malko.

— Cred că îi va reda pofta de viață...

— Să sperăm, oftă Malko. La ce oră are mâine întâlnire cu soția lui?

— La nouă dimineața, la sediul BND. Nu trebuie să vă mai spun că sala va fi ticsită de microfoane. Dar cred că nu trebuie să ne facem prea multe griji. Hans Dorbach nu este nebun. Ştie ce-l aşteaptă dacă trece din nou Cortina de fier. Pentru el ar fi mai bine să lucreze ca paznic de noapte la München.

Malko nu încercă să-i zdruncine americanului certitudinile. Şi-aşa avea destule griji.

— Pe Renata cine o caută? întrebă el.

— Am fost nevoiți să-i spunem lui Ferdinand Dickel, mărturisi Eric Russel. I-a însărcinat pe agenții din *Verfassungsschutz* să se ocupe de caz, dar fără să le dea prea multe amănunte în afară de semnalmentele ei.

Având în vedere numărul mare al partizanilor de stânga care se ascundeau în Germania, aceasta nu era o situație prea încurajatoare. Fără adoptarea unei legi prin care să se ceară declararea schimbării domiciliului în termen de trei zile, existau încă hibe în acest sistem...

Nu puteau fi supravegheați toți aceia pe care BND-ul îi bănuia ă lucrează pentru Răsărit. După statisticile cele mai optimiste, existau circa treizeci de mii... Iar inşii cu adevărat importanți aveau o acoperire beton. Nu le rămânea decât să o dea pe Marlene Teller drept gaj...

★

Malko pândea zgomotele din camera de alături prin peretele gros. Se scursese o jumătate de oră de când Hans Dorbach urcase împreună cu Marlene Teller. Se pare că Eric Russel avusese dreptate.

Dacă reuşeau să i-o scoată din minte pe Renata, revenea la viață şi poate că era gata să le depene „amintirile". Era important, căci altfel, Germania Democrată nu şi-ar da atâta osteneală să-şi recupereze fugarul. Cu toate că nu era nici primul, nici ultimul...

Malko abia auzi bătaia din uşă. Se duse să deschidă, dar mai întâi îşi luă pistolul extraplat. Ridică privirea şi o văzu pe Marlene Teller în fața lui. Machiajul se întinsese pe obraji, avea bluza desfăcută, dezvăluindu-i pieptul greu şi ținea pantofii în mână. Intră fără o vorbă şi se aruncă în fotoliul din fața lui Malko. Apoi zări urma vineție de pe sânul stâng, ca un semicerc.

— *Was...* începu el.

— M-a muşcat şi mi-a tras-o ca unei târfe. E nebun.

— Acum ce face?

— Bea.

Malko se apropie de uşa comună, îşi lipi urechea de ea, dar nu auzi nimic. Maşinaţia pusă la cale de CIA avea bătaie lungă... Marlene îşi trecu mâna prin părul scurt.

— Mă duc la culcare, zise ea. Mâine o voi lua de la capăt. Până la urmă îşi va da seama că pot să-l fac fericit.

Măcar de nu s-ar descuraja ea! Malko simţea că ar fi binevenită în patul lui, dar nu avea chef să se hrănească cu firimiturile de la masa colonelului. Marlene Teller îşi puse pantofii în picioare şi dispăru pe coridor.

Rămas singur, Malko descuie cu grijă uşa comună. În camera colonelului era lumină. Ofiţerul strigă:

— *Kommen, Sie Hier!*

Malko intră. Hans Dorbach era prăbuşit în fotoliu în pijama, cu un pahar în mână. La picioare, era o sticlă de votcă aproape goală. Se uită urât la Malko.

— Ce doriţi?

El încercă să-i zâmbească.

— Vreau, să mă asigur că totul merge bine.

— Nu merge bine, zise cu amărăciune colonelul Dorbach, doar ştiţi...

— Trebuie să dormiţi.

— Sunt burduşit de somnifere, dar nu au niciun efect. Lăsaţi-mă în pace.

Malko bătu în retragere, lăsând uşa întredeschisă şi se culcă. După trei minute, dormea dus.

★

Visa că îl spânzurau, iar laţul se strângea în jurul gâtului. Se deşteptă tresărind, dar senzaţia de sufocare nu dispărea. Dimpotrivă. În câteva fracţiuni de secundă, îşi dădu seama că nu era un coşmar şi că cineva îl strângea de gât. Se zbătu, simţi trupul cuiva şi apăsă pe buton. Reuşi să scape un moment de agresor, dar acesta reveni la asalt în clipa în care se aprindea lumina. Era Hans Dorbach, gol până la brâu, cu ochi de nebun şi trăsăturile încordate. Malko îi simţi degetele înfundându-se în carotide, blocând circulaţia sângelui către creier.

— Spuneţi-mi unde o ascundeţi? Ticălosule! strigă Dorbach. Spuneţi-mi sau vă omor!

Malko nici nu putea să-i răspundă. Îi trase un genunchi agresorului, căutând să-l respingă, însă Dorbach, sub efectul exploziv al somniferelor şi al alcoolului, avea o forţă nebănuită. Malko îşi simţi propriile puteri slăbind sub stânsoarea de fier a degetelor colonelului. Un văl negru îi trecu pe dinaintea ochilor.

Adunându-şi toată energia, prinse braţul colonelului şi reuşi să-l îndepărteze de gât. Apoi îl smulse şi pe celălalt, îşi umplu plămânii cu aer, în timp ce sângele îi năvăli în artere. Hans Dorbach venea iarăşi spre el cu o scrumieră grea în mână.

— Unde este? urlă el. Daţi-mi-o înapoi!

Scrumiera îi trecu lui Malko pe lângă cap, dar se sparse de perete. Luă pistolul şi îl aţinti asupra colonelului.

— Opriţi-vă!

Acesta parcă nici nu observă pistolul şi continuă să înainteze. Malko făcu un pas înapoi. Totuşi, nu putea să-l omoare. Trase în podea. Împuşcătura îl făcu pe colonel să tresară şi se opri brusc. Îl privi ca şi cum s-ar fi trezit din somn. Trăsăturile se relaxară, mâinile căzură moi pe lângă corp şi, fără să scoată un cuvânt, făcu stânga-mprejur şi se întoarse în camera lui. De data asta, Malko încuie uşa comună. Avea urme roşii pe gât. Mai stătu puţin să se liniştească, apoi ciocăni în uşa lui Eric Russel. Americanul îi deschise după mai multe încercări.

— Ce se întâmplă?

— Hans Dorbach a vrut să mă omoare, zise Malko.

Eric Russel se trezi de-a binelea.

— Ce l-a apucat?

— Crede că noi am răpit-o pe Renata.

— *My God!*

Malko îi povesti cum se trezise brusc din somn. Se întoarseră în cameră şi descuiară uşa comună. Încăperea era luminată, iar Hans Dorbach sforăia de mama focului culcat de-a curmezişul patului.

— Mâine dimineaţă va fi proaspăt, făcu Eric Russel. Îndată ce îi va trimite la plimbare pe ţăcăniţii ăia din RDG, îl suim în primul avion şi îl trimitem la Langley.

— Cu condiţia ca BND-ul să fie de acord, observă Malko. Şi el, de altfel. Sunt implicaţi.

— Am senzația că le e teamă de ceea ce ar putea descoperi, mărturisi americanul. După afacerea Wilhelm[26], sunt de-a dreptul traumatizați... îşi petrec tot timpul întocmind dosare unii despre alții... Dar ne întoarcem mereu în acelaşi punct: la Renata Hurwitz. Parcă a dispărut de pe suprafața pământului.

— Mai există o posibilitate pe care n-am folosit-o, îi sugeră Malko. Să anunțăm presa. Să facem portretul-robot al Renatei şi să-l difuzăm. Este destul de frumoasă ca să treacă neobservată. S-ar putea să dea rezultate...

— Am nevoie de autorizația celor din Pullach, spuse americanul, altfel, îmi vor scoate ochii. Haideți la culcare, că vom avea o zi grea.

Hans Dorbach dormea cu gura deschisă. Era liniştit. Lui Malko i se făcuse milă de el. Acesta era doar începutul. Pe fugarii de rangul lui îi aştepta o viață deprimantă şi plină de pericole. Într-o bună zi, Serviciile Secrete din KGB îi vor găsi şi îi vor elimina. Cu toate astea, mirajul libertății îi determina să rişte. Mai cu seamă, cu o femeie ca Renata Hurwitz. Malko se întrebă cum arăta nevasta colonelului Dorbach şi cum va reacționa el la această întâlnire penibilă, fără sprijinul celei cu care a fugit.

Capitolul VI

Colonelul Dorbach ținuse să-şi pună uniforma gri fer cu epoleți verzi, lucru care produse senzație în holul hotelului *Bayerischer Hof*. Lipsea doar pistolul pe care i-l luase Renata. Puțin cam țeapăn, tăcut şi distant, se urcase lângă Malko în BMW-ul negru trimis de Pullach. Acesta se lipsi de spectacolul străzii ca să-l studieze pe colonel. Est-germanul era tras la față şi avea ochii încercănați. Privea drept înainte, ca şi cum Malko nici n-ar fi existat. În față, cei doi agenți din BND nu erau nici ei prea vorbăreți. Malko rupse tăcerea:

— Nu vă deranjează să vă revedeți cu soția?

Hans Dorbach întoarse o privire goală spre Malko.

---

26 Binecunoscuta afacere de spionaj din Germania. Wilhelm a fost consilierul lui Willy Brandt şi agent al Germaniei Democrate.

— Cu soția mea? Nu, mi-e indiferent. Nu mai suntem demult foarte intimi.

— Atunci, de ce ați acceptat să o întâlniți?

Colonelul ridică din umeri, iar bărbia îi tremură.

— *Warum nicht?* BND-ul mi-a cerut să mă pretez la această „formalitate" dezagreabilă, pentru ca oamenii de la noi să nu spună că am fost reținut împotriva voinței mele. Prietenii dumneavoastră de la Bonn au foarte mare grijă de mine, domnule Linge. Se pare că însuşi *Staatssekretär* Ferdinand Dickel a venit special ca să mă vadă...

— Întâlnirea asta nu înseamnă nimic, observă Malko. Pentru dumneavoastră, este o încercare lipsită de sens.

Hans Dorbach nu-i răspunse, adâncindu-se din nou în meditația lui. Malko aşteptă puțin, apoi întrebă:

— *Herr Oberst.* Ce intenționați să faceți dacă nu o găsim pe Renata Hurwitz?

Colonelui păru surprins de această întrebare. Apoi clătină din cap.

— Renata Hurwitz nu mai există pentru mine, *Herr* Linge. Fie că o găsiți, fie că nu. V-am mai spus-o deja. Iar ceea ce am de gând să fac are şi mai puțină importanță...

Malko nu mai apucă să-i ceară explicații fiindcă ajunseseră deja la Pullach. După ce trecură de postul de control, îl găsiră pe Eric Russel care îi aştepta ca să-i conducă în biroul solemn, ce semăna cu sala de aşteptare a unui cabinet stomatologic. Otto Diesman apăru la rândul lui, mai palid decât în ajun, şi mai nervos. Îi strânse mâna lui Hans Dorbach cu afectare.

— *Staatssekretär* Ferdinand Dickel ar dori să aibă o întrevedere cu dumneavoastră imediat, îi zise el ofițerului est-german.

Hans Dorbach clătină din cap cu indiferență. Eric Russel se apropiase de fereastra care dădea în curtea din față.

— Sosesc, anunță el.

Malko veni lângă el şi zări Mercedesul negru oprit la intrarea sediului BND. Îi întâmpinară doi civili. Îi aruncă o privire lui Hans Dorbach. Acesta nu se mişcase, stând țeapăn pe scaun, cu cascheta pe genunchi, nefiind curios deloc. Se întoarse la fereastră.

Portierele Mercedesului se deschiseră şi din el coborâră doi bărbaţi şi o femeie. Ea era slabă, încinsă într-un mantou din piele de căprioară, cu faţă ascuţită şi dură, dar plăcută privirii. Avea buzele groase, obrajii supţi şi părul blond strâns în coc. Cu siguranţă era doamna Dorbach. Nu era deloc gospodina la care se aşteptase Malko. Bărbatul gras cu ochelari cu rame de baga trebuie să fie avocatul Wolfgang Mogel. Celălalt bărbat, deşi era în civil, ţinuta lui rigidă trăda fără urmă de îndoială că era un ofiţer est-german. Delegaţia din RDG era completă. Intrară în imensa clădire sub atenta supraveghere a însoţilorilor. Scena avea ceva ireal.

Brusc îşi dădu seama că Hans Dorbach se ridicase şi privea pe fereastra de alături. Întoarse capul către Malko şi spuse cu voce puţin încordată:

— L-aţi văzut pe cel înalt, este generalul Kluas-Dieter Baumgartner. Şeful *Grenzetruppen.* Este un şef drept, bun şi integru...

— Dar şi un comunist care a jurat credinţă armatei sovietice, sublinie Malko.

Uşa se deschise, iar în prag apăru un agent din BND. Otto Diesman se ridică şi Hans Dorbach îi urmă pe cei doi. Rămaşi singuri. Eric şi Malko se priviră în tăcere, neliniştiţi. Fantoma Renatei se se risipi numaidecât. Americanul îşi aprinse cu nervozitate o ţigară.

— Voi încerca să aflu ce se întâmplă, zise el. Aşteptaţi-mă aici.

Neliniştea lui Malko se mai risipi puţin atunci când Eric Russel se năpusti în încăpere, vizibil tulburat.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Malko.

Americanul se aşează lângă el.

— Nu ştiu. Dar nu-mi place deloc. Am reuşit să vorbesc cu un tip din CDU şi mi-a spus nişte chestii bizare. Cancelaria ne cere să o informăm din oră în oră ce se întâmplă cu această problemă. Acesta este şi motivul prezenţei aici a lui Ferdinand Dickel. zis şi „ochiul lui Helmut Schmidt". S-a închis într-un birou şi vorbeşte la telefon întruna. A ţinut să întâmpine chiar el delegaţia din RDG. Cancelarul, se pare, ar fi de acord cu un „aranjament".

— Ce aranjament? întrebă Malko îngrozit.

Eric Russel se aplecă spre el.

— Prietenul meu mi-a spus că lui Dickel i-ar plăcea ca Dorbach să se întoarcă în Est...

— Dar e monstruos! se revoltă Malko. Vrea să-l trimită la moarte...

Americanul îşi aprinse altă ţigară şi oftă:

— Povestea asta capătă dimensiuni istorice... Honecker i-a telefonat în persoană de nenumărate ori cancelarului şi i-a spus că fuga colonelului Dorbach este un *casus belli.* O maşinaţie CIA-CDU ca să distrugă apropierea dintre cele două Germanii şi că acest lucru poate să aibă consecinţe dramatice asupra relaţiilor Est-Vest. Mai susţine că Dorbach a acţionat într-un moment de rătăcire, că nu a avut niciodată intenţia să trădeze şi că este o chestiune personală. Ce mai, sunt morţi de frică. Cred că i-au dat o grămadă de compensaţii cancelarului ca să-i asculte.

— Şi nu au pomenit nimic de Renata în toată discuţia asta. Observă Malko.

— Hans Dorbach nu a rostit deloc numele ei. Dacă bărbatul ei este în Angola, dispariţia ei poate să treacă neobservată câteva zile. La urma urmei, nu a plecat împreună cu colonelul. Iar în afară de noi, nimeni nu a văzut-o...

— BND-ul a aflat?

— Numai câţiva membri. Dar nu ştiu că a venit din Est. Cum credeţi că se va derula această întrevedere cu soţia lui?

— Cine ştie ce este în capul unui prusac?

— Mă duc să văd cum mai merg treburile, zise americanul. A trecut o oră de când sunt împreună.

Eric Russel apăru după câteva clipe şi îi făcu semn lui Malko să-l urmeze. Străbătură coridoarele albe şi pustii şi ajunseră într-o încăpere în care se găseau doi bărbaţi instalaţi în fotolii în faţa unei console cu şase ecrane de televizor. Unul dintre observatori era Otto Diesman. Acesta ieşi din încăpere aproape imediat. Numai un singur ecran era luminat.

Malko îl recunoscu pe Hans Dorbach în compania celor trei persoane din Est. Doamna Dorbach şi avocatul tăceau. Însă buzele generalului est-german se mişcau.

— Ce spun? întrebă Malko

Eric Russel răsuci butonul fără să-i răspundă. Imediat, un ţiuit puternic le răsună în urechi.

— Au adus aparate de bruiaj. Sunt în servieta avocatului. Este un model supersofisticat. Agenţii din BND se chinuie să-i dea de cap încă de când a început discuţia, dar nu au reuşit...

Din ce în ce mai bine. Malko studie pe ecran figura transfugului. Colonelul Dorbach părea să fie prada unei teribile dileme, supus unei presiuni psihologice înspăimântătoare. Parcă eră fascinat de generalul Baumgartner. Soția lui nu-l slăbea nicio clipă din ochi. Încercând să-i zâmbească îndată ce colonelul se uita la ea...

— Prin urmare, nu se ştie ce discută? întrebă Malko.

— Nimic, mărturisi americanul.

Imaginile fără sonor şi şuieratul acesta în surdină erau enervante. Deodată, avocatul se uită la ceas. Apoi se ridică şi ieşi din încăpere.

— Mă duc să văd ce se întâmplă, zise americanul.

Malko nu voia să plece, fiind captivat de acest spectacol: un general est-german încercând să convingă un fugar să se întoarcă exact în sediul Serviciului de Informații vest-german. Ceva nu mergea în Germania lui Helmut Schmidt... Eric Russel apăru din nou după zece minute. Era livid la față.

— Cancelaria tocmai a anunțat că, în cazul reîntoarcerii colonelului în RDG, autoritățile acestei țări au promis că nu vor întreprinde niciun fel de urmărire judiciară sau administrativă împotriva lui... Aşa a precizat nesuferitul ăla de avocat.

Malko simți o neliniște mortală cuibărindu-se în suflet.

— Se petrece ceva fără ştirea noastră, zise el. Altminteri nu ar fi dat publicității un asemenea comunicat... Trebuie să întrerupem reuniunea cu delegația est-germană. Sunt pe cale să-l returneze... Duceți-vă după Diesman!

Eric Russel plecă precum o rachetă. Malko privi din nou ecranul împreună cu funcționarul din BND care nu scosese o vorbă. Generalul Baumgartner încă mai vorbea. Deodată. Hans Dorbach scoase un carnețel din buzunarul uniformei, scrise ceva pe o pagină, o rupse şi o împături, apoi apăsă pe butonul unei sonerii aşezată pe măsuța joasă. Se ridică şi i-o dădu unui agent din BND care tocmai intra pe uşă.

Ce putea să însemne acest lucru? La rândul lui. Malko ieşi valvârtej din camera de observație. În prag. se ciocni de Eric Russel care se întorcea distrus.

— Mi-au trimis un bilețel prin care m-au întrebat dacă am găsit-o pe Renata. Îl anunță americanul. Aşteaptă răspunsul. Ce facem?

— Spuneți-i adevărul. Îl sfătui Malko resemnat. Nu serveşte la nimic dacă mai câştigăm câteva ore. Apropo, ce spune directorul Serviciului de Informații?

— Se pare că e nebun de furie, dar nu poate să facă nimic împotriva ordinelor venite de la Cancelarie. A refuzat să se întâlnească cu Ferdinand Dickel.

Eric Russel scrise un singur cuvânt pe o carte de vizită: *Nein,* o îndoi şi ieşi din încăpere. Malko se aşează iar în fața ecranului. Văzu uşa deschizându-se şi pe agentul din BND înmânându-i lui Hans Dorbach cartea de vizită de la Eric Russel. Colonelul se uită, apoi o puse în buzunar, dar pe față nu i se citi ce gândea. Avocatul intră din nou în încăpere şi reluară discuțiile.

Malko încercă să răsucească butonul, dar auzi acelaşi şuierat strident... Nu putea decât să urmărească mişcarea buzelor. Acum vorbea avocatul. După un timp, nu mai spuse nimic. După o tăcere destul de lungă. Hans Dorbach spuse câteva cuvinte.

Malko era foarte trist, căci era o dramă care se petrecea sub ochii lui. La un moment dat, generalul Bäumgartner luase o atitudine mai puțin afectată, avocatul zâmbea, iar doamna Dorbach părea mai puțin tensionată şi trăsăturile se mai îmblânziră. Avocatul deschise servieta şi scoase nişte hârtii pe care i le întinse colonelului Dorbach. Acesta începu să citească cu atenție. Încă mai citea, când Eric Russel veni lângă Malko. Era extrem de tulburat.

— Nici nu poate fi vorba să întrerupem reuniunea, zise el. Ambasadorul nostru va încerca să intervină pe lângă Cancelarie. Dorbach este smintit, dacă se întoarce în RDG fără să ne spună numele cârtițelor infiltrate în organismele vest-germarie.

— Cine poate şti? spuse Malko Probabil că acesta este şi motivul pentru care Helmut Schmidt preferă să plece. O altă afacere Wilhelm ar fi stânjenitoare...

— Este monstruos!

Privirea lui Malko fu atrasă brusc de ceea ce se întâmpla pe ecran. În picioare, generalul Klaus-Dieter Baumgartner îi scutura îndelung mâna colonelului Dorbach. Amândoi zâmbeau sub privirile îngăduitoare ale doamnei Dorbach şi ale avocatului... Această strângere de mâini nu se mai termina. Malko avea impresia că îi smulgeau inima din piept.

— S-a terminat! îi spuse el lui Eric Russel.

— Aşteptați, mă duc să mă interesez, răspunse americanul.

Malko nu trebui să-l întrebe pe Eric Russel ca să-şi dea seama că s-a întâmplat o catastrofă.

— Este înspăimântător! izbucni americanul cu voce ştearsă. Colonelul Hans Dorbach a acceptat să se întoarcă în RDG. Nu va fi pus sub acuzare. Delegația est-germană a cerut ca benzile de magnetofon să fie distruse în prezența ei. Peste câteva minute, va ține o conferință de presă ca să anunțe că pleacă din proprie inițiativă. După aceea, se va urca în maşina lor şi gata... Se va îndrepta spre graniță...

Vocea era gâtuită de emoție. Malko privea pe ecran figura colonelului Dorbach. Îl revedea mergând pe câmpul minat, în urmă cu două zile, şi trecând prin gardul de sârmă ghimpată. Îi revedea bucuria întâlnirii cu Renata Hurwitz. Îşi riscase viața de nenumărate ori, iar acum pleca de bunăvoie la o femeie pe care spusese că n-o mai iubeşte şi spre o lume care îl alungase, rănit de decepția lui în dragoste. Dialectica generalului Baumgartner îşi atinsese scopul. Eric Russel îl trase pe Malko de mânecă.

— Haideți că se pregătesc să iasă.

Străbătură clădirea aproape alergând ca să ajungă în sala de conferințe unde se aflau deja cei mai înalți funcționari din BND. Malko remarcă în primul rând o persoană mică de statură, de aproximativ un metru cincizeci, slabă ca o aşchie, cu o cămaşă roz, al cărei guler ascuțit cobora până la piept. Ochii mari, albaştri şi candizi erau plini de lacrimi. Fața era albă ca varul, exprimând o tristețe fără margini

— Este Ferdinand Dickel. Îi şopti Eric Russel lui Malko. A făcut deja trei infarcturi.. Dacă îl suflați, cade.

Secretarul de stat al Cancelariei părea pierdut în gânduri, stând cu mâinile pe genunchi. Cei patru est-germani intrară şi se aşezară pe un podium, cu avocatul în mijloc. Acesta luă imediat cuvântul, cu voce blândă, articulând bine cuvintele:

— *Meine Herren,* începu el, mai întâi, trebuie să-i aduc mulțumiri corectitudinii de netăgăduit a cancelarului Helmut Schmidt care ne-a permis să ducem la bun sfârşit această negociere. Iată care sunt punctele asupra cărora am căzut de acord. *Der Genosse Oberst*[27] Hans Dorbach s-a hotărât să se întoarcă în RDG. Vom semna un protocol care va fi dat publicității, prin care ne angajăm că nu va fi victima nici unei pedepse juridice sau administrative. *Der Genosse Oberst* a acționat într-un moment de disperare coroborat cu unele probleme personale...

Tăcu şi îşi plimbă privirea şireată prin sală.

— Ca să nu existe urmări supărătoare în viitor, autoritățile de la Bonn au acceptat distrugerea proceselor-verbale din timpul interogatoriului. Cu aceasta, şedința noastră se încheie.

Privirea lui se opri asupra unui membru din BND care stătea alături de Ferdinand Dickel, cu o servietă mică pe genunchi. Acesta se ridică precum un automat şi instală pe podium un magnetofon. Avocatul est-german îi dădu drumul şi se auzi vocea monocordă a colonelului Hans Dorbach. Care îşi spunea numele şi gradul. Părea de pe altă lume. Ca şi cum toate acestea nu ar fi avut nicio legătură cu el... Cu o solemnitate aproape comică, avocatul scoase banda, o puse pe o tavă şi aprinse bricheta. Plasticul arse rapid cu o flacără galbenă şi cu mici sfârâituri care tulburară liniştea mormântală din sală... Malko se aplecă la urechea lui Eric Russel:

— Cred că au păstrat o copie...

— Şi ce dacă! zise americanul pe acelaşi ton. Sunt terorizați de Cancelarie. Dar se pare că poliția din München a instalat microfoane în sală şi a auzit tot. Din păcate, nu a spus mare lucru. Doar secrete militare, pe care le cunoaştem deja...

Avocatul strivi cu grijă rămăşițele bandei şi îşi drese glasul.

— *Meine Herren, der Genosse Oberst* va răspunde timp de cinci minute întrebărilor dumneavoastră. După aceea, vom pleca împreună cu el. Iar această întâmplare nefericită va rămâne doar o tristă amintire. *Herr*?

Eric Russel se ridică de parcă ar fi fost pe arcuri.

— *Herr Oberst,* vă întoarceți în Est din proprie inițiativă?

---

27 Tovarăşul colonel.

Hans Dorbach se uită la el cu o privire goală şi răspunse pe un ton scăzut şi calm:

— *Jawohl.*

— V-aţi gândit la consecinţele acestei întoarceri? insistă americanul. Veţi fi considerat un trădător şi veţi fi îndepărtat.

Avocatul îl întrerupse pe un ton furios:

— *Bitte schon!* Ne-am luat angajamente solemne. *Der Genosse Oberst* nu trebuie să fie îngrijorat.

Hans Dorbach ridică mâna. Ceea ce însemna că dorea să vorbească.

— M-am gândit bine, zise el. Mă întorc în ţară fără gânduri ascunse. Aici nu aş fi fost decât un fugar în plus. Îndată ce vă spuneam tot ce ştiu, aş fi fost în pericol. Nu aş fi avut niciun viitor... Eu sunt ofiţer şi sper să-mi continuu cariera în armată. Nu i-am făcut niciun rău ţării mele şi nici nu am vrut acest lucru. Cum a spus şi domnul Mogel, este vorba de o problemă personală...

Avocatul aproba din cap la fiecare cuvânt. La dreapta ofiţerului, soţia cu faţa ascuţită de călugăriţă, arbora o atitudine de complezenţă. Colonelul Dorbach vorbea cu voce egală, de parcă era drogat. Cu toatea astea, întrevederea cu delegaţia est-germană era supravegheată clipă de clipă cu ajutorul camerelor de luat vederi. Prin urmare, nu era posibilă niciun fel de manipulare de folosire a drogurilor.

Dorbach parcurse sala cu o privire indiferentă. Un singur nume îi ardea buzele lui Malko: Renata. Ea era cheia problemei. Privirea lui Hans Dorbach se opri la Malko. El îi zâmbi: însă colonelul rămase indiferent. Acum, toate astea nu mai aveau nicio importanţă. Eric Russel se aplecă la urechea lui Malko.

— L-au spălat creierul de tot... Este inconştient. Îl vor ucide.

— Este mort deja, făcu Malko. A jucat totul pe Renata. Nu are curajul să înfrunte viaţa într-o lume necunoscută fără ea. Acesta este adevăratul motiv pentru care se întoarce... Este prusac, un om cinstit, fără ocolişuri...

— Nimeni nu va mai îndrăzni să treacă Cortina de fier. Oftă americanul. Lumea va fi covinsă că vest-germanii l-au predat pe Dorbach Germaniei răsăritene.

— Nu-l putem ține cu forța, dacă el vrea să plece, observă Malko. Suntem cu toții martorii plecării lui în mod deliberat. Este de ajuns să ridice degetul ca să-i expulzeze pe ceilalți trei. Iar el să rămână aici. La BND... Dacă nu o face, este problema lui. Totuşi, acum două zile, eu l-am văzut riscându-şi viața, ca să facă acum cale-ntoarsă...

— Honecker s-a străduit din răsputeri, remarcă americanul. Nu ar fi trebuit să-l aducem la Pullach. În Austria, îl suiam într-un avion şi terminam.

— Dar nu ați fi putut s-o rețineți pe Renata. Oftă Malko. Cred că şi-ar fi tras un glonț în cap... Nu ne rămâne decât să o găsim, dacă într-o bună zi apare la suprafață. Ei pot s-o lichideze în modul cel mai discret. Sau poate să facă avere cu informațiile ei...

Avocatul se ridică hârjâind scaunul. Malko îl văzu pe un ofițer est-geman ştergându-şi o lacrimă. Cei patru est-germani coborâră de pe podium şi se îndreptară spre uşă. Înainte să iasă, Hans Dorbach se întoarse, iar Malko avu impresia că îi căuta privirea.

— Aşteptați, zise el.

Îi îmbrânci pe oficiali şi îi ajunse pe cei patru ofițeri est-germani în hol. Aceştia strângeau cu răceală mâinile agenților din BND. Chipurile lor şi atmosfera erau ca la o înmormântare... Malko făcu în aşa fel încât să se apropie de Hans Dorbach care îşi lua rămas bun de la Otto Diesman. Atunci îl văzu clar pe colonel făcând un pas în lateral ca să ajungă în fața lui. Avocatul şi generalul Baumgartner se aflau la o oarecare distanță. Hans Dorbach înainta spre Malko. Cu o uşoară undă de căldură în ochi şi îi întinse mâna.

— *Danke schon,* îi spuse el cu glas tare.

— Îmi pare rău că plecați, îi mărturisi Malko. Cred că a fost cea mai grea decizie a dumneavoastră.

— Foarte grea, repetă colonelul, foarte grea...

Deodată, Malko simți mâna care îl strângea trăgându-l mai aproape de el. Se lăsă, iar fețele lor se apropiară la câțiva centimetri.

— Arnold Brucker, şopti colonelul est-german. A fost amantul ei.

Eliberă mâna lui Malko şi se îndepărtă. Gata, îşi luaseră rămas bun. Cei patru est-germani coorâră în curte. Malko era sigur că nimeni nu auzise ce spusese colonelul, nici duşmanii şi nici prietenii...

Cine era Arnold Brucker? Amantul Renatei. Se pare că era una dintre cârtițele a cărei identitate o dezvăluise Hans Dorbach. Îi făcea un dar regesc lui Malko răzbunându-se pe femeia care îi batjocorise. Acum, nu mai rămânea decât să găsească cârtița care îl va duce direct la Renata.

Capitolul VII

Portierele Mercedesului negru fură trântite cu un zgomot care lui Malko i se păru sinistru. Mai mulți funcționari din BND priveau scena de la ferestre. Vestea se răspândise cu viteza fulgerului. Nu vedeau în fiecare zi un fugar care se întorcea de bunăvoie în Est... Era ca un gest sinucigaş... Nimeni nu înțelegea ce vicleşug diabolic folosiseră agenții din RDG ca să-l determine pe colonel să se întoarcă. Cu-atât mai mult cu cât acesta, fiind membru în forța de securitate, ştia mai bine decât oricine ce îl aştepta dincolo. Comuniştii nu îi iertau niciodată pe trădători. Niciodată.

Avocatul est-german făcu vesel cu mâna prin geamul lăsat în jos al Mercedesului... Maşina porni.

— Ce ruşine, oftă Eric Russel care stătea lângă Malko. Când mă gândesc cât s-a străduit. Tipul ăsta e trăsnit...

Malko nu-i răspunse, ci privea maşina. Hans Dorbach stătea în spate şi îl fixa pe Malko. Acesta avu senzația că voia să i mai spună ceva. Apoi, nu-i mai văzu chipul, iar maşina ieşi din curte şi se îndepărtă. Colonelul Dorbach îşi alesese soarta. Malko simți gust de cenuşă în gură. Atâtea eforturi spulberate în vânt...

— Bine. Oftă Eric Russel. Trebuie să-mi scriu raportul.

Agenții din BND se risipiră. Numele rostit de Dorbach se învârtea în capul lui Malko precum un mesaj de dincolo de mormânt. Ştia că nu va mai primi şi alte informații. Acum, colonelul est-german se afla în altă lume la fel de inaccesibilă ca şi infernul. Malko se apropie de Eric Russel.

— Eric, începu el. Cunoaşteți un anume Arnold Brucker?

— Arnold Brucker? Aşteptați un moment, parcă-mi spune ceva. Cu ce se ocupă?

— Nu ştiu. După părerea mea, cred că ocupă un post destul de important într-un organism guvernamental.

Americanul se uită la el transfigurat.

— Aţi aflat ceva? Cine v-a spus de acest Brucker? Dumneavoastră ştiţi ceva...

— Încă nu ştiu nimic, spuse Malko. Dar aş vrea să aflu dacă există un Arnold Brucker care ocupă, hai să spunem, o poziţie „sensibilă" într-unul din departamentele guvernului vest-german.

Eric Russel îl apucă de mânecă şi îi şopti:

— Să nu-mi spuneţi prostii! Cine v-a pomenit de Brucker? Cine? Dorbach?

— Vă voi răspunde când voi afla cine este, zise Malko. Şi vă dau un sfat: nu le spuneţi nimic celor din BND Doar aţi văzut cât de mult ne putem baza pe ei. Putem afla prin Centrala de la Bonn. Dar în mod foarte discret.

Americanul clătină din cap.

— Mă duceţi cu zăhărelul!

— Ba nu, îl contrazise Malko.

Se măsurară din priviri câteva secunde, apoi americanul oftă.

— Dacă nu-mi spuneţi adevărul, o să vă pară rău!

Malko nu mai apucă să-i răspundă. Un Mercedes 600 intră în curte. Portiera se deschise şi din el coborî un tip enorm, îmbrăcat într-un pardesiu negru şi pălărie, cu ochii afundaţi în orbite, cu figură inteligentă. Se îndreptă cu paşi lenţi spre intrarea în sediul BND. Avea o statură impresionantă. Trebuie să fi avut aproape doi metri şi peste o sută patruzeci de kilograme.

— El este Günter Rosenberg, directorul Serviciului de Informaţii, spuse Eric Russel. Este singurul tip tare de aici. A făcut mai mult rău agenţilor din RDG decât toate celelate servicii laolaltă.

— Dar nu a putut împiedica reîntoarcerea colonelului Dorbach. Observă Malko

Günter Rosenberg intrase în clădire. Malko ardea de nerăbdare să plece mai repede din aceste clădiri sinistre.

— Pe curând. Îi spuse el lui Eric Russel. Mă duc să mă culc puţin. Nu mă mişc de la hotel. Sunaţi-mă dacă mai aflaţi ceva.

Marlene Teller stătea în holul hotelului *Bayerischer Hof*, picior peste picior, indiferentă la privirile bărații lor, încălzind între degetele prelungi un pahar de Gaston de Lagrange. Puloverul din caşmir se mula pe pieptul orgolios, iar ochii albaştri aveau aceeaşi reflexie minerală. Îşi opri privirea asupra lui Malko.

— A plecat?

— De unde ştiți?

— M-a sunat Eric.

— Da. Zise Malko. Ați venit de la Bonn degeaba.

— Nu înțeleg, zise ea visătoare. Îi plăcea de mine.

— Avea în cap o femeie, spuse Malko. Este de ajuns pentru ca un bărbat să devină neputincios.

— Nu şi cu mine. Îl contrazise Marlene Teller. Toți bărații care mi-au trecut prin pat, sunt nişte tauri... Chiar şi acum.

— El nu este un bărbat ca toți bărbații. Îi explică Malko. Tipii din lumile paralele sunt cu totul aparte.

Marlene Teller se scutură:

— Mă speriați, spuse ea. Cu lumea asta subterană, crudă şi nemiloasă.

— Sunteți obişnuită cu ea, sublinie Malko. Şi Eric Russel face parte din ea.

— Nu chiar, îl corectă nemțoaica. El este un birocrat. Nu cred că a omorât în viața lui o muscă. Are oroare de sânge...

— Asta nu spune nimic, şi Stalin avea oroare de sânge. Iar Hitler adora animalele... Cu toate astea, şi eu cred că Eric nu este un ucigaş. Bun. Eu vă las aici. Nu-mi rămâne decât să mă întorc în Austria la castelul meu. În weekend, mă duc cu prietenii la o vânătoare de capre sălbatice.

— De capre sălbatice?! Oh. Nu vreți să mă luați şi pe mine?

Malko o privi pe tânără nedumerit. Nu întâlnea prea des o creatură atât de frumoasă ca să i se ofere cu atâta spontaneitate. Se uita la el cu un soi de veselie naivă în ochii albaştri.

— Nu vă este frică de Barbă-Albastră?

— Nu. Căci fac numai ce poftesc. Chiar de-aş fi nevoită să dorm în pat cu dumneavoastră, nu am face dragoste decât dacă aş dori eu.

— Bine. Acceptă Malko. O să mă mai gândesc.

★

Malko termina de scris o scrisoare lui David Wise, începută de mai mult timp. Directorul general al Diviziei Operațiuni fusese operat din nou de cancerul care se transformase în metastază. Ştia că avea să moară, iar Malko nu era indiferent. Acesta simți brusc nevoia să-i spună americanului că se gândea deseori la el. David Wise era un om integru şi dur, iar uneori, stabilise cu Malko legături mult mai profunde, care nu existau de regulă între şeful unei centrale şi agentul său. Telefonul sună şi îl aduse la realitate.

— L-am găsit pe Arnold Brucker, îl anunță Eric Russel. Acum, trebuie să-mi spuneți de ce îl căutați!

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează cu Ferdinand Dickel la divizia *Staatssicheheit* din *Bundeskanzleramt.* Asta înseamnă că centralizează toate sintezele care vin din BKA, din BND şi din *Verfassungsschutz.* Adică triază şi transmite datele cele mai importante lui Ferdinand Dickel care, la rândul său, le transmite cancelarului

— De unde este?

— A venit acum cincisprezece ani din RDG, ca majoritatea. Face carieră în Ministerul Afacerilor Externe, unde ocupă mai multe posturi diplomatice. Este membru în SPD[28], lucru ce i-a permis să acceadă la acest post de o înaltă responsabilitate.

— Presupun că a fost supus unui test...

— A fost o anchetă de rutină efectuată de BND şi de *Verfassungsschutz.* Dar nu au găsit nimic special. Am mai căutat pe ici pe colo şi am descoperit că în 1945, a fost timp de un an şi jumătate redactor şef la gazeta trupelor sovietice din Germania...

— Şi credeți că este puțin lucru? se revoltă Malko.

— Vedeți, el a răspuns că pe atunci murea de foame şi că a acceptat ce i s-a propus. De atunci, Arnold Brucker s-a făcut remarcat la SPD prin luările de poziție foarte „de dreapta", în raport cu partidul. Mai puțin în ultimul timp. Când se pare că înclină mai mult spre neutralism. Dar este boala secolului...

— Ştiți cumva ce posturi diplomatice a ocupat?

— Nu.

— Căutați-mi lista şi sunați-mă.

---

28 Partidul Socialist German.

Închise. Nu era prea concludent, însă Arnold Brucker corespundea perfect profilului de cârtiță. După douăzeci de minute, Eric Russel sună din nou.

— Iată care sunt posturile: Londra, Lisabona, Tunis. Reykjavik, Haga, Durban, Khartoum.

Malko îşi nota. Două dintre posturi corespundeau cu cele ocupate de soțul Renatei Hurwitz. Dar tot nu era de ajuns.

— Foarte bine. Eric, spuse el. Dar trebuie să mergem şi mai departe. Asta o să vă mire puțin, dar eu aş vrea să verific dacă nu se afla la Londra şi la Haga în perioada în care Richard Hurwitz era şi el în post acolo.

— Vreți să-i întreb pe nemți?

— Nu, căci la Langley au toate listele cu diplomații din toate țările, pe ultimii douăzeci de ani. Calculatorul ne va găsi toate informațiile în câteva minute...

— Mă faceți să râd, zise Eric Russel. Mai întâi, trebuie să fac o cerere în optsprezece exemplare, care să fie aprobată de Congres şi avizată de preşedinte. Şi nu voi obține nimic dacă nu îmi spuneți de unde ştiți acest nume...

Malko nu mai avea chef să se joace de-a v-ați ascunselea şi îi spuse. Eric Ruseel rămase fără grai.

— Să obțineți această informație, spuse Malko. Este mai mult decât important. Nu vreau să vă dau speranțe deşarte, dar se pare că prietenul nostru Dorbach ne-a făcut un cadou foarte frumos.

★

Se lăsase întunericul, când Eric Russel intră în camera lui Malko. După privirea triumfătoare, acesta ghici că descoperise ceva. Se uită cu mândrie la Malko.

— Ați câştigat lozul cel mare! Arnold Brucker şi prietenul nostru Hurwitz au fost în acelaşi timp de două ori în acelaşi oraş. La Haga şi la Londra.

Malko rămase mut de bucurie. Deci, Hans Dorbach probabil că spusese adevărul. Fireşte că nu era suficient pentru a-l acuza pe Arnold Brucker că era o cârtiță... Dovada certă nu putea veni decât de la Renata. Dar până atunci, aveau măcar un fir călăuzitor ca s-o găsească.

— Arnold Brucker este căsătorit?

— Da, din 1964.

Totul se potrivea. Malko îşi pironi ochii aurii şi strălucitori de bucurie în cei ai americanului

— Dragă Eric, cred că avem prima cârtiță pe care Hans Dorbach a adus-o în bagaje.

— De ce v-a dat acest nume?

— Nu văd decât o singură explicație, spuse Malko. Cred că Dorbach a ştiut sau s-a gândit că Arnold Brucker trebuie să fie amantul Renatei. Cred că şi-a închipuit că se culcau din nou şi a vrut să împiedice această nouă idilă, dejucând planurile Renatei.

— Cum?

— Îl denunță pe amantul Renatei şi o împiedică pe ea să-l şantajeze. Şi pe deasupra, dacă o găsim pe Renata, nu va avea mâinile libere.

— Nu credeți că şi tipii din Est o caută?

— De fapt, nu ştiu. Spuse Malko. Dar, dacă ea încearcă să-l şantajeze pe Brucker, o vor găsi foarte repede. Acesta îi va cere rapid ajutorul „mentorului" său. Şi dintr-odată, Renata va deveni pentru ei mai periculoasă decât Hans Dorbach.

— Cred că este multă lume pe urmele lor, observă Eric Russel. Nu lipseşte decât BND...

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu le-aş spune nimic, insistă Malko. Încă nu deținem nicio probă împotriva lui Arnold Brucker, în afară de un nume şoptit de un fugar care s-a întors în Est. Avem nevoie de ceva mai solid ca să atacăm un om cu un asemenea statut politic. BND-ul va folosi metodele clasice. Dar fiindcă este atent, nu va comite greşeli... Decât dacă Renata îl va împinge să facă vreo imprudență...

— În acest caz, ce sugerați?

— Unde locuieşte Arnold Brucker?

— La Bad-Godesberg, în apropiere de Bonn.

— Mi se pare un loc ideal de plimbare, spuse Malko. Prin el, vom ajunge la Renata Hurwitz.

— Avem tot interesul să ne grăbim, observă Eric Russel. Dacă echipajele din MFS o găsesc înaintea noastră, va trebui s-o căutăm pe fundul Rinului. Când plecați?

— Voi trage un pui de somn mai întâi, spuse Malko. Mâine dimineață, iau primul avion.

— Cunoaşteți bine Bonn-ul?

— Nu.

Malko simți brusc o reținere la Eric Russel.

— Vă este teamă să nu mă rătăcesc?

— Nu, zise americanul, dar dacă BND-ul sau *Verfassungsschutz* află că un agent CIA întreprinde o anchetă în Germania în legătură cu una dintre cârtițele lor, se vor înfuria foarte tare...

— Eu aş dori să-i anunțăm, zise Malko, dar se pare că uitați un lucru: noi căutăm tocmai cârtițele care se găsesc printre aceia pe care îi anunțați...

— Ați marcat un punct, recunoscu americanul. Însă este totuşi supărător. Am nevoie de undă verde de la Langley.

— Cereți-le. Mai ales lui David Wise.

— Bine, bine, făcu Eric Russel. Dar am o sugestie. Luați-o cu dumneavoastră pe Marlene Teller. Ea ştie localitatea ca pe propriul buzunar... În plus, cred că i-ar plăcea să adâncească relațiile cu dumneavoastră.

Malko se amuză în sinea lui. Era un mod elegant de a-i pune în spinare un agent...

— Ah. Da? făcu Malko.

— Da, zise cu suavitate americanul, mi-a spus că sunteți cel mai sexy ticălos din câți a văzut până acum. Cred că visează să vă dea o lecție.

— Amuzant, zise Malko. Ei bine. O voi lua cu mine pe frumoasa Marlene. Are cravaşă şi cizme?

Eric Russel zise mai încet:

— Am păstrat la sfârşit vestea cea mai tristă, începu el. Cred că nutriți o oarecare simpatie pentru colonelul Dorbach. Nu-i aşa?

— Da, de ce?

— Nemernicii de est-germani au şi găsit modalitatea de a-şi retrage cuvântul dat, constată cu amărăciune americanul. RDG-ul ne-a anunțat că Hans Dorbach, imediat ce s-a întors, a cerut îngrijiri medicale pentru o depresie nervoasă. Cererea i-a fost imediat acceptată şi a încăput pe mâinile doctorului Ochanal, medic şi general în Poliția Populară din RDG. Îşi va petrece tot restul zilelor într-un azil...

Pe Malko îl luă cu frig pe şira spinării. Revedea pentru ultima oară privirea celui ce se întorcea în Est. Suferea din cauza unei decepții sentimentale tocmai el. Prusacul fără cusur!

— Ei bine, atunci să ne ducem la Bonn, zise el pe un ton prefăcut degajat. Poate că scurta vizită în Vest a colonelului Dorbach nu a fost în zadar...

— O anunț pe Marlene, zise Eric Russel. Va fi încântată...

Rămas singur, Malko se gândi la Arnold Brucker. Fostul amant al Renatei. Cum va reacționa? Intuiția îi spunea că, dacă Renata Hurwitz îl contactase pe unul dintre foştii amanți, nu o făcea doar pentru o mică plăcere în plus.

Capitolul VIII

Mercedesul gri demară cu o încetineală maiestuoasă, îndată ce bariera de trecere la nivel se ridică şi se îndreptă spre Friedrich-Ebert-Allee. Despre Bonn se spune că ori plouă, ori nu se ridică barierle. În patru zile, Malko descoperise că zicala aceasta era cât se poate de adevărată: a plouat cu găleata şi a prins mereu barierele lăsate.

Convoiul se îndepărta în zgomotele de tunete spre nord şi, pe cele două sensuri, vehiculele se grăbeau să nu prindă bariera. Se zvonea de vreo treizeci de ani că administrația federală avea de gând să acopere calea ferată de la nord la sud care traversează Bonn-ul dintr-o parte în cealaltă. Cele două părți ale oraşului sunt legate de douăsprezece pasaje la nivel Cum traficul feroviar era foarte intens, era un continuu joc de-a v-ați ascunselea...

Malko depăşi o maşină care mergea ca melcul. În față. Mercedesul gri condus de Arnold Brucker luase un avans de două sute de metri, apoi vira la stânga, pe Friedrich-Ebert-Allee.

— Ei poftim! Se duce la birou, observă Marlene Teller. Este sâmbătă, totuşi...

Cu toate astea, în loc s-o ia la dreapta pe Heussallee, care ducea la Bundesrat, unde se găsea biroul lui Arnold Brucker, acesta merse drept înainte, către centrul oraşului. Malko reuşi să-l ajungă din urmă, dar era plin de nervi.

Mai întâi, Marlene Teller. Dacă se va arăta o companie plăcută, cunoştea oraşul ca pe propriul buzunar, dar refuzase cu încăpățânare să împartă patul cu el. Flirtaseră un pic aseară, apoi ea se dusese să se culce, pretextând că nu-l cunoştea încă destul de bine. Urmărirea lui Arnold Brucker le ocupase aproape tot timpul. Din păcate, acesta ducea o viață de o monotonie exasperantă. Pleca de acasă, din Bad-Godesberg, la birou, apoi la restaurant cu vreo şapte persoane şi din nou acasă.

Miercurea, joia şi vinerea avea acelaşi program. Niciun semn al prezenței Renatei Hurwitz prin preajmă. La zece seara. Bonn-ul era la fel de mohorât ca un pension de fete. Numai câțiva muncitori emigranți bântuiau prin centru, deprimați de această atmosferă de criptă funebră... Eric Russel, care locuia într-un frumos apartament pe Rheinweg, îl prevenise pe Malko:

— O zicală americană spune că Bonn-ul este de două ori mai mic decât cimitirul din Washington şi tot de atâtea ori mai mort...

Astăzi era sâmbătă. Puteau să spere la o mică variație în viața lui Arnold Brucker... Acesta merse pe lângă parcul Hofgarten, trecu pe sub arcul din Koblenzer Tor, care ducea în oraşul vechi, şi se opri în fața Universității, exact în locul în care staționarea era interzisă. Îndrăzneală neoişnuită la un neamț! Malko se opri şi el puțin mai departe, pe Rathausgasse. O străduță cu sens unic ce mergea de-a lungul zonei pietonale din oraşul vechi.

Arnold Brucker se afundă în animația de pe stradă, printre florari, printre vânzătorii şi muzicanții ambulanți. Arnold Brucker se plimbă cu mâinile în buzunare prin piața instalată pe mica esplanadă din fața hotelului Rathaus. Datorită mulțimii, era uşor de urmărit. Prezența Marlenei Teller era o acoperire perfectă. Se plimbau ținându-se de mână ca doi îndrăgostiți.

Totul era bine îngrijit şi curat, în afară de câțiva tineri hippie şi de imigranții turci care făceau de serviciu.

— Ciudat, nu face niciun fel de cumpărături, observă Malko.

Arnold Brucker intră fără grabă pe Wenzelgasse. O străduță în pantă. După două minute, dădură colțul şi Marlene şi Malko. Dar avură un şoc. Neamțul dispăruse, cu toate că se vedea de departe datorită înălțimii şi cheliei. Cercetară la repezeală prăvăliile care se găseau de ambele părți ale străzii, dar nu îl găsiră. Malko observă imediat în dreapta intrarea într-o galerie comercială.

— Eu mă duc pe acolo, dumneavoastră mergeți drept înainte. Ne întâlnim aici peste cinci minute.

Malko cercetă galeria fără să vadă nimic şi ajunse în Marktplatz, galeria care făcea un cot. Acum era sigur că Arnold Brucker voia să-şi piardă urma. I-o spunea intuiția. Dacă ar fi mers normal pe Wenzelgasse, nu l-ar fi pierdut. Malko merse la întâmplare pe Sternstrasse, inspectând toate magazinele.

Când ajunse la cel de-al cincilea, se opri brusc. Arnold Brucker era înăuntru, cu spatele. Era un magazin de armuri. Malko se întoarse alergând şi gâfâind şi se ciocni de Marlene Teller.

— Haideți că l-am găsit!

Se postară pe străduța numai pentru pietoni, în fața magazinului de armuri, ascunşi în mulțime. După cinci minute. Arnold Brucker ieşi din magazin cu un pachet sub braț şi coborî pe Sternstrasse. Malko era intrigat. De ce trebuia să rupă filajul ca să-şi cumpere o armă? Pentru că era sigur că înaltul funcționar nu a încercat să scape de ei de florile mărului.

— Eu mă duc la maşină, spuse Marlene Teller. Nu-l slăbiți o clipă. Dacă ne rătăcim, ne întâlnim la hotel.

Îşi aleseseră hotelul *Talgenfeld,* la fel de vesel ca şi Kleenex[29], a cărui singură calitate era că se afla în apropiere de biroul lui Arnold Brucker. Singura notă mai elegantă o imprimau florile artificiale...

Malko se întoarse la maşina Senator închiriată. Elko plecase în Austria cu Rolls-ul care nu se preta la un filaj. De-abia se aşezase la volan, când se apropie un polițist cu figura severă şi îi făcu semn să circule cu foarte multă amabilitate. În Germania, ordinele poliției nu se discutau... Malko demară furios la culme. Credea că se va întoarce cu uşurință, însă nu avea în față decât sensuri unice. Se pomeni pe Ring, care înconjura oraşul vechi, îndreptându-se inexorabil spre Rathausplatz. Ce coşmar! Înjura de unul singur la volan. După zece minute, îi veni ideea năstrușnică s-o ia pe un sens interzis, căci altminteri se pomenea la Köln. Ajuns în fine pe drumul cel bun. Fu cât pe ce să lovească un tramvai, sigur că nu va fi pedepsit. Când ajunse în sfârşit în Rathausgasse, avu iarăşi un şoc. Mercedesul gri dispăruse, iar Marlene Teller stătea pe marginea trotuarului, cu ochii cât cepele. Se urcă repede în maşină.

— Repede că acum a plecat! Unde ați fost? A încercat să scape de mine.

Malko porni imediat. Oricum, era pe sens unic. După două sute de metri, era o intersecție. O luă la stânga purtat de instinct, pe Maximilianstrasse. Marlene Teller îşi trase sufletul.

— A făcut acelaşi traseu! zise ea. De data asta, l-am prins la ieşire. A fugit la maşină de parcă îl urmărea doamna cu coasa.

— Poate că este mai ceva decât o închipuire, zise Malko.

---

29 Marcă de batiste din hârtie de unică folosință (n.t.)

Conducea încordat în traficul unui orăşel care nu cunoştea violența şi graba. În fine, în momentul în care se pregătea să întoarcă, zări Mercedesul gri care mergea pe Kaiserstrasse.

— Iată-l, ziseră amândoi într-un glas.

Lăsară câteva maşini între ei. Arnold Brucker conducea cu viteză redusă. Ajunse pe Adenauerallee, marea arteră care străbătea zona de la nord la sud. Ca şi cum s-ar întoarce acasă. Apoi, se încadră brusc în şirul de vehicule din stânga care, printr-o trecere la nivel, ducea la podul Adenauer de peste Rin. Ca de obicei, era barieră şi tot şirul de maşini fu nevoit să se oprească.

— Are o întâlnire, spuse Malko. Coborâți aici şi aşteptați-mă la hotel.

— De ce? se revoltă Marlene Teller.

— Pentru că nu sunt înarmat, zise el cu răceală. Dacă are vreo bănuială, trebuie să fie unul dintre noi care să povestească mai departe. Nu ştiu peste cine dau. Cel puțin trei persoane au interesul să ne lichideze: Arnold, dacă simte ceva, echipa din RDG, din aceleaşi motive, şi, bineînțeles. Renata, căreia îi luăm pâinea de la gură... Anunțați-l pe Eric.

Practic o împinse din maşină şi demară împroşcând cu apă, lăsând-o pe femeie siderată. Nu voia să fie nimerită de vreun glonț rătăcit.

Arnold Brucker se angajă într-adevăr pe podul Adenauer, apoi pe autostradă, ajungând la un imens nod. După doi kilometri o luă la dreapta, coborând pe malul Rinului, către regiunea împădurită şi accidentată din Konigswinter şi Drachenfels, dealul pe care, potrivit legendei, Siegfried a doborât balaurul. Înainte de a ajunge, viră la stânga pe o mare arteră ce traversa parcul natural din Siebengebirge. Drumul aproape că nu era circulat, urmărirea devenind delicată. Malko mări viteza. La doi kilometri mai departe, văzu stopurile Mercedesului aprinzându-se şi încetini. Masivul vehicul gri o luă pe un drum care ducea în mijlocul parcului. Malko îl urmări, dar de la distanță. După ce străbătu cinci sute de metri, dădu peste o curbă strânsă. Când viră şi Malko. Mercedesul gri dispăruse. Puse frână. Drumul mergea drept înainte doi kilometri, prin pădurea deasă. Brucker nu putuse să se volatilizeze. Malko se întoarse şi cercetă cu atenție partea stângă a drumului. Zări imediat o cărare forestieră care se afunda în pădure. Urmele de cauciuc ale Mercedesului se vedeau foarte clar. Malko o luă pe aici cu maşina lui şi opri puțin mai departe, coborî geamul şi ascultă. Nu auzi niciun zgomot de motor.

Nimic, în afară de picăturile de ploaie. Oare ce făcea diplomatul pe o asemenea vreme în mijlocul unei păduri de castani? Doar nu era vorba de o aventură galantă... Era imposibil să-l urmărească cu maşina, deoarece pădurea era brăzdată de poteci. Malko îşi ridică gulerul trenciului şi o porni pe cărarea plină de noroi, luându-se după urmele maşinii diplomatului. Parcurse aproximativ un kilometru, o luă pe vreo două poteci perpendiculare şi dădu peste Mercedesul gri.

Era oprit într-un mic luminiş. Malko o luă prin pădure ca să nu ajungă imediat în luminiş. Ajunse în sfârşit lângă Mercedes, dar constată că nu era nimeni înăuntru.

Făcând pe plimbărețul curios, Malko se apropie de vehicul. Cheile erau pe bord. Iar portierele nu erau încuiate. Auzi brusc o voce în spatele lui:

— *Was woiteh Sie, mein Herr[30]?*

30 Ce doriţi, domnule?

Se întoarse şi înfruntă ochii cenuşii ai lui Arnold Brucker, care stătea în noroi, cu mâinile în buzunarele lodenului. Stătuse ascuns după un copac. Malko observă trăsăturile supte, dinții mari şi galbeni, expresia aproape rătăcită, însă total glacială. Era sigur că în mâna dintr-un buzunar strângea o armă. Arnold Brucker părea încordat ca o coardă de vioară. Malko se strădui să-i zâmbească şi spuse:

— Mă plimb ca şi dumneavoastră.

— Pe jos. Pe o vreme ca asta?

— Nici pe dumneavoastră nu v-a oprit...

Cei doi bărbați se măsurară din priviri câteva secunde. Malko simți că bărbatul va ceda din cauza panicii. Arnold Brucker scoase mâna din buzunar cu un revolver nichelat cu țeava scurtă pe care îl îndreptă spre Malko. Gesturile erau măsurate, lente şi cu atât mai impresionante.

— Cine sunteți?

Malko nu răspunse, iar Arnold Brucker izbucni într-un râs forțat.

— Puțin îmi pasă cum vă cheamă, dar ştiu pentru cine lucrați. Îmi pare rău, dar sunt obligat să vă omor. Deşi nu foloseşte la nimic.

— Doar ca să ascundeți întâlnirea cu Renata Hurwitz. Este inutil, domnule Brucker, mai sunt şi alții la curent, spuse Malko.

Diplomatul îl privi subit pe Malko cu mai mult interes.

— Văd că sunteți bine informat. Renata... Cine v-a dat acest nume?

— Cineva care o cunoaşte bine. Ultimul ei amant.

— Ultimul ei amant?

Malko simți deodată că diplomatul nu mai avea chef să-l omoare. Brucker îmbătrânise brusc. Malko pusese degetul pe o rană. Se hotărî să învârtă cuțitul mai tare.

— El v-a vândut. Colonelul Dorbach de la Grenzetruppeh din RDG. El s-a întors, dar ea a rămas ca să se folosească de foştii amanți precum dumneavoastră...

— *Maulen zu[31]!* strigă brusc Arnold Brucker cu tulburare în glas. Vorbiți prostii. Renata este...

---

31 Gura!

Împuşcătura asurzitoare îl făcu pe Malko să tresară. Arnold Brucker făcu ochii mari, deschise gura ca să spună ceva. Dar țâşni un jet de sânge care îl împiedică. Se clătină încercând să se întoarcă, apoi căzu în genunchi. Cu un ultim efort, reuşi să apese pe trăgaci. A doua împuşcătură tulbură liniştea, dar nu omorî pe nimeni. Malko se repezi să-i ia arma din mână. Dar o voce de femeie îl opri brusc.

— Nu vă mişcați, că vă omor!

În spatele Mercedesului apăru o siluetă. Era Renata Hurwitz, îmbrăcată într-un impermeabil negru, cu pălărie şi cu cizme. În mână strângea pistolul Makarov cu calibrul de nouă milimetri al colonelului Dorbach.

Capitolul IX

— Să nu vă mişcați! repetă tânăra când Malko vru să înainteze un pas către ea. Cum de m-ați găsit? Ce faceți aici?

Malko se uită lung la Renata Hurwitz. Îi mulțumea în sinea lui colonelului Dorbach. Testamentul lui nescris îi adusese ceea ce căuta.

— Mulțumită lui Hans Dorbach, răspunse el. El mi-a spus numele lui Arnold Brucker înainte să plece. A fost amantul dumneavoastră, nu-i aşa? Dar şi una dintre cârtițe...

Renata Hurwitz îi adresă un zâmbet plin de venin.

— Nemernicul ăla a vrut să se răzbune! Fireşte că Arnold a fost amantul meu.

Malko privi cadavrul întins sub copaci, plin de noroi şi de sânge.

— Nu l-ați răsplătit prea bine, observă el.

Renata îi zâmbi iarăşi cu sarcasm. Îi arătă cu țeava pistolului arma pe care o strângea mortul în mână.

— V-am salvat viața. Şi în plus, mi-a dat întâlnire ca să mă omoare...

— De ce voia să vă omoare?

Îl fixă pe Malko cu ochii ei mari şi albaştri, apoi zise pe un ton grav:

— Pentru că era zgârcit! I-am cerut numai cinci sute de mii de mărci. Putea să facă rost dacă îşi ipoteca locuinţa şi mai împrumuta ceva. După aceea, nu mai auzea de mine. Ar fi putut să lucreze în continuare pentru MFS. Chiar l-am lăsat să mi-o tragă de dragul trecutului. Uitaţi-vă la el. Peste câteva zile îi vor ieşi viermii din cap.

Această discuţie, în ploaie şi în această pădure sinistră, avea ceva suprarealist. Malko se mişcă puţin, dar fu urmărit de ţeava Makarovului.

— Faceţi un pas înapoi, se auzi vocea seacă a Renatei Altfel, vă omor şi pe dumneavoastră. Dorbach v-a mai dat şi alte nume?

Malko nu se lăsă prins în plasă. Reuşi să-i zâmbească.

— Veţi vedea, Renata, dacă ne vom întâlni din nou...

Ochii tinerei femei deveniră şi mai duri.

— Mă obligaţi să vă ucid? Răspundeţi-mi!

— Nu, zise Malko. Dacă mă omorâţi, nu rezolvaţi nimic. Dacă mai ştiu şi alte nume, înseamnă că nu sunt singurul. Nu uitaţi că fac parte dintr-o organizaţie. De fapt, de ce nu trataţi cu noi? Sunt sigur că BND sau CIA ar fi gata să plătească scump aceste informaţii pe care le deţineţi.

Renata clătină din cap.

— Nu. Nu am încredere. Nu am niciun mijloc ca să vă constrâng. Dacă vă dau numele înainte să fiu plătită, vor găsi ei o cale să trişeze. Nu vor accepta în veci să mă plătească înainte. Puteţi să-mi garantaţi că voi primi cinci milioane de mărci germane?

— Este o sumă colosală, observă Malko. Oricum. Arnold Brucker nu v-ar fi dat-o...

— Nu, zise Renata, dar mai sunt şi alţii. Mi-a lăsat deja o sumă frumuşică din care pot să trăiesc o vreme fără griji. Următorul îmi va da şi mai mult. Însă grosul banilor îl voi obţine în alt mod când le voi dovedi că nu glumesc. Şi când le voi spune numele pe care le deţin.

Renata înaintă câţiva paşi şi îşi şterse stropii de ploaie de pe faţa care căpătase brusc trăsături mai blânde.

— În fond, sunt mulţumită că m-aţi găsit. Acum ne despărţim, dar ne vom revedea.

— De ce?

— Voi continua să fac cercetări. Următorul pe care îl am în cap sunt sigură că va plăti. Când îmi va da ceva bani, îi voi spune numele şi voi furniza dovezile că lucrează pentru RDG *Verfassungsschutz* îl va aresta, nu-i aşa?

— Presupun, zise Malko. Şi pe urmă?

— Pe urmă, îl voi contacta pe Misha Wolf printr-un canal sigur şi îi voi spune numele celei de-a treia persoane căreia îi voi face o vizită. Ori, la aceasta, ei ţin ca la ochii din cap deoarece este de neînlocuit. Atunci MFS-ul îmi va da cele cinci milioane de mărci ca să rămână pe loc şi să-şi continue treaba.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă auzului. Îşi şterse picăturile de ploaie de pe obraji.

— Renata! Vă lăsaţi oasele pe aici. Sunt mult mai puternici decât dumneavoastră. Chiar şi aici. Vă vor răpi şi vă vor tortura în aşa hal, încât vă vor răpune.

— *Nein, nein, nein,* făcu Renata, îmi voi lua măsuri de prevedere. Dacă dispar, totul va fi dat în vileag. Este destul de uşor. Îi voi trimite o ilustrată cretinului de Hans Dorbach, dacă o să mai fie în stare să citească...

— Aţi aflat ce i s-a întâmplat?

Renata ridică din umeri.

— Ce imbecil! M-am folosit de el chiar de la început. Aş fi putut să trec în Vest demult. Dar la ce bun aşa, fără un ban? Ca să fac trotuarul sau să lucrez opt ore pe zi într-un birou? El mi-a adus ceea ce îmi lipsea: posibilitatea să câştig mulţi bani şi asta imediat. Eu îi cunosc pe tipii din Est. Domnule Linge, sunt slavi. Când urlă, trebuie să urli mai tare ca ei şi cedează... (Făcu o pauză să-şi tragă sufletul.) Cretinul de Hans putea să rămână aici. Chiar şi fără mine. Avea destule informaţii ca să primească niscaiva bani şi o slujbă. Ar fi găsit şi o femeie de care s-ar fi îndrăgostit.

— Vă iubea pe dumneavoastră, observă Malko. S-a sinucis întorcându-se în RDG.

— Era un prost de prusac, făcu Renata cu dispreţ, şi nu era deloc bun la pat. Trebuia să găsesc fel de fel de chestii ca să mă facă să mă simt bine. Doar aţi participat şi dumneavoastră, nu?

Malko nu răspunse, dar se gândea de-i crăpa capul. În povestea Renatei Hurwitz ceva nu se lega... Se pare că nu avea nicio teamă de serviciile din Est.

Brusc îşi dădu seama cu oroare că, luat de valul discuției, uitase complet de cadavrul nefericitului diplomat. Ud leaorcă şi acoperit de frunzele căzute, părea că făcea parte din peisaj, căci ploaia spălase sângele.

— V-ați asumat un risc enorm, începu el. Cum de ați fost sigură că Arnold Brucker, aflând că voiați să-l şantajați, nu aducea cu el o echipă de „baby-sitters" din Est? V-ar fi dat întâlnire şi venea aici cu nişte ucigaşi.

Sprijinită de aripa Mercedesului, Renata îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Îl cunoşteam pe Arnold. Doar eu l-am recrutat. Cunoşteam de asemenea şi procedeele folosite în Est în cazuri similare. I se spune agentului „prăjit" să nu facă valuri şi să ia primul-avion spre RDG. Va căpăta un loc călduț... Numai că drăguțul de Arnold nu avea chef să trăiască la noi. Prea mulți burghezi. Sunt sigură că nu ar fi strigat după ajutor şi ar fi încercat să rezolve problema de unul singur. Când mi-a dat întâlnire aici, am ştiut că va încerca să mă omoare. Dar habar nu aveam că mă veți ajuta fără să vreți să-i distrag atenția. Cine ştie, poate că ar fi reuşit...

— Şi ceilalți?

— Următorul este şi mai maleabil decât. Arnold. Îmi va mânca din palmă. Iar pe al treilea. Îl voi lăsa pe mai târziu... *So viel, so gut...* Gata cu pălăvrăgeala.

— Vor afla, observă Malko. Vă vor aştepta până la următorul chiar dacă acesta nu-i va anunța.

Renata scutură din cap cu un zâmbet ironic.

— Ba nu, căci ei nu ştiu ce nume am eu. Nu pot să-i protejeze pe toți.

Ridică pistolul.

— Dragul meu Malko, acum ne despărțim. Dar vă spun pe curând... Duceți-vă să luați cheile maşinii.

Cum Malko nu se clintea din loc, văzu țeava pistolului îndreptându-se spre pântece. Renata Hurwitz adăugă pe un ton egal, dar înspăimântător prin răceala lui:

— Când „ceilalți" vor afla din ziare că dragul de Arnold Brucker s-a sinucis, eu aş vrea să fiu în cada mea cu apă fierbinte. În concluzie, nu am timp de pierdut. Nu vă iubesc atât de tare încât să-mi asum riscuri. Sau faceți ce vă spun, sau veți fi la fel de mort ca el într-un minut.

— Ce doriți?

— Luați cheile şi deschideți portbagajul.

Malko făcu ce îi ceru sub privirile ei atente. În afară de roata de rezervă, portbagajul era gol.

— Acum urcați-vă înăuntru şi rămâneți acolo, îi ordonă Renata. Închid şi plec. Să nu vă fie frică. Îndată ce ajung în oraş, voi suna la poliție şi vor veni veni să vă elibereze. Nu am chef de o cursă cu urmărire. *Schnell. Los!*

Malko se urcă în portbagaj furios la culme. Ultima imagine fusese cea a Renatei care se strecura pe lângă Mercedes ca o pisică, cu pistolul îndreptat spre capul lui. Apoi portbagajul se închise şi rămase în întuneric.

★

Înfofolit într-un mantou de postav cu glugă, Ferdinand Dickel semăna foarte bine cu unul dintre piticii din Albă-ca-Zăpada. Părul se lipise de cap din cauza ploii şi trăgea din pipa stinsă, contemplând gânditor cadavrul lui Arnold Brucker acoperit cu pânza albă de pe targă. Staatssekretär sosise la o oră după polițiştii din Kripo[32], însoțit de Eric Russet. Maşinile de culoare verde cu alb cu girofar mişunau prin parcul Siebengebirge în căutarea vreunui indiciu.

Depăşiți de complexitatea situației, polițiştii anunțaseră imediat *Verfassungsschutz* şi Cancelaria, iar acum pădurea gemea de oameni în uniforme. Prezența secretarului de stat sosit cu Mercedesul 600 dădea o altă dimensiune acestei probleme. Un locotenent de poliție se apropie de Ferdinand Dickel şi îl anunță cu respect:

— Nu am găsit nimic, în afară de urmele roților. Este vorba de o maşină mijlocie, poate un Opel.

Mai rămânea să cerceteze câteva mii de „maşini mijlocii”.

— Aşteptați-mă o clipă. Îi zise Eric Russel lui Malko. Trebuie să facem bilanțul.

---

32 Kriminal Polizei.

Specialiştii din BKA erau deja la lucru, trecând prin filtru toate obiectele pe care ar putea fi găsite amprente, lucru care nu-i ajuta prea mult, fiindcă se cunoştea identitatea victimei şi cea a ucigaşei. Malko era ud până la piele, frânt de oboseală şi turbat de furie. Rar îi fu dat să întâlnească o asemenea hotărâre şi o asemenea îndrăzneală la o femeie ca Renata Hurwitz. Eric Russel ținea o mică şedință cu Ferdinand Dickel. Acesta plecă şi se urcă în Mercedes. Eric se întoarse la Malko.

— Poliția vă va aduce maşina, zise el. Veniți cu mine.

Malko se urcă în Chevroletul care se hurduca până la drumul principal, apoi se îndreptară spre Bonn. Acum ploua şi mai tare.

— Suntem la ananghie! oftă Eric Russel.

— Nu noi, îl corectă Malko, ci nemții.

Americanul rânji.

— Ce spuneți! Noi am pus la cale operațiunea Dorbach. Prin urmare, noi suntem răspunzători *ipso facto* de prezența Renatei Hurwitz aici. Vă mai amintiți filmul *Alien?* Ei bine, este acelaşi lucru. Am adus cu noi un monstru fără să ştim, iar acum face ravagii în Bundesrepublik. Nu ne mai rămâne decât un lucru: să eliminăm acest monstru. Mi se pare că sunteți omul potrivit pentru asta... O cunoaşteți mai bine şi cred că vă simpatizează un pic. Trebuie s-o oprim înainte să facă ravagii...

Ajunseră pe podul Adenauer şi se târau cu zece kilometri pe oră.

— Unde să mă duc s-o caut? întrebă Malko.

— A spus că vă contactează ca să vă dea numele următoarei cârtițe. Atunci va fi momentul să acționați.

— Pot să-i ofer cinci milioane de mărci, sugeră Malko.

— Asta e! zise Eric Russel. Puteți să începeți cercetările. Tineți-mă la curent...

— Dacă încep cercetările, o fac pentru mine..

Sosiseră la hotel. Când ploua, părea şi mai sinistru. Eric Russel îi întinse mâna.

— Mâine dimineață la ora nouă, la ambasadă. Avem şedință. Va veni şi Ferdinand Dickel.

Foşnetul nailonului la fiecare mişcare a picioarelor îl enerva pe Malko. Marlene Teller se mişca precum, un automat mai mult ca să-l ațâțe, dar nu era sigur de asta. Când bătuse la uşa camerei, ea îi deschisese doar în portjartier. Cu ciorapi gri şi cu nişte pantofi care o făceau uriaşă.

Malko, care îşi petrecuse ziua răspunzând întrebărilor anchetatorilor din BKA, avu impresia că a intrat în altă lume. Fără să-i dea atenție, Marlene luă o rochie neagră pe care şi-o puse. Îi venea ca turnată.

— Să mergem să mâncăm, spuse ea. Aveți nevoie de relaxare. Pentru moment, nu avem nimic de făcut. Mi-a spus Eric. Arnold Brucker e mort, iar Renata este departe. Mâine e o nouă zi...

Cinaseră în cel mai bun restaurant din Bonn, *Oliver,* vesel ca un monument funerar. Apariția Marlenei Teller semănase o uşoară adiere de panică. Era imposibil să găseşti un locuşor unde să poți dansa. După cină, Marlene se năpustise asupra Schnaps-urilor, iar ochii se făcuseră de un albastru închis. Când ieşiră din restaurant, Malko o plimbase cu maşina pe cheiul Rinului, dominat de imensa clădire ultramodernă din oțel şi sticlă a Bundestagului... Fără să spună nimic, el îi pusese mâna pe picior. Nici nu protestase când mâna îi alunecă în sus pe coapsă. Aştepta în fiecare clipă o reacție din partea ei, dar nu se întâmplase nimic, nici atunci când îi atinse pântecele deschis, umed şi fierbinte. Pentru el, acest lucru fusese un şoc, după atitudinea rezervată de la restaurant.

Cu ochii închişi, Marlene Teller se lăsa în voia lui, mişcând din când în când bazinul când atingerea era mai dură. El găsi un loc în parcarea minusculă a hotelului. Ea îşi trase rochia fără un cuvânt şi străbătu cu demnitate holul. Malko o urmărea cu privirea, înghițind în sec. În lift, abia dacă se priviră.

Ajunşi la etajul lor. Marlene Teller ieşi prima din lift şi se îndreptă spre camera ei. Cum Malko venea în urmă, ea se întoarse şi îl fixă cu uimitorii ochi albaştri.

— Nu, zise ea cu glas blând. N-o să mi-o trageți în seara asta. Ar fi mult prea uşor. Cu toate că vă doresc, după cum cred că v-ați dat seama. Dar prefer să fiu singură şi să mă bucur de o fantezie plăcută. Veți fi tot timpul la dispoziția mea...

— Nu fiți chiar atât de sigură, răspunse Malko, abținându-se să n-o strângă de gât.

Marlene făcu un gest prin care îi dădu de înțeles că nu-i era teamă.

— Păcat. *Gute Nacht.*

Malko văzu uşa închizându-se. Nu mai avea niciun rost să bată. Marlene era o scorpie care câştigase un punct. Dar îşi va lua revanşa. Imediat ce intră, se aruncă sub duş ca să alunge gândurile erotice care îi presau creierul.

După aceea, rămase nemişcat în întuneric ca să reflecteze. Se gândea la Renata Hurwitz. Oare unde era şi cum o va găsi? Planul est-germanei era de o incredibilă îndrăzneală. Şi sfideze MFS-ul şi să-i stoarcă de bani...

Capitolul X

După ce băuse patru cafele, Malko avea mintea puțin mai limpede. Aşezat într-un fotoliu prea mare pentru el, Ferdinand Dickel îl observa în tăcere în timp ce făcea un lănțişor cu agrafele de birou.

Eric Russel despăturise ziarul Bonner Rundschau în care văzu un articol pe patru coloane al cărui titlu era: *Un înalt funcționar din Cancelarie s-a sinucis.*

Urma o poveste edificatoare asupra cazului tragic al lui Arnold Brucker, colaboratorul lui Ferdinand Dickel. Diplomat de talent, tată de familie cu o comportare ireproşabilă, suferind de o boală incurabilă, a preferat mai degrabă să-şi pună capăt zilelor decât să-şi expună familia spectacolului stingerii sale treptate... Malko se uită la secretarul de stat şi îl întrebă:

— Nu l-aţi bănuit niciodată?

Ferdinand Dickel păru şi mai distrus. Spuse stânjenit:

— Ba da! Am aflat abia acum trei ani de la un transfug despre „pata" din trecutul lui. Adică ocuparea postului de redactor şef la ziarul armatei sovietice, din septembrie 1945 până în septembrie 1947. După aceea, a dus o viață fără reproş. Cu toate astea, specialiştii noştri din BND au fost categorici. Un om căruia sovieticii i-au încredințat această responsabilitate trebuie să fi depus multe garanții. Noi am cercetat şi am descoperit câteva călătorii şi contacte suspecte...

— Şi acest lucru nu i-a dăunat în carieră?

— Încă nu avem dovezi, pledă Ferdinand Dickel. A fost prietenul personal al cancelarului. În plus, agenții din CDU au condus ancheta. Îi bănuiam că făceau o vânătoare de vrăjitoare... Iar acum şase luni, s-a descoperit în Est un dosar confidențial care a trecut doar prin mâinile lor. Un înalt funcționar din RDG a făcut aluzie, într-o discuție, că nu a ştiut niciodată. Din acel moment, am aranjat ca documentele cu adevărat „sensibile" să nu mai treacă prin mâinile lor. Până să le putem confrunta, să mergem puțin mai departe. Alaltăieri, eram încă acolo...

— Cum rămâne cu „legenda" despre moartea lui?

— Suntem de acord cu Cancelaria. Arnold Brucker a murit. Este inutil să declanşăm alt scandal recunoscând că MFS a reuşit să se infiltreze printre noi. Le-am face pe plac.

— De ce nu a încercat să fugă în loc să o omoare pe femeia care voia să-l şantajeze? întrebă Malko. Era de-ajuns să ia primul avion pentru Berlin, apoi să treacă pe la Punctul de Control Charlie...

— Viața nu e prea uşoară acolo, afirmă Ferdinand Dickel zâmbind. Acolo se întorc numai ofițerii din MFS care sunt în misiune. Arnold Brucker nu era un trădător. Cred că Renata Hurwitz l-a recrutat amenințându-l că îi va da în vileag trecutul, exact în punctul culminant al carierei sale.

Acest lucru se potrivea cu spusele Renatei.

— MFS-ul va reacționa cu siguranță, observă Eric Russel. Pentru ei. Renata Hurwitz trebuie eliminată. Dacă nu pot s-o aresteze, le va distruge rețeaua.

— Nu pare să se teamă atât de tare, de parcă şi-ar fi luat nişte măsuri de prevedere de care noi nu ştim, observă Malko.

— După ea, Arnold Brucker nu şi-a anunțat încă „mentorul". Evident că „sinuciderea" lui li se va părea suspectă... Dacă o ține tot aşa, riscă să curețe Bundesrepublik de toate cârtițele. Este aliata noastră obiectivă.

Ferdinand Dickel îşi drese glasul nervos.

— Nu este şi punctul nostru de vedere. Dacă îi împinge pe agenții din Est la sinucidere sau la alte gesturi disperate, această situație va declanşa un scandal enorm care poate să pună în pericol guvernul. Dacă reuşim să punem mâna pe listă, vom putea acționa chiar noi şi într-un mod mult mai discret.

— Ştiți cine este ofițerul care se ocupa de Brucker?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Ce intenționați să faceți? îl întrebă Eric Russel pe Malko.

Se pregătise toată noaptea pentru această întrebare.

— Să continuu. Aş dori să-mi întocmiți lista cu tot personalul diplomatic şi cu membrii BND care s-au găsit la post în acelaşi timp cu soțul Renatei Hurwitz.

— Se rezolvă! aprobă Ferdinand Dickel. Credeți că ea o recrutat întreaga rețea?

— Nu sunt sigur, însă a putut să-i pervertească pe mai mulți în acelaşi mod, care este şi cel mai vechi din lume... După aceea, ar trebui să aflăm ce s-a întâmplat cu toți aceşti oameni. Ne interesează numai aceia care au reuşit. Mi-a pomenit de o cârtiță de la un nivel foarte înalt. Oamenii din Germania răsăriteană nu făceau tot circul ăsta ca să salveze pe unul ca Arnold Brucker. Judecând după calitatea pe care o avea de câteva luni încoace, trebuia să bănuiască că este vizat...

— Posibil, aprobă Eric Russel. Şi pe urmă?

— După aceea, va trebui să ne rugăm pentru ca norocul să fie de partea noastră, spuse Malko. Dacă am putea să-i punem sub supraveghere pe cei mai „suspecți" dintre ei, apoi să aşteptăm. Este precum pescuitul cu năvodul. Cel puțin până atunci, de nu ar intra Renata în legătură cu mine ca să-mi divulge numele celei de-a doua cârtițe. Nu uitați că vrea să-i impresioneze pe est-germani ca să-i forțeze să trateze cu ea.

O tăcere apăsătoare se aşternu după această declarație Se pare că erau puțin decepționați. Probabil că se aşteptau să le-o scoată pe Renata din servietă.

— Bineînțeles că puteți să publicați fotografia Renatei în ziare, adăugă el. Să asmuțiți presa şi televiziunea... Nu suntem singurii care o caută. Chiar dacă „mentorul" lui Arnold Brucker nu a fost anunțat, tipii din Est trebuie să fie pe urmele ei. Dacă o găsesc primii...

— Ce veți face?

Malko privi cerul în sfârşit înseninat.

— Las la alegerea dumneavoastră. Ori cercetez toată valea Rinului, ori mă întorc la castel, ori mă pun în fața Bundestagului şi o aştept pe Renata să treacă pe acolo...

— Dar se ascunde undeva, insistă Dickel.

— Bineînțeles, admise Malko. Dar are resurse. Nu toți agenții din Est sunt în permanentă legătură cu centrala lor. Poate foarte bine să stea la unul dintre ei... Şi nu uitați de legăturile ei cu MFS-ul. În plus, de la cei pe care vrea să-i şantajeze, ar fi putut să ia numele agenților infiltrați, cărora să le ceară doar ajutorul: să-i închirieze o maşină, să o găzduiască sau să-i facă rost de acte false. Poate să ne scape multă vreme de-acum încolo. Singura adresă unde ştie să mă găsească este la castel, căci i-am dat o carte de vizită.

— Foarte bine, aprobă Eric Russel. Întoarceți-vă în țară. Sper să aveți dreptate că vă va contacta înainte să lichideze toate cârtițele...

★

Scrâțâitul podelei învechite, roase de umezeală îl trezi pe Malko. Avu nevoie de câteva secunde ca să se dezmeticească şi să-şi dea seama că nu se afla la Liezen, ci la Schloss Stiebar, la unul dintre prietenii care îl invitase în weekend la vânătoare. Se uită imediat la ceas. Era patru şi jumătate dimineața. Baroana Sigrid era punctuală. Se întoarse pe o parte, prefăcându-se că doarme şi supraveghind în penumbră uşa camerei.

Aceasta se deschise uşurel şi zări o umbră subțire care înainta spre patul său. Ca în fiecare dimineață de când se afla la castelul prietenilor, familia Strosser, Sigrid von Babenhausen venea la el, când soțul ei, bătrânul baron plin de trofee, pleca la vânătoare de capre sălbatice. Trebuia să străbată mai mult de două sute de metri de coridoare pentru o idilă insolită, arzătoare şi tainică, ce se înfiripa în fiecare an în aceeaşi perioadă...

Acum ghicea silueta lui Sigrid stând în picioare lângă pat. Auzi foşnetul capotului care cădea şi se strecură cu grijă sub plapuma groasă de puf care ținea loc şi de cuvertură şi se lipi imediat de el. Atunci el se prefăcu că se trezeşte. O mângâie pe tot corpul ca să vadă dacă se supusese dorințelor lui fanteziste. Pe sub capot purta doar un corset cu portjartier de care erau prinşi ciorapii, lăsând liberă crupa rotundă, iar în picioare avea nişte pantofi care cu siguranță nu erau făcuți pentru vânătoare... El şi-o închipuia plimbându-se astfel pe coridoarele castelului Schloss Stiebar, lucru ce îi declanşă imediat o reacție demnă de înțeles. Sigrid von Babenhausen se lipi şi mai tare de el. Rămase nemişcată, încercând să se încălzească. Castelul era ca o ghețărie, căci imensele sobe din faianță instalate în toate încăperile nu fuseseră puse încă în funcțiune.

Malko începu s-o mângâie încetişor, ciupindu-i sânii care ieşeau din corset coborând apoi până la gingaşa piele mătăsoasă a coapselor şi până la rotunjimea genunchiului strâns în nailon, ca să urce după aceea uşor spre sex.

Sigrid oftă şi fremătă când degetele începură să o maseze. Culcată pe spate, cuprinzându-l cu un braț pe Malko, respira regulat. Însă dorința se scurgea din ea precum mierea. Malko nu o mai mângâie şi o răsturnă într-o parte. Fesele rotunde porniră în întâmpinarea lui Malko în căutarea unui strop de căldură. El îşi croi drum între ele, oprindu-se pe calea secretă a bazinului, apoi alunecă mai departe ca să pătrundă mai uşor în pântece. El se opri şi rămaseră aşa.

Sigrid începu prima să se mişte foarte încet, căutând să-l afunde pe Malko cât mai adânc înăuntru. Acesta făcu câteva mişcări din bazin, apoi o întoarse şi se adânci iarăşi în pântecele ei, mişcându-se într-un ritm lent şi regulat. Sigrid oftă şi începu să respire din ce în ce mai tare, încolăcindu-i brațele în jurul gâtului, iar sânii încorsetați scăpară din strânsoare şi atinseră cu sfârcul pieptul lui Malko.

Ea acceleră ritmul şi Malko înțelese că ajunsese în culmea plăcerii. Un singur şuierat scăpă printre buzele strânse, însă după zguduirea bazinului, putu să-şi dea seama că se apropia orgasmul. Asta şi aştepta. Se retrase din ea şi, cu blândețe. Sigrid îi oferi crupa, cu fața îngropată în cearceaful care mirosea a lavandă. Când se aventură către pântece, ea nu protestă în niciun fel, ci slobozi un geamăt uşor în momentul în care îi forță orificiul secret. Strânse cu mâinile dantelăria corsetului care îi îmbrăca şoldurile şi o posedă astfel cât putu să reziste propriei plăceri. Când Sigrid simți cum se răspândeşte în ea, scoase un țipăt înfundat şi muşcă cearceaful.

Apoi, totul se cufundă în calm. Aproape că se făcuse ziuă Baroana rămase cuibărită câteva clipe lângă el, apoi se ridică. Nu schimbaseră niciun cuvânt. Îmbrăcată în corset, semăna cu o femeie uşoară. Îşi puse capotul şi dispăru ca o fantomă, făcând să scârțâie parchetul sub paşii ei. Soțul ei nu mai făcea dragoste cu ea de ani de zile, iar sezonul de vânătoare era singurul lux pe care şi-l permitea. Ştergând din minte refuzul Marlenei, Malko adormi din nou.

Lumina puternică a zilei îl trezi şi se duse să bea apă, întârziind câteva clipe în fața desenului care decora încăperea. Era o pisică ce se zbătea după gratiile unei închisori, unde era executată de tânărul arhiduce Rudolf, pe când avea doisprezece ani, cu mult înaintea tragediei de la Mayerling[33]... Abia adormise când auzi o bătaie în uşă şi o voce răguşită de bețiv care strigă:

— *Telefon, Ihre Hoheit!*

33 Localitate situată la 40 km de Viena, în care se află pavilionul de vânătoare unde, la 30 ianuarie 1889, arhiducele Rudolf şi baroana Maria Vetsera au fost găsiți morți, (n.t.)

În castelul Schloss Stiebar, singurul telefon se găsea în bibliotecă. Castelul aparţinuse unei vechi familii austriece şi fusese ocupat de ruşi timp de doi ani, după ce servise mai întâi drept OG[34] lui Sepp Dietrich, generalul *Panzer*-ilor. Malko îşi petrecea aici o săptămână pe an, nu numai pentru vânătoare, ci şi pentru atmosfera ciudată care domnea la castel. O prietenă a stăpânei casei era uşor nimfomană, iar Malko bănuia că se dăruieşte anumitor musafiri în sala de bal, închisă acum pentru renovare. „Dădaca" copilaşilor, o englezoaică tânără cu ochi de fâşneaţă, îi făcea avansuri fără ascunzişuri pe care el le respinsese cu demnitate, temându-se să nu aibă probleme delicate. Oricum Sigrid îi monopoliza toate puterile în fiecare noapte.

Ajunse la telefonul din biblioteca ai cărei pereţi erau gata să se năruie de atâtea trofee. Mandibula unui crocodil ocupa panoplia consacrată Ungariei, lucru care se putea datora unei erori sau unei anomalii zoologice...

— Alo, sunt Linge, zise el.

— Am noutăţi.

Recunoscu vocea lui Eric Russel.

— Ce noutăţi?

— Am întocmit lista şi am început s-o verificăm. Am găsit cinci nume posibile. Cu primele patru, nu este nicio problemă, sunt sub supraveghere. Ultimul este cel mai interesant. Este vorba de şeful analiştilor din BND, specialist în Germania răsăriteană. Îl cheamă Dieter Balsen. S-a aflat la Londra în acelaşi timp cu Hurwitz.

— Bine. Zise Malko. Şi pe urmă?

— A cerut concediu medical...

— Şi vă îngrijorează?

— Nu este bolnav, răspunse Eric Russel. A făcut un control general.

— Poate că a păţit ceva între timp, spuse Malko, se întâmplă în fiecare zi...

— În regulă, zise americanul, numai că nu i-a spus nevesti-sii că este bolnav, ci că a fost trimis într-o misiune...

În receptor se auzeau pârâituri.

— Unde este acum?

---

34 Cartierul general.

Eric Russel zise, rânjind:

— Dacă am şti! Încă nu am interogat-o pe nevastă-sa ca să nu-i dăm de bănuit.

— Unde locuieşte?

— În München.

— Foarte bine. Voi fi acolo mâine. Concentrați-vă toată atenția asupra lui. Voi lua primul avion. Veniți să mă luați de la aeroport.

Închise, emoționat şi totodată încântat. În acest castel era şi mai frig decât în al lui, iar mâncarea lăsa într-adevăr de dorit. În timpul sezonului de vânătoare, proprietarii se hrăneau numai cu carne de capră sălbatică, de mistreț şi de fazan, cu tot feluri de sosuri. În plus, trebuiau să mănânce la ora opt fix odată cu copiii.

Singurul punct de atracție venea din partea lui Sigrid von Babenhausen care îşi îndeplinea adulterul cu precizia unui ceas. Îi va lipsi, cu toate că ardea de nerăbdare să o aibă în fața ochilor pe Renata Hurwitz.

★

La München vremea se stricase. Eric Russel îl aştepta la aeroport foarte emoționat.

— Am mai avansat, îl anunță el. Dieter Balsen a luat avionul împreună cu o femeie care se dă drept nevastă-sa. Dar adevărata lui soție este încă la München.

— Nu i-a telefonat?

— Nu.

— Poate că pur şi simplu este o aventură amoroasă. Se mai întâmplă...

— Mă îndoiesc, făcu Eric Russel. V-am aşteptat ca să verificăm împreună. BND-ul l-a găsit pe funcționarul care a avut legătură cu el. La Air France.

— La Air France? întrebă Malko mirat.

— Exact! A luat cursa AF 731 pentru Paris, la clasa Business .

De câteva luni, s-a desființat clasa întâi pe cursele mijlocii. La început, Malko, căruia îi plăcea luxul la nebunie, fusese îngrijorat de această perspectivă. Apoi, după câteva călătorii la clasa „Business", se mai obişnuise. Mâncarea era la fel de bună şi era mult mai ieftin.

— Nu-mi rămâne decât să iau următoarea cursă Air France pentru Paris, zise Malko.

— Ba nu, zise Eric Russel. Nu mai avem decât o oră. În acest timp, a luat alt avion direct, tot Air France, Paris-Hamburg, la douăzprezece şi cincisprezece. Am luat datele din calculatorul companiei. A făcut-o ca să-i pierdem urma.

Ajunseră într-un salon în care o angajată a companiei Air France aştepta, fâstâcită şi nedumerită, sub paza unui agent din BND. După ce făcură prezentările. Malko îi ceru s-o descrie pe femeia care îl însoţea pe şeful analiştilor, Dieter Balsen.

— Este o fată foarte... sexy, începu stewardesa. Roşcată, cu nişte ochi superbi albaştri. Şi un corp extraordinar. Între treizeci şi patruzeci de ani...

— Cum era îmbrăcată? o întrebă Malko.

— Avea o rochie din lână albă, foarte mulată pe corp, cu un decolteu pătrat. Părea foarte îndrăgostită de bărbatul pe care îl însoţea...

Malko se edificase.

— Doamna asta e mereu îndrăgostită, spuse el. Nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi de aparenţe... Vă mulţumesc.

Ieşi împreună cu Eric Russel.

— Trebuie să plec la Hamburg. Renata a distrus deja vieţile a doi bărbaţi. Mi-e teamă că Dieter Balsen va fi al treilea, dacă nu vom reuşi s-o oprim la timp.

Capitolul XI

Soneria telefonului tulbură ambianţa mai degrabă mohorâtă a Centralei. Răspunse Eric Russel. Puse mâna pe receptor şi îi spuse lui Malko:

— Avem musafiri. *Herr* Dickel nu poate să se debaraseze de noi. Am impresia că această treabă dă mari bătăi de cap la Cancelarie...

— A aflat de ultima trăsnaie a Renatei?

— Ştie de ieri că avem o problemă aici. Dar nu ştie din partea cui. Eu i-am spus. Nu putem să ne ocupăm pe furiş de această afacere pe teritoriul Bundesrepublik.

— Înţeleg, zise Malko.

Uşa se deschise, iar în prag apăru micul secretar de stat. Malko îşi spuse că trebuie să cântărească vreo treizeci de kilograme cu haine cu tot. Dickel îşi scoase pardesiul şi rămase într-o ciudată haină din catifea reiată cu dungile foarte late. Era atât de firav, încât o dungă şi jumătate ajungea ca să-l îmbrace... Malko îi strânse cu grijă mâna scheletică. Îi era teamă să nu i-o rupă.

Ca o completare, Ferdinand Dickel purta aceeaşi cămaşă roz cu gulerul mare şi ascuţit, ca urechile de cocker, care îi coborau până pe piept. Străbătu biroul cu paşi măsuraţi şi practic se cocoţă într-un fotoliu din care abia se vedea. Apoi îi adresă un zâmbet curtenitor lui Malko.

— Cred că v-aţi ocupat de această problemă încă de la început, spuse cu glas blând. Ce părere aveţi?

— Îl cunoaşteţi pe Dieter Balsen?

— Bineînţeles, este unul dintre cele mai strălucite elemente din BND. Puţin cam dificil, ascuns. Însă un profesionist excelent şi un analist de primă clasă. Interpretează de minune toate informaţiile care vin din RDG.

Malko îi surâse cu tristeţe.

— Ei bine, *Herr* Dickel, analistul dumneavoastră a plecat într-o călătorie şi ultima oară când a fost văzut, era însoţit de Renata Hurwitz. Au luat avionul pentru Hamburg... via Paris. Nu cred că a făcut-o doar ca să profite de serviciile companiei Air France...

— De ce la Hamburg?

Nu îşi pierduse sângele rece şi abia clipi. Malko continuă:

— Nu am nici cea mai vagă idee... însă lucrul cel mai straniu este că a fugit cu această Renata care este căutată şi uşor de reperat. De ce s-a mai încurcat şi cu ea?

— Poate că ea nu l-a lăsat în pace, sugeră Eric Russel.

— Din ce motiv?

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Malko reluă:

— Să admitem că Renata a vrut să-l şantajeze, iar lui i-ar fi uşor să treacă în Est. Ar putea să încerce s-o omoare, aşa cum avusese intenţia şi Arnold Brucker...

Ferdinand Dickel asculta gânditor.

— Domnule Linge, începu el. Trebuie neapărat să o găsiţi pe *Frau* Hurwitz. Vă autorizez să începeţi negocierile cu ea ca să-i cumpărăm informaţiile. Oricât v-ar cere.

— Bine. Aprobă Malko. Dar ar trebui să ştiu unde s-o caut. Chiar dacă Hamburgul este destinaţia finală, e totuşi un oraş mare, *Herr* Dickel...

Neamţul schimbă o privire cu Eric Russel, apoi reluă:

— Numai dumneavoastră puteţi s-o faceţi. Avem încredere totală în dumneavoastră, ceea ce nu este cazul şi în privinţa tuturor înalţilor funcţionari din BND... Pe deasupra, afacerea îi atinge prea mult ca să ne fie uşor să-i folosim.

— Apropo, spuse Malko. L-aţi bănuit vreodată pe acest Dieter Balsen?

Secretarul de stat avu o mică ezitare, apoi răspunse calm:

— Nu l-am bănuit. Poate o uşoară îndoială. Dar la noi, cine este ferit de asemenea treburi? Chiar s-a spus la un moment dat că şi cancelarul Willy Brandt este o cârtiţă... Ridicol, nu-i aşa? Ce mai încolo şi-ncoace, au existat mai multe informări secrete despre Balsen. Dar absolut toate au fost negative şi nimic din atitudinea lui nu făcea loc nici celei mai mici îndoieli. Este un om cât se poate de liniştit.

— Prea liniştit, observă Malko. În orice caz, există multe şanse să fi fost amantul Renatei cât au stat la Londra. Acest lucru se găseşte în dosarul lui?

— Nu ştiu, mărturisi Ferdinand Dickel. Dar voi verifica. În concluzie, ce veţi face?

— Dacă mă autorizaţi, îi voi face o vizită doamnei Balsen înainte de a pleca la Hamburg.

★

Ceaşca tremura uşurel în mâini, având aproape aceeaşi nuanţă ca ochii de un albastru porţelan... *Frau* Hildegard Balsen era încă atrăgătoare, deşi atinsese boierească vârstă de patruzeci de ani. Pieptul era generos, avea picioare fine, strânse în nişte ciorapi de un negru mat model de călugăriţă, figură senzuală, deschisă şi sensibilă. Îl fixa pe Malko cu o privire temătoare.

— De ce îmi puneţi toate aceste întrebări? zise ea cu glas blând, şovăitor şi trist. Am acceptat să vă primesc fiindcă mi-a cerut Staatssekretär *Herr* Dickel, însă nu înţeleg...

Cu toate astea, înţelegea... Malko îi simţea neliniştea. Se hotărî să o ia pe ocolite.

— Soţul dumneavoastră a cerut concediu medical, începu el. Or, după părerea medicului din BND, care l-a examinat recent, este sănătos tun...

Ochii albaştri se mişcară dintr-o parte în alta, dar îşi reveni imediat. Ambianța plăcută şi puțin cam bătrânească din apartament, cu tapiseriile şi mobilierul bine lustruit, părea mai puțin dramatică.

— Probabil că a primit de la Cancelarie o „instituire personală secretă", zise ea. Se mai întâmplă. Sunt misiuni de care şefii din BND nu trebuie să afle întotdeauna... De ce vă interesează atât de mult persoana lui?

Malko nu-i dădu un răspuns direct. Îi era milă de doamna Balsen.

— *Frau* Balsen. Soțul dumneavoastră a luat avionul, companiei Air France din München împreună cu o femeie pe care a prezentat-o „doamna Balsen". O roşcată superbă, adăugă el cu cruzime.

Observă bărbia doamnei Hildegard Balsen tremurând uşor. Însă reuşi să se stăpânească.

— Cred că toți bărbații au dreptul din când în când la o aventură, pledă ea pe un ton voit degajat. Şi-apoi. Probabil că avea motivele lui...

Rezista ca un cristal de stâncă. Malko luă o gură din ceaiul fierbinte, apoi se aplecă spre ea.

— *Frau* Balsen, ce v-a spus soțul dumneavoastră înainte de a pleca din München?

— Că se duce câteva zile în interes de serviciu.

— Unde?

— Nu mi-a spus.

Simțea că mai are puțin şi izbucneşte în lacrimi. Spuse cu glasul cel mai blând:

— Trebuie să mă ajutați, *Frau* Balsen... Am reuşit să vorbesc cu dumneavoastră înainte ca ofițerii din Sicherheit să ajungă aici. Trebuie să-l găsesc pe soțul dumneavoastră, este extrem de important.

— Ofițerii din Sicherheit? întrebă ea încrucişându-şi mâinile cu nervozitate. Dar de ce?

— Bănuim că soțul dumneavoastră este victima unui şantaj, îi explică Malko. De o persoană care susține că este agent al Germaniei Democrate.

Hildegard Balsen închise ochii.

— Este cu neputință, *unmöglich!* Nu Dieter. Este atât de patriot, atât de conştiincios... Şi nu a fost niciodată acolo. Nu cunoaşte pe nimeni care...

Malko o studia. Era uşor de citit, e adevărat, dar, cu toate astea, avea impresia că îi ascundea ceva bine dosit undeva în mintea ei, un lucru de care îi era ruşine. Malko se hotărî să răsucească cuțitul în rană.

— Doamnă Balsen, numele Renata Hurwitz vă spune ceva?

Ea clătină din cap.

— Nu.

Malko insistă:

— O roşcată foarte frumoasă cu ochi albaştri. Soția unui diplomat din RDG care a fost la Londra în acelaşi timp cu dumneavoastră?

Deşi Hildegard făcea mari eforturi, sângele îi fugi din obraji. Când răspunse, îşi feri privirea de Malko.

— De ce îmi pomeniți de femeia asta?

— Pentru că ea era împreună cu soțul dumneavoastră... Ea s-a dat drept doamna Balsen.

— Doamna Balsen, repetă ea absentă.

Tăcerea se prelungi. Malko văzu ivindu-se brusc lacrimi în colțul ochilor soției lui Dieter Balsen. Lupta strângând din buze ca să-şi stăpânească emoția, însă tremurul bărbiei îi trăda tulburarea. Malko se ridică şi veni lângă ea şi o cuprinse pe după umeri.

— Spuneți-mi adevărul. Ați ştiut că a fost amanta lui la Londra, nu-i aşa?

Ea înclină capul afirmativ, dar nu zise nimic. Acum lacrimile îi curgeau şiroaie. Malko o lăsă să se liniştească, apoi reveni la subiect.

— Povestiți-mi totul.

— I-am surprins pe amândoi când ieşeau dintr-un hotel, bâigui ea. Am crezut că mor. Eram căsătoriți numai de trei ani. La început, mi-a spus că aşa îi cerea serviciul, dar până la urmă a recunoscut. Se îndrăgostise nebuneşte de această femeie pe care a cunoscut-o la un cocteil. S-a năpustit practic asupra lui, iar el nu a putut rezista. I-am răscolit prin lucruri şi am descoperit o scrisoare pe care i-o scrisese lui. Era obscenă, îi povestea fanteziile ei, cum într-o zi s-au iubit la cinematograf, apoi pe o masă din biroul lui. Era dezgustător...

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— După aceea... M-am întors în Germania pentru o lună ca să mă odihnesc. Nu-mi mai puteam stăpâni plânsul, dar nu am spus nimănui, nici chiar mamei mele. Am revenit şi Dieter mi-a jurat că s-a terminat. Însă, apoi, din cauză că nu putea să-şi justifice lipsa de acasă, am înțeles că mai sunt împreună. Am trăit cinci luni de calvar până când ne-am mutat... Nu am crezut că o să mai aud vreodată de această femeie... Aşa deci. S-au reîntâlnit? Era măritată, şi-a părăsit soțul?

Malko nu ştia cum s-o mai scoată la capăt. Hildegard vedea numai o aventură pasională acolo unde era vorba de o manipulare politică. Dar ce rost avea să-i spună tot?

— Ascultați. Începu el. Problema este că această Renata Hurwitz vine din Germania Democrată. Având în vedere situația soțului dumneavoastră, fireşte că acest lucru îi îngrijorează pe superiorii lui. Trebuie să-i găsim. Unde credeți că pot fi?

Îşi încrucişă din nou mâinile pe genunchi, cu lacrimi în ochii ei mari şi albaştri.

— Unde? De unde vreți să ştiu eu?

— Vreau să spun, se corectă Malko, există un loc unde soțul dumneavoastră poate avea prieteni, relații, posibilitatea de a se ascunde sau unde să ceară ajutor?

Hildegard Balsen se concentră, privind în pământ. Malko o studia. Puțin cam ştearsă, dar apetisantă. Nu era grozavă, dar putea să-i reziste uneia ca Renata.

— S-a născut la Hamburg, spuse ea deodată, şi ne ducem deseori acolo. Dieter are un foarte un prieten. Leopold Osdorf. Care este proprietarul unui vaporaş. Le place la nebunie să pescuiască pe Elba sau în Marea Baltică.

— Credeți că s-a dus la el?

Ea zâmbi.

— Nu cred. El mă ştie. Dacă Dieter nu este singur...

Excelentă reacție. Dieter plecase la Hamburg prin Paris. Îi veni o idee.

— Unde se află vaporul?

— Lângă Hamburg. Când mergi spre nord, de-a lungul fluviului, este un drum paralel cu Elba. Elbchaussee. Înainte de a ajunge în satul Blankenese. Este un mic port care se numeşte Teufelsbruck. Nu ştiu dacă vaporul se mai găseşte acolo. Îl adăpostesc în timpul iernii din cauza sloiurilor. Dar...

— Ştiți telefonul şi adresa lui Leopold Osdorf? Şi numele vaporului?

— Mein Gott! Doar n-o să vă duceți să-i spuneți!

— Sigur că nu, promise Malko. Voi acționa cu foarte multă discreție. Dar trebuie să explorez toate pistele care mă pot conduce la soțul dumneavoastră. Aş dori şi o fotografie.

Se ridică, ieşi din încăpere şi se întoarse după câteva minute cu o hârtie şi o fotografie.

— Iată, locuieşte pe malul râului Alster şi lucrează la Indover Bank. Numele vaporului este *Zillertal.* Dar vă rog să nu afle nimic.

— Vă promit solemn, o linişti Malko. Dar şi eu vă rog să nu spuneți nimănui că am fost la dumneavoastră. Şi mai ales să nu telefonați la Hamburg.

Ea făcu semn din cap şi îi întinse mâna. Malko o luă şi i-o sărută.

— Încercați să nu vă faceți prea multe griji, o sfătui el. Se va rezolva.

Era ca şi cum ar fi pus un om bolnav să danseze french-cancan. Hildegard Balsen îl conduse cu ochii plini de lacrimi.

Malko era mulțumit şi stupefiat deopotrivă. Avea o porțiune infimă de pistă ca să-l găsească pe fugar, însă tot nu ştia de ce Dieter Balsen o luase pe Renata la Hamburg. Mai bine îşi punea un şarpe cu clopoței în torpedou.

Un om tulburat se reîntorcea în locurile în care se simțea în siguranță. Îşi aminti imediat de o informație furnizată de *Frau* Balsen: Leopold Osdorf era bancher. Dacă Renata Hurwitz îl şantaja, Dieter Balsen ar putea apela la prietenul său.

Cursa corespondentă pentru Hamburg avea întârziere. Malko încerca să-şi alunge plictiseala contemplând pe geamul din sala de îmbarcare cele câteva aparate aparținând Luftwaffe scăpate din cel de-al Doilea Război Mondial, expuse pe una dintre terasele aeroportului din Frankfurt. Un Heinkel III, un Stuka şi un Messerschmidt 262, primul avion de vânătoare cu reacție care a zburat vreodată. În sala de alături, oamenii de afaceri germani îmbarcau într-un Boeing 727 al companiei Air France platourile compartimentate pentru mâncare, înveseliți de această nouă formulă a unei mese copioase. Strânşi la pungă, nemții preferau să călătorească la clasa Economic, şi mai ieftină decât clasa Business.

Malko zări în spatele lor o tânără pereche ce se îmbrățișa cu tandrețe, amestecată printre oamenii de afaceri. Un pocnet sec îl făcu brusc să tresară. În geam apăru un orificiu, la câțiva centimetri de capul său. Apoi, la scurt timp, se auzi alt pocnet de geamul găurit, foarte aproape de primul. Se dădu în spate instinctiv şi văzu doar pasageri liniştiți care aşteptau ca şi el. Atunci îşi dădu seama că se trăgea asupra lui de la intrarea în sala de îmbarcare, ce dădea spre imensele coridoare ale aeroportului. Se năpusti până pe culoarul care se întindea de fiecare parte pe mai bine de o sută de metri, cu un interminabil trotuar rulant în mijloc. Puțini oameni se deplasau pe jos. Cel care trăsese trebuie să se fi amestecat imediat în mulțime, încercând să se îndrepte spre ieşire. Malko sări pe covorul rulant.

Reperă numaidecât, la cincizeci de metri în fața lui, un bărbat cu un pardesiu gri care făcea acelaşi lucru. Înaintând pe covor printre ceilalți pasageri, se întoarse şi Malko îi zări fața rotundă, comună, cu ochelari şi puțin umflată. Dându-şi seama că a fost reperat, necunoscutul alergă mai repede, câştigând astfel avans. Covorul rulant se termina în fața porților de siguranță care deserveau holul central. Neavând bagaje, necunoscutul trecu la repezeală poarta şi dispăru în partea cealaltă. Malko ajunse gâfâind după câteva secunde, trecu pe poarta de securitate şi se pomeni în imensul hol central al aeroportului, pierdut în mulțimea compactă. Dar necunoscutul dispăruse. Malko îl mai căută un timp, însă erau prea multe posibilități de a se ascunde. Se aventură la întâmplare în sex-shop-ul pustiu, apărat de geamurile negre, unde o echipă de fotbalişti întârzia în fața fotografiilor cam porcoase.

Îşi pierduse orice speranță. Refăcu drumul în sens invers. După ce trecu de poarta de securitate, atenția îi fu atrasă de un mic grup. Se apropie de el. Doi polițişti în uniforme verzi se aplecaseră deasupra unui obiect căzut pe jos. Exact la ieşirea de pe covorul rulant, era un pistol automat negru cu amortizor scurt...

Ucigaşul îl aruncase discret înainte de a trece pe poarta de siguranță. Era un profesionist care îl pândise probabil pe Malko de când sosise la aeroport... Decepționat, se îndreptă spre sala de îmbarcare. Zborul lui era anunțat. Se pare că nimeni nu observase găurile din geamul securizat. Gândindu-se la incident, se urcă în avion. Peste patruzeci şi cinci de minute, va fi la Hamburg.

Se pare că „cineva" nu voia să se ducă acolo. Acest atentat avea mai multe semnificații. Mai întâi, esențialul: MFS părea a fi la curent cu prezența Renatei Hurwitz în Germania Federală. În al doilea rând, se pare că au găsit pista prin Dieter Balsen, care îşi chemase „doicile" în ajutor. Acestea făcuseră din Malko o țintă de tir, lucru ce implica o supraveghere eficientă şi tenace. Îşi privi vecinii de scaune de la clasa întâi.

În afară de o negresă fermecătoare îmbrăcată într-un taior din catifea care se mula pe trupul de vis, cu părul creț ca de oiță şi fusta crăpată prin care se vedeau coapsele lungi, absolut toată lumea era suspectă. În aparență, erau cu toții oameni de afaceri. Deodată îşi dădu seama de un lucru: că nu voiseră să-l omoare. Cel care trăsese n-avea decât să se apropie ca să-i tragă un glonț în cap, apoi să se facă nevăzut. Era un soi de intimidare bine ticluită. RGD-ul voia să-şi spele rufele murdare în familie. Următoarea tentativă va depăşi faza de simplu avertisment.

Din partea germană, în afară de secretarul de stat Ferdinand Dickel, nimeni din BND sau din *Verfassungsschutz* nu era la curent cu noua orientare pe care o căpătase ancheta lui Malko. Nici măcar directorul general al Serviciului de Informații din cadrul Centralei de spionaj, Günter Rosenberg, nu fusese implicat în acest secret. Prin urmare, MFS-ul nu putea să-l găsească pe Malko decât dacă îi supraveghea locuința lui Dieter Balsen.

Iar la Hamburg, Malko nu ar putea să dispună decât de ajutorul Centralei CIA locale, adică de viceconsulul american. Boeingul 737 se desprinse în sfârşit de sol, urcând deasupra pădurilor de brazi şi a nenumăratelor autostrăzi care înconjurau oraşul Frankfurt. Stewardesa anunță cu voce dulce că la Hamburg vremea era şi mai rea decât la Frankfurt. Malko încercă să nu se mai gândească la nimic. Tentativa de intimidare a cărei victimă fusese era un indiciu în plus că Dieter Balsen să afla la Hamburg.

Îi mai rămânea doar să-l găsească pe înaltul funcționar într-un oraş cu două milioane de locuitori şi să afle motivul precis al prezenței lui aici. Dacă ar fi vrut să fugă, ar fi fost mult mai simplu să ia primul zbor spre Berlin şi apoi să treacă în Est... Totul se lumină brusc în mintea lui Malko. Balsen era la Hamburg ca s-o neutralizeze pe Ranata cu ajutorul agenților din RDG, pentru ca mai apoi să-şi reia locul călduț de cârtiță în BND. Iată de ce MFS-ul nu voia ca Malko s-o găsească pe Renata Hurwitz înaintea lor. Era o cursă împotriva morții... Cu foarte mult sânge vărsat chiar de la sosire...

Capitolul XII

Elbchaussee era mărginită de proprietăți cochete ce se înălțau în mijlocul copacilor desfrunziți de toamna timpurie. Malko mergea încet, pândind partea stângă de fiecare dată când şoseaua se apropia de fluviu. Rafale de ploaie iscate brusc biciuiau parbrizul şi fu nevoit să pornească ştergătoarele. La Hamburg, vremea se schimba din cinci în cinci minute. Parcurile se înşirau unele după altele. Zona situată în jurul celor două lacuri, chiar în inima oraşului, constituia cartierul cel mai rezidențial, despărțit de centru de sordidul St. Pauli şi tristul aliniament de blocuri din Altona. Pe malul celălalt al fluviului, se vedeau doar macaralele şi docurile. Singura privelişte de pe Elba până în dreptul cartierului Altona.

Oraşul prorpiu-zis se întindea în nordul Elbei. Cu toate ramificațiile canalelor ei şi cu porturile, dar se continua şi la sud cu o multitudine de docuri plutitoare, cu depozite, cu silozuri şi cu macarale, care închideau orizontul.

Malko se instalase la *Vier Jahreszeiten Hotel,* situat pe malul lacului Binnenalster, cel mai mic dintre ele. Vizavi de clădirile luxoase cu acoperişuri verzi ce adăposteau băncile şi firmele de asigurări, simboluri ale prosperității marelui port, distrus aproape pe jumătate în timpul războiului, Hamburgul fusese reconstruit cu o meticulozitate de entomologist.

Hotelul era dichisit, spațios şi foarte scump. Contabilii de la CIA vor face din nou gălbinare. Din păcate, un om de bine nu putea să descindă în Hamburg decât la *Vier Jahreszeiten* sau, la nevoie, la *Atlantic,* marea clădire ce se înălța vizavi de Kennedy Brücke.

Malko îşi scoase pistolul extraplat din valiză şi îl puse în buzunarul trenciului. Prima vizită va fi la Consulatul american, superba clădire albă cu trei etaje, situată pe malul Alsterului.

Steve Murray, viceconsulul şi şeful centralei, era un analist şters care îi ascultase povestea distrat. La sfârşitul săptămânii pleca în vacanță...

— Există vreo activitate specifică Germaniei Democrate în Hamburg? îl întrebase Malko.

Steve Murray se strâmbase

— Nu neapărat.. Poate un mic trafic de arme cu vapoarele şi şlepurile care vin din Est. Dar nu a fost nicio treabă de genul acesta.

Malko îl pusese totuşi la curent cu misiunea lui confidențială. În mod oficial, Dieter Balsen nu era căutat. În ciuda acestui lucru, Malko se îndoia că Renata şi s-ar fi cazat la vreun hotel, căci nu ştiau cine se află pe urmele lor. Singura pistă era vaporul prietenului lui Dieter Balsen.

Malko mai încetini puțin din cauza ploii. În partea stângă, Elba, lată de mai bine de un kilometru: îşi purta valurile cenuşii şi reci. Marea Baltică se afla la o sută douăzeci de kilometri depărtare.

Ploaia încetă la fel de brusc cum începuse, lucru ce îl făcu pe Malko aproape să treacă de Teufelsbruck. Îi atrase atenția catargul unui velier care se legăna după un parapet, chiar în dreptul şoselei. Teufelsbruck. Micul port de pe Elba, situat puțin mai în aval, găzduia vreo douăsprezece iahturi de croazieră cu motor. Malko opri Mercedesul portocaliu închiriat puțin mai departe, în parcarea unui han şi o porni pe jos. Coborî treptele de piatră, alunecoase din cauza ploii, care duceau în port.

Aici era pustiu, lucru ce nu mira pe nimeni, având în vedere vremea urâtă. Vântul făcea să şuiere catargele. De jos, drumul nu se putea vedea. Malko făcu rapid turul portului şi se opri în faţa unui iaht lung de vreo douăzeci de metri. În partea din spate era scris cu vopsea cuvântul *Zillertal.* Era ambarcaţiunea lui Leopold Osdorf. Nu era nimeni, la fel ca pe toate celelalte. Malko trase spre el parâmele velierului vecin, făcu un salt şi se urcă pe *Zillertal.* Îl cercetă. Uşa care ducea la cabina echipajului era încuiată. În spate se găsea alta, puţin mai mică, închisă cu un lacăt. Malko se aplecă şi inima începu să-i bată cu putere. Vopseaua din jurul şuruburilor cu care era prins lacătul era sărită. Trase şi rămase cu lacătul în mână. Cineva înaintea lui forţase lemnul putred. Puse lacătul în buzunar, verifică dacă îl vedea cineva şi luă pistolul, apoi împinse uşa. Câteva trepte dădeau pe un culoar îngust. Intră şi închise uşa în urma lui.

De-o parte şi de alta erau două cabine, goale, dar ordonate. Îşi continuă drumul şi urcă pe o altă scară până la cabina de pilotaj. Şi aici, totul era în ordine. În stânga, zări o uşă. O împinse şi dădu peste altă scară acoperită cu mochetă. Înaintă cu atenţie şi ajunse într-o cabină în care lumina zilei pătrundea prin mai multe hublouri. Aproape toată încăperea era ocupată de un pat mare şi scund. Avu senzaţia că i se opreşte inima în loc. Pe o comodă, era o pâine neagră, o cutie cu cârnaţi şi o sticlă începută de J&B. Se apropie de pat. Se mai vedea încă forma unui corp. Pe jos era o scrumieră lângă un pachet de ţigări gol, mototolit, pe care îl băgă în buzunar. Deschise uşa băii. Nu avea nicio îndoială: un aparat de ras, o periuţă de dinţi şi o cămaşă murdară aruncată într-un colţ.

Cineva locuia sau locuise pe vapor. Mai răscoli puţin şi descoperi într-un dulap o mică valiză cu pantofi, cu lenjerie de corp. Cu cămăşi şi un costum. Era ascunzătoarea ideală dacă ştiai de existenţa ei.

Malko urcă în hol. Nu putea fi zărit de afară prin ferestrele murdare. Descuie uşa laterală a cabinei de pilotaj şi ieşi pe punte. Ploaia îi biciui obrajii. Puse lacătul la loc şi se duse pe chei, apoi în parcare. Se întrebă dacă cei care îl urmăriseră la Frankfurt îl lăsaseră în pace... Din păcate, era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

O luă pe Elbchaussee până la Blankenese. Un minunat orăşel situat pe malul Elbei, şi se opri lângă o cabină telefonică galbenă. Soneria sună de vreo opt ori până să răspundă cineva. Vocea doamnei Hildegard Balsen era şovăitoare, abia auzindu-se. Malko se prezentă şi o întrebă:

— Aţi primit vreo veste?

— Nu, nimic, spuse ea. Unde sunteţi?

— La Hamburg. Vă mai pun o singură întrebare. Soţul dumneavoastră fumează?

— Da.

— Ce ţigări?

— HB galbene.

— Mulţumesc, zise Malko. Vă mai sun. Să nu vă faceţi prea multe griji...

Ieşi din cabină şi despături pachetul găsit în cabină: erau ţigări HB galbene. Traversă din noii Blankenese şi luă calea spre Teufelsbruck. Lăsă maşina în aceeaşi parcare, apoi se duse pe jos în portul la fel de pustiu. Elba avea valuri, iar catargele se loveau între ele cu un zgomot sinistru. Se urcă pe *Zillertal,* se duse în cabină şi încuie uşa culisantă. Apoi se duse în cabina cea mare din faţă şi se întinse pe pat.

Puse pistolul extraplat alături. Cabina aceasta nu avea nicio uşă. Deci nu risca să aibă vreo surpriză. Cel mai greu era să aştepte nemişcat pe cineva care s-ar putea nici să nu vină. Verifică lanterna pe care o găsise în cabină. În curând, se vă lăsa întunericul.

★

Malko tresări. Aţipise. Se ridică şi ascultă cu atenţie. Ploaia bătea în hublouri, iar vântul se stârnise şi făcea să se ciocnească toate hobanele din port într-un concert de scârţâieli. Se uită la cadranul luminos al ceasului, apoi ciuli urechile. Era unsprezece şi jumătate. I se păruse că aude un scârţâit înăuntru.

Se pregătea să aprindă lanterna când simţi o prezenţă, dar nu o văzu încă. Era o siluetă întunecată pe scară. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se auzi o trosnitură. Cineva se apropia de pat pe bâjbâite. Malko apăsă uşor pe butonul lanternei cu o mână, iar cu cealaltă ţinea pistolul. Fasciculul ţâşni imediat, luminând un bărbat care făcu un pas înapoi. Se întoarse, se năpusti pe scară, fără un cuvânt, se împiedică de o treaptă şi căzu.

Malko sărise din pat. Îl prinse de picioare pe fugar şi îl târî înapoi în cabină. Necunoscutul se ridică şi îl lovi peste faţă gâfâind ca o locomotivă. Malko făcu rapid un pas înapoi cu pistolul îndreptat spre el.

— Nu vă mişcaţi, *Herr* Balsen!

Auzindu-şi numele, intrusul rămase împietrit. Malko îi puse lanterna în ochi. Era chiar bărbatul din fotografie: palid, clipind des din ochi. Întrebă cu voce pierită:

— Cine sunteţi?

— Nu vă mişcaţi, zise Malko. Nu vreau să vă fac niciun rău. Lăsaţi-mă să vă controlez.

— Nu am armă, îl asigură funcţionarul din BND.

Malko îl controlă totuşi peste tot. Celălalt părea năucit şi nu reacţiona în niciun fel. Se lăsă împins uşurel spre pat.

— Aşezaţi-vă şi răspundeţi la întrebările pe care vi le pun, zise Malko aţintind arma spre el. Poate că mai aveţi o şansă să scăpaţi. Unde este Renata Hurwitz?

Dieter Balsen se uită îngrozit la Malko.

— Renata! murmură el. O cunoaşteţi pe Renata?

— Da. Răspunse Malko, ştiu totul despre dumneavoastră, domnule Balsen. Renata v-a fost amantă când eraţi la Londra. V-a „recrutat" şi aţi devenit agentul Germaniei Democrate. Acum ea vă cere bani ca să tacă în privinţa trădării; dumneavoastră. *Richting?*

— Nu am vrut să trădez, protestă neamţul. Ci numai să-i ajut pe cei care sunt în cealaltă tabără. Sunt nemţi ca şi noi... Victime ale istoriei. Ar fi trebuit să mă sinucid.

— Ba nu. Spuse Malko. Nu ar fi trebuit să acceptaţi să-i faceţi pe plac Renatei.

— Dar are un magnetism încât...

Vorbeau amândoi în şoaptă. Neamţul se aplecă în faţă, încercând să desluşească trăsăturile lui Malko prin întuneric şi întrebă:

— Sunteţi un oficial din *Sicherheif?* Nu v-am mai văzut.

— Nu fac parte din BND, zise Malko. Dar lucrez pentru el în această afacere. Renata Hurwitz a dus de nas mulţi oameni: a început cu acela care a ajutat-o să plece din RDG. Colonelul Dorbach. Amantul ei.

— Amantul ei?

— Nu aţi ştiut?

Dieter Baisen nu răspunse. Respira anevoie. Afară, vântul sufla neîncetat. Malko îşi spuse că trebuia să-şi subjuge adversarul cât mai repede. Acesta reluă cu voce mai fermă:

— Cum ați ajuns până aici?

— Nu are importanță, zise Malko. Vreau să vă împiedic să faceți o prostie... Dacă mă ajutați şi dumneavoastră.

— Ce doriți?

— Pe Renata Hurwitz. Unde este?

— Nu ştiu, răspunse Dieter Balsen. Chiar dacă v-aş ajuta, tot nu s-ar schimba nimic. S-a terminat cu cariera mea.

— Există o diferență între retragerea la pensie şi cinci ani de puşcărie, observă Malko. Ați venit la Hamburg împreună cu Renata Ce ați făcut?

— M-a părăsit imediat fără să-mi spună unde se ascunde...

Malko simțea că ezită. Nu trebuia să-l atace frontal.

— Povestiți-mi totul de la început. Îi ceru Malko. Cum a luat legătura cu dumneavoastră după o absență atât de îndelungată?

— Mi-a spus că a fugit din RDG şi că are nevoie de bani. Eu sunt singurul care poate să-i dea... M-a lăsat să înțeleg că poate să mă şantajeze.

Vorbea pe un ton din ce în ce mai distrus.

— Cât v-a cerut?

— Două sute de mii de mărci...

Nu era o sumă prea mare. Gândi Malko. Se aşteptase la mai mult.

— Ce a urmat?

— Nu aveam aceşti bani, fireşte. Sunt doar un funcționar. M-am gândit că un prieten din copilărie care conduce o bancă aici, în Hamburg, m-ar putea ajuta cu un împrumut. Renata a cerut să vină cu mine şi mi-a dat patruzeci şi opt de ore ca să obțin banii.

Malko asculta. Omul care stătea în fața lui era cu adevărat încolțit. Plimbă fasciculul pe el. Era năuc, cu cearcăne mari sub ochi. Îşi freca mâinile cu nervozitate. Era manipulat, strivit de maşinăria căreia i se încredințase de bunăvoie... Malko îşi continuă interogatoriul.

— Trebuie să aveți un ofițer „mentor”, susținu Malko. Când s-a întâmplat incidentul, nu i-ați cerut ajutorul?

Neamțul lăsă capul în jos.

— Ba da. Fireşte. Dar m-a întrebat imediat unde este Renata. Nu am putut să-i spun. După primul nostru contact, ea îmi telefona doar. Ofițerul mi-a promis că serviciile din RDG o vor face să-şi plătească trădarea, chiar dacă le-ar lua ceva timp. Nu se pune problema unei „răscumpărări". Pentru mine ar fi cel mai bine să trec în RDG unde o să am un post la alegere în schimbul serviciilor făcute.

— Şi ați refuzat... De ce?

Dieter Balsen clătină din cap.

— Nu pot să trăiesc acolo. Este cu neputință. Soția mea nu ar accepta niciodată. Toată familia mea a fugit din Est... Prefer să mă omor.

Devenea din ce în ce mai agitat. Malko avu din nou un sentiment ciudat.

— Nu ați putut să-i întindeți o cursă la München cu ajutorul celor din MFS?

— Nu. Nu a vrut să rişte deloc. Am văzut-o doar de două ori. O dată la început şi apoi când am sosit aici. Ne-am întâlnit în *Opernplatz.* Ea a venit cu maşina, apoi şi-a pierdut urma, în cazul în care eram urmărit. După aceea m-a amenințat. Dacă se întâmpla ceva, mă omora. Mi-a fost frică.

— Dar aici?

— Ne-am despărțit la aeroport. Mi-a dat întâlnire într-o cabină telefonică. Iar de acolo, în alta.

— Ați făcut rost de bani?

— Nu încă. Prietenul meu nu este în oraş. Se întoarce abia mâine.

Malko îl întrebă deodată:

— Ați venit cu maşina?

Linişte. Dieter Balsen deschise gura să răspundă, dar o închise la loc înnebunit, iar Malko înțelese pe dată. Străbătu cabina dintr-un salt şi se năpusti pe scară. Sus auzi un şoc înăbuşit, apoi un zgomot catifelat în cabina de pilotaj. Când ajunse acolo, un aer rece îi biciui fața. Uşa laterală culisantă era deschisă.

Îşi scoase pistolul şi se repezi afară. În clipa în care ieşea pe uşă, se auzi o împuşcătură care venea din spate. Un glonț sparse un geam. Urmară încă două focuri de armă unul după altul care făcură să sară aşchii de lemn peste tot în jurul lui. Acum nu mai era ca la Frankfurt, ci se străduiau chiar să-l omoare.

Ripostă şi el trăgând la întâmplare, ochind o pată întunecată în spate, care dispăru în partea cealaltă a vaporului. Putea să fie Renata sau ucigaşii din MFS. Malko înaintă. Dar fu oprit de altă împuşcătură. Trase şi el şi zări o siluetă care sări în vaporul de alături, iar de acolo, pe chei. O urmări. La lumina unui felinar văzu o femeie într-un impermeabil negru care alerga.

— Renata! strigă Malko.

Dar ea nu se opri. Când şi Malko sări pe chei, ea ajunsese deja pe ultima treaptă de piatră. Se întoarse şi mai trase o dată în el. Coborî în stradă exact la timp şi o văzu pe Renata urcându-se într-un Opel închis la culoare, parcat cu faţa spre oraş. În partea cealaltă a şoselei Malko traversă strada în momentul în care vehiculul demara. Renata voia să se îndrepte spre el.

Văzu farurile albe mărindu-se. La fel şi capota neagră, apoi se rostogoli în lături ca să nu îl calce. Se ridică, dar ezită o fracţiune de secundă. Dieter Balsen mai avea încă multe să-i spună. Însă, înainte de toate, avea nevoie de Renata. Care era cheia problemei...

Se repezi la Mercedes şi se lansă în urmărirea ei. Din fericire. Elbchaussee era necirculată, iar maşina lui, mult mai puternică, prinse rapid Opelul din urmă.

Renata părea că ştie perfect încotro se îndrepta. Ajunsă la St. Pauli, o luă pe Hafenstrasse, situată deasupra portului, apoi vină brusc la stânga, luând-o pe lângă imensa clădire din cărămidă a spitalului de boli tropicale. Ajunsă în deal, se angajă la stânga pe sensul interzis, iar Malko fu nevoit s-o ia şi el tot pe acolo. Scăpară din intersecţia Reeperbahn, iar Opelul negru se îndreptă direct spre Ost-West-Strasse. Apoi către est.

Malko îşi zise că în centrul oraşului o va ajunge mult mai uşor. Însă, în loc s-o ia spre Hauptbahnof, Renata se avântă pe Amsinckstrasse. Un bulevard mărginit de canale şi de depozite, între cele două poduri peste Elba. Malko nu văzuse în viaţa lui o femeie care să conducă cu atâta măiestrie, ca un adevărat pilot de curse.

Ajunseră pe Neue Elbbrucke, ce domina labirintul de canale din port. În mijlocul podului, Renata o luă brusc la dreapta, pe Zweibruckenstrasse. O arteră ce cobora spre labirintul de instalații portuare. Părea să cunoască totul la părfecție. Malko evită la țanc o semiremorcă ce ieşea din Freihafen, care îl salută cu un claxonat furios şi se pomeniră pe Versmannstrasse, mergând printre cele două canale negre şi sinistre.

Deodată auzi şuieratul unei locomotive. La o sută de metri în fața lui, un mărfar traversa canalul, tăind Versmannstrasse, supravegheat de doi docheri. Renata încetini. Malko ştia deja ce avea să se întâmple. În momentul în care aproape se oprise la câțiva metri de tren, ea demară brusc, atingându-l uşor pe şeful docherilor şi se strecură între garnitură şi canal. Când ajunse şi Malko, se pomeni nas în nas cu docherul isteric care se postă în fața maşinii... Ar fi trebuit să se arunce sub roți. Stăpânindu-şi furia, Malko aşteptă. Fireşte că, după ce trecuse trenul, Opelul dispăruse. Malko se rătăci prin vamă. Apoi reuşi să ajungă în cartierul Neustadt, nebun de furie şi de frustrare. Era a doua oară când Renata îi scăpa printre degete. Îi mai rămăsese Dieter Balsen.

Malko traversă din nou Reeperbahn plină de neoane, de cluburi în care târfele ofereau spectacole live în două, în patru sau în şase, după preferință, apoi străbătu Altona şi o luă spre Teufelsbrück.

★

Micul portiera la fel de liniştit şi de adormit precum îl lăsase. Malko coborî treptele de piatră strângând în mână pistolul extraplat. Avusese destule surprize pentru o singură zi. Nu era singurul care o urmărea pe Renata şi prada acesteia... Dieter Balsen îşi anunțase „mentorul", prin urmare, chiar dacă nu îi spuseseră, agenții din RDG erau pe urmele trădătoarei. Şi bineînțeles, nu ca să-i ofere un buchet de trandafiri.

Zillertal nu era luminat. Se urcă pe punte folosind metoda obişnuită, dar fu izbit numaidecât de liniştea ciudată care domnea la bord. Îl strigă în şoaptă pe Balsen. Dar nu primi niciun răspuns. Uşa culisantă de la postul de comandă era în aceeaşi poziție. Pătrunse înăuntru. Inima îi bătea în piept şi coborî spre cabină oprindu-se pe fiecare treaptă ca să asculte. Dar nu auzea decât hobanele zguduite de vânt.

— *Herr* Balsen!

Tot niciun răspuns. Malko se hotărî să aprindă lumina, dar ținând pistolul îndreptat spre pat. Nu era nimeni. Valiza şi lucrurile din baie erau la locul lor.

Unde putea fi Dieter Balsen? Cercetă vaporul peste tot. Dar nu găsi nimic şi se urcă pe punte, apoi se duse pe chei. Aşteptă zece minute şi se urcă în maşină. Mai stătu un timp pe malul întunecat al Elbei.

S-ar putea ca Dieter Balsen să se fi hotărât să treacă în Est, în ciuda reținerii sale, dacă a văzut că nu reuşeşte s-o scoată la capăt. Sau poate că s-a sinucis. Îl mințise pe Malko omițând să-i spună că Renata îl aştepta afară. Acum trebuie să se fi întâlnit undeva. Malko se hotărî să se întoarcă. Va încerca mâine să-l găsească pe funcționarul din BND cu ajutorul proprietarului vasului *Zillertal.*

★

Elicopterul poliției zbura încet deasupra valurilor cenuşii ale Elbei. Balansat de rafalele de vânt, fluviul avea la fel de multe valuri ca şi Marea Baltică. Prin uşile deschise ale elicopterului, doi ploițişti cu vizete cercetau apele învolburate. Căutau ceva ce le semnalaseră două cargouri. Zăriră în sfârşit un pescar pe mal care le făcea semne disperate Ținea cu cangea un obiect ce plutea pe apă. Unul dintre ploițişti îl bătu pe umăr pe pilot şi îi făcu semn să coboare. După câteva minute, se aşeza pe o platformă în apropierea fluviului şi se duseră la pescar.

Acesta trăsese deja pe jumătate obiectul pe mal. Era un înecat umflat de apă. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, bine îmbrăcat. Cei doi ploițişti îl ajutară fără să fie impresionați. Erau obişnuiți cu astfel de lucruri.

Unul dintre ei începu să-l caute pe mort prin buzunare. Tresări când găsi o legitimație plastifiată, cu dungi negre, galbene şi roşii. Era o legitimație de liberă trecere eliberată de Bundesnachrichtungsdienst pe numele lui Dieter Balsen.

— *Ach so!* îi zise el colegului său. Am decoperit o afacere murdară...

Se duse repede la elicopter ca să anunțe „Kripo" din Hamburg şi *Verfassungsschutz,* care va fi anunțat în mod automat pentru toate problemele ce vizau Staatssicherheit.

★

Câțiva tineri îndrăzneți în costume negre de cauciuc pluteau pe planşele lor cu pânze pe apa cenuşie a lacului Alster, chiar în fața Consulatului american. Cerul era întunecat, ca şi cum s-ar pregăti de ninsoare, iar drapelul american era în bernă, ca urmare a asasinării preşedintelui Sadat.

Ajuns la Bonn cu o oră în urmă, Ferdinand Dickel îşi legăna picioarele în gol, fumând o țigară subțire de foi olandeză. Şeful Centralei nu scotea o vorbă, năucit de amploarea pe care o luase această problemă. Ferdinand Dickel se uită la Malko cu tristețe şi îşi netezi gâtul subțiratic.

— Prima ipoteză, începu el cu glasul lui gâjâit, este că Dieter Balsen s-a sinucis.

— A doua ipoteză, continuă Malko. Este că a fost asasinat de oamenii care o vânau pe Renala. E vorba de o echipă din Est.

— *Warum?*

— Reprezenta un potențial risc. Nu voia să treacă în Est şi era la capătul puterilor... Renata nu l-ar fi lăsat în pace. Cred că m-au urmărit şi pe mine.

— De ce nu au ucis-o pe Renata?

— Nu a sosit momentul. Nu încă... Că ați adus vorba. Dieter Balsen era important?

— Da şi nu. Era un bun tehnician analist, dar nu avea contact direct cu documentele de ordin „cosmic”[35].

— Ştiați de legătura lui cu Renata?

Secretarul de stat ezită puțin înainte de a răspunde.

— Da. A fost interogat de secția disciplinară, iar pe atunci s-au luat unele măsuri pe linie administrativă împotriva lui. Ofițerii care au condus ancheta au ajuns la concluzia că a fost o aventură pur personală...

— Dar cum au aflat?

— Printr-un denunț. O secretară îndrăgostită de el, care a ascultat convorbirile telefonice...

Malko privea lacul Alster. Renata Hurwitz se ascundea undeva prin Hamburg, pregătită pentru cea de-a treia lovitură. Avea senzația că aceasta va fi cea bună. Până acum, nu a făcut decât să-şi ascută dinții. Auzi ca prin vis glasul lui Ferdinand Dickel:

---

35 Top-Secret.

— *Herr* Linge, trebuie s-o găsim pe Renata înaintea celorlalți. *Das ist einen Befehl[36]!*

Malko simțea nevoia să-i spună că nu se afla la ordinele lui, însă avea şi-aşa prea multe probleme.

Capitolul XIII

Secretarul de stat se uită la Malko cu gestul lui obişnuit, țeapăn, deşi era mic de statură, cu ochii albaştri înceţoşați. Tremura de încordare.

— Nu avem nicio pistă ca s-o găsim pe *Frau* Hurwitz, observă Malko. Sunt sigur că se ascunde la un prieten în Hamburg, aşa cum a făcut şi la Bonn. Este cu neputință să trecem oraşul prin ciur şi prin dârmon. Prin urmare, trebuie să luăm povestea de la coadă.

— Cum adică? întrebă Ferdinand Dieckel.

— Să reluăm lista furnizată de calculator. În primele două cazuri, agenții infiltrați au fost recrutați de Renata în timp ce soțul ei se afla în Vest. Putem să presupunem acelaşi lucru şi cu cel de-al treilea. Însă cu un element în plus. După cum pretinde ea, numărul „trei" ocupă un post foarte important. Iar acest lucru restrânge aria cercetărilor...

— *Gut! Gut!* aprobă Ferdinand Dickel. Dar dumneavoastră ce veți face între timp?

Malko îi zâmbi.

— Sunt atâtea muzee fascinante în Plamburg. Le voi vizita în timp ce aştept ca Renata să ia legătura cu mine.

— De ce-ar face-o? întrebă Ferdinand Dieckel.

— Pentru că are ceva de vânzare, îi explică Malko. După moartea lui Brucker, va crede probabil că suntem nişte clienți mai puțin periculoşi decât MFS-ul.

Ferdinand Dickel rămase tăcut un timp, apoi întrebă:

— Ați verificat dacă Dieter Balsen a luat legătura cu prietenul lui, bancherul?

---

36 Este un ordin!

— Nu a fost în oraş. Leopold Osdorf nici măcar nu ştie că Balsen se afla în Hamburg. Trebuie să decoperim cea de-a treia țintă până nu e prea târziu.

— Şi de ce n-a făcut-o până acum? îl întrebă Ferdinand Dickel.

— Pentru că eu i-am dat toate planurile peste cap. Nu s-a aşteptat la dispariția lui Balsen. Am lăsat la Liezen numărul la care pot fi găsit aici, în Hamburg. Nu-mi rămâne decât să aştept. Fiindcă ați adus vorba, sinuciderea lui Balsen nu va declanşa un scandal imens? Este al doilea membru din BND care se sinucide în decurs de o săptămână.

— Poliția locală a primit instrucțiuni de la Bonn, i-o tăie cu răceală Ferdinand Dickel. Corpul a fost deja trimis la München împreună cu autorizația de înhumare. Fireşte că *Spiegel* nu ne va lăsa în pace...

— Dumneavoastră chiar credeți că s-a sinucis?

Ferdinand Dickel îl privi cu ochii lui de peşte.

— Şi-atunci cum a murit?

— Pe mine m-a urmărit o echipă din MFS, îi reaminti Malko. Au putut să ajungă la *Zillertal* căutând-o pe Renata, dar au dat peste Dieter Balsen. O proteja încă pe Renata când am vorbit cu el. Poate că ştia mai multe decât mi-a spus mie. Reprezenta un risc. S-ar putea să-l fi înecat...

— Să considerăm că s-a sinucis, zise tranşant Dickel. Şi să ne concentrăm atenția asupra Renatei Hurwitz.

Malko se uită pe fereastră. Surferii dispăruseră de pe lacul Alsffer. Vântul puternic începuse să bată din nou la Hamburg. Nu-i mai rămânea decât să aştepte.

★

După ce s-a bărbierit, Malko privea activitatea matinală a vapoarelor care treceau de la Aussen Alster spre Binnenalster pline cu turişti. Hamburgul era presărat de nenumărate ochiuri de apă, peste care se ridicau sute de poduri. Toată partea de sud a oraşului nu era decât un labirint de canale care se întretăiau până la Elba. Mii de vapoare şi şlepuri pătrundeau zi şi noapte în Zollhafen prin aceste canale sau prin Marea Baltică. Malko începuse să învețe pe de rost această privelişte după trei zile de inactivitate culturală. Păcat că Marlene Teller a rămas la Bonn. Telefonul îl trezi din reveria lui.

— Sunt Linge.

— Malko Linge? întrebă o voce de femeie.

El reveni imediat cu picioarele pe pământ. Nu va uita niciodată această voce.

— Renata! Unde sunteți?

Contrar oricărei logici, el avusese dreptate. Inima începu să bată gata să-i iasă din piept. Din discreție, Ferdinand Dickel nu-i pusese telefonul sub ascultare. Trebuia să prindă peştele cu blândețe. Renata Hurwitz întrebă:

— Mai aveți nevoie de mine? Era cât pe ce să vă omor aseară.

— Ştiu, spuse Malko. De ce?

— V-am confundat cu altcineva. După aceea, am fost nevoită să fug. Nu pot să-mi asum nişte riscuri chiar acum. Vă surprinde că v-am sunat?

— Nu, răspunse Malko. Mă aşteptam s-o faceți. Din interes.

Ea râse scurt.

— Să nu mă măguliți. Am oroare de chestia asta Am citit în *Bild Zeitung* că Dieter s-a sinucis. A fost un laş.

— Dumneavoastră l-ați asasinat, Renata. O corectă cu răceală în glas Malko. Când îl şantajați.

— Nu mai spuneți! îl luă peste picior est-germana. Fiindcă a gustat un pic din farmecele mele, şi-a trădat țara! Când m-a revăzut, parcă a înnebunit. Mă mir că nu a sărit pe mine în avion. Acum, să nu mai pierdem vremea, nu vreau să aflați de unde sun.

— Telefonul nu este ascultat. Nu vă e teamă de agenții din MFS?

— Nu. Nu vor veni să mă caute aici.

— Sunt foarte bine organizați şi vă vor pielea cu orice preț. Au ramificații peste tot..

— Ştiu, spuse Renata. De aceea v-am sunat. Credeți în momentul de față că informațiile mele valorează bani?

— Despre celelalte cârtițe?

— Nu. Nu despre celelalte, ci despre *una* singură. Cea pe care vor s-o salveze. De Dieter şi de celălalt puțin le pasă. Însă acesta este cel mai bun om pe care îl au de la Wilhelm încoace. Îl vreți?

— Dacă este cine cred eu, da.

— Pentru cinci milioane de mărci germane.

— Trebuie să transmit mai departe oferta dumneavoastră zise Malko. Am o întrebare. Tot la fel ați procedat şi în tabăra cealaltă?

După un mofnent de tăcere, ea răspunse afirmativ.

— Unde aş putea să vă găsesc?

— Lăsați gluma! Vă sun din nou astăzi. Dacă sunteți de acord, ne întâlnim. Să aduceți cinci sute de mii de mărci ca acont. Restul, peste trei zile.

Renata închisese deja. Malko aşteptă câteva secunde, apoi formă numărul lui Ferdinand Dickel din Bonn. Ştia dinainte răspunsul secretarului de stat. Fondurile secrete vor avea de suferit, însă nici nu puteau să lase liberă o cârtiță aşa de importantă. Renata Hurwitz pusese la cale o capcană diabolică. Cu toate că avea interes să fugă cât mai repede şi cât mai departe, Serviciile Secrete din RDG nu o vor ierta niciodată.

★

Unul dintre cei doi angajați de la Hansa Bank închise cu grijă plicul gros de culoare maro plin cu un teanc de bancnote albastre. Cinci sute de mii de mărci nici nu ocupau prea mult loc. Ferdinand Dickel acționase foarte repede. Malko semnă de primire, iar cei doi funcționari ai băncii plecară numaidecât. Acum trebuia să aştepte. Era şase şi jumătate. Centrul Hamburgului se golea, iar cerul căpătase culoarea cernelii. Telefonul sună peste câteva minute.

— Aveți banii?

Vocea Renatei Hurwitz era extrem de calmă.

— Da.

— Bine. Duceți-vă la *Kontakt-Cafe Chéri* pe Steindamm la numărul şapte, lângă *Hauptbahnhof.*

Ea închisese deja. Malko puse plicul în buzunarul interior al hainei, ascunse pistolul extraplat în curea şi se îndreptă spre ascensor. Dulceața de Renata îi dovedise că mai întâi trăda şi apoi îşi cerea scuze.

Din cauza nenumăratelor sensuri interzise, îi luă aproape douăzeci de minute ca să ajungă la *Hauptbahnhof. Chéri* se găsea lângă o stație de taxiuri. Atmosfera parcă era din anii ’30. Cu luminile difuze, fotoliile confortabile din piele, un difuzor la care se auzeau în surdină melodii de dragoste în toate limbile şi cu gravuri pe pereți reprezentând scene erotice discrete. Micul ring de dans era pustiu. Câteva femei singure aşteptau, aruncându-le ocheade bărbaților. Nouă din zece se vedea clar că erau prostituate. Printre ele era şi o indoneziană cu fusta crăpată până la şold, care în mod cert nu venise să caute amorul platonic. Malko ceru o votcă şi se puse pe aşteptat.

Încet, încet, clubul se umplea. Picolițele cu vârstă canonică aduceau alte băuturi bărbaților de fiecare dată când era nevoie. În sfârşit, între două melodii, o voce se auzi în difuzor:

— *Herr* Linge. Telefon, bitte...

Malko se duse în grabă la subsol şi auzi vocea Renatei:

— *Gut!* V-am văzut prin geamul vitrinei. Sunteți singur. În Fischmarkt, în apropiere de Pinnasberg, este o cabină telefonică. Aşteptați să sune. Apoi vă suiți în maşină şi urmați instrucțiunile. Dacă nu, voi negocia cu ceilalți...

Malko o şterse sub privirile de îndrăgostită ale indonezienei. Acesta era sfârşitul unei frumoase poveşti de iubire... Din cauza aglomerației, îi trebuiră patruzeci şi cinci de minute ca să ajungă pe strada sinistră care domina docurile, cu case părăginite şi sex-shop-uri închise. Reperă numaidecât cabina galbenă. Telefonul sună aproape imediat.

— Încă un pic şi nu mai sunam, zise Renata furioasă.

Malko îşi ceru scuze.

— Bine! Pe Hauptstrasse în Blenkenese. Este o cabină, cu alte instrucțiuni...

Trebuia să o asculte. Se urcă din nou în maşină şi se întoarse. În ciuda tunelului construit pe sub Elba, ca să se evite camioanele care traversau oraşul pentru a ajunge în sud, Elbchussee era totuşi aglomerată. Trecu pe lângă Teufelsbruck cu strângere de inimă. Se făcuse aproape opt. Când ajunse la cabina din Blankenese, după cinci minute, auzi soneria.

— Duceți-vă la restaurantul *Le Delice,* în Antik Center, lângă Bahnhof, zise Renata.

Malko plecă din nou. Cu piciorul pe accelerator, ajunse în centru şi se pierdu pe străduțele cu sens unic. Se pomeni în mijlocul unei curți sinistre, undeva mai jos de calea ferată, la baza unei clădiri ce semăna cu un depozit care era închis: Antik Center. Restaurantul se găsea la ultimul etaj, iar intrarea în clădire era în chiar în dreptul şinelor, despărțite între ele de nişte garduri negre şi înalte cu zăbrele. Malko urcă scara de piatră. În clipa în care se pregătea să intre, auzi o voce în spatele lui:

— Malko!

Se întoarse şi zări o siluetă pe peronul pustiu, după gardul cu zăbrele.

— *Kommen Sie. Schnell,* îi porunci ea.

Malko se supuse. Chiar şi pe întuneric, îi remarcă ochii albaştri strălucitori. În mâna dreaptă avea pistolul Makarov al lui Hans Dorbach, iar pe cea stângă o întinse printre zăbrele. Un tren trecu pe lângă ea ca o vijelie.

— Banii.

Malko îi întinse plicul. Îl luă şi spuse imediat:

— Acum. Plecați!

Se şi făcuse nevăzută în întuneric. Malko nu încercă s-o urmărească. Renata Hurwitz nu risca atât doar ca să fure cinci sute de mii de mărci. Coborî scara gânditor. Nu avea chef să se ducă să mănânce singur la *Delice.* Se urcă în maşină, întoase în curte, apoi o luă pe străduța întunecoasă ce mergea de-a lungul căii ferate. Când ajunse la capăt, fu nevoit să frâneze. Cineva traversa prin fața maşinii. Avu un şoc. Era Renata. Ocoli Mercedesul, deschise portiera şi se aşează lângă Malko.

— Porniți, îi zise ea. Direcția Elbchaussee.

Împietrit, Malko nu discută. Cu mâinile în buzunarele balonzaidului, ea îi zâmbea. Întoarse privirea către Malko.

— Văd că sunteți cinstit. Ați venit singur. Aşa că m-am hotărât să luăm o mică pauză. Mergem la *Jacob.* Şi eu am obosit.

★

Localul *Jacob,* situat chiar pe malul Elbei, semăna cu colibă englezească. Salonul era lambrisat, iar mesele separate aveau lumânări. Renata îşi lăsă impermeabilul la garderobă şi îi zise lui Malko în şoaptă:

— Pistolul este tot în geantă. În caz că veți fi mai puțin... corect. Dacă sunteți cuminte, totul va fi bine.

— Nici nu am intenții rele, o asigură Malko.

— *Sehr gut!* Haideți să mâncăm, am reținut o masă...

Ea o luă înainte. Avea nişte pantaloni mulați din piele gri, care îi ridicau tensiunea lui Malko. La masă, păstră geanta întredeschisă pe genunchi. Avea părul strâns, fața netedă, părând şi mai răutăcioasă ca la prima lor întâlnire. Comandă o supă de țipar cu prune uscate, apoi se uită fix la Malko.

— Sunt de acord?

— Da, cu condiția să aduceți dovada spuselor dumneavoastră.

— Dovada! izbucni ea. Bineînțeles că o voi aduce. Am documente din RDG care menționează acest lucru. Însă vă va da chiar el dovada. Ca şi ceilalți doi...

— Dacă acest om este plasat atât de sus şi este atât de inteligent, centrala lui l-a prevenit deja de pericolul care îl ameninţă şi se va apăra sau va fugi, obiectă Malko.

Renata Hurwitz clătină din cap.

— Ba nu. Nu va fugi deloc. Îşi va face datoria până la capăt. Cât despre apărare? Ar trebui să mă omoare înainte să vorbesc... Cum ar putea să mă găsească?

— Nu ştiu, recunoscu Malko. Nu aveţi la Hamburg o „infrastructură" din Est?

Tânăra se uită la el disprețuitoare.

— Credeţi că sunt proastă!

Începu să mănânce supa cu poftă. Malko mânca tăcut, hărţuit de mai multe sentimente. Deşi era o fiinţă josnică, Renata degaja un anumit magnetism sexual puţin obişnuit. Acum înţelegea de ce oameni ca Dorbach, Brucker sau Balsen căzuseră în mrejele ei. Se uită la el.

— Cred că are un somn foarte agitat acum. Începând din clipa asta, nu trebuie să mai spuneţi nimic din ce faceţi.

— De ce?

— Fiindcă este peştele cel mare. Cu alte cuvinte, este la curent cu mersul anchetei. Aşa vă voi da dovada pe care mi-o cereţi, căci ştiţi bine că o cârtiţă nu are hartă... Dar se va trăda singur...

— Cum?

— Când mă veţi plăti.

— Dar aveţi cinci sute de mii de mărci...

Ea zâmbi amuzată.

— Este doar un bacşiş. Mai lipsesc patru milioane cinci sute de mii de mărci. Mă grăbesc. Până la urmă, MFS-ul mă va găsi. Şi-atunci...

— Îndată ce voi avea numele persoanei şi dovezile.

Ea ridică paharul de Moët cu un râs batjocoritor.

— Pentru împăcarea dintre cele două Germanii!

Malko făcu la fel. Dar fără să se bucure. Renata era un şarpe frumos, dar totuşi un şarpe. Lăsase deja în urma ei doi morţi... Plus colonelul Dorbach, care nu valora prea mult...

— Nu au bănuit niciodată ce le pregăteaţi în RDG?

— Niciodată. Nu aveam prieteni, nici femei, nici bărbați. Numai pe bărbații pe care îi manipulam. Prin Hans Dorbach am dat de urmele celor pe care i-am recrutat. Sunt prusaci, ştiți bine. Au metodă, dar le lipseşte imaginația... Eu am trăit în Vest şi nu mai puteam să duc această viață searbădă.

Bea întruna şi vorbea din ce în ce mai tare. Cu toate astea, avea atenția trează.

— De ce ați venit la Hamburg? o întrebă Malko.

— Vă revoltă, nu-i aşa? Am venit de mai multe ori clandestin... Am învățat oraşul şi mi-am făcut prieteni de care acum mă folosesc.

— Atunci de ce vă asumați aceste riscuri?

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Ca să fiu independentă. Să nu fiu obligată să mă culc cu vreunul când n-am chef. Şi să nu depind de un bărbat. Vreau să plec în Statele Unite ca să fac afaceri. Vreau să-mi deschid o parfumerie, dintotdeauna mi-au plăcut parfumurile.

Într-adevăr, mirosea a mosc puțin cam tare. El comandă discret altă sticlă de Moët et Chandon. În acest restaurant tipic în Hamburg domnea o atmosferă insolită. Salonul era dominat de un imens tablou ce reprezenta un banchet, care se transformase într-o orgie, cu vreo şase tipe pe jumătate goale, oferindu-se ca desert tovarăşilor de beție... Malko se întreba cum ar putea să economisească cele patru milioane cinci sute de mii ale BND-ului.

★

Rămăseseră ultimii în restaurant, iar în sticlă nu mai era niciun strop de Moët. Ochii Renatei păreau şi mai albaştri. Mângâie distrată plicul cu bani din geantă. Amândoi tăceau de câtâva vreme.

— Să plecăm, spuse Malko în sfârşit.

Renata îl urmă fără comentarii şi se urcară în Mercedes. Aproape că ajunseră în centru, când Renata se uită la Malko şi spuse cu voce normală:

— Să mergem la hotel.

El nu zise nimic, iar după câteva minute, străbăteau holul hotelului *Vier Jahreszeiten*. În lift, Renata îl încolăci ca o funie şi îi aminti de München.

— Şi eu vă voi da un avans, murmură ea, apoi îşi strecură limba parfumată cu Moët până în gât.

Malko era hărțuit de sentimente contradictorii. Dintre cei trei bărbați de care se apropiase Renata, doi erau morți, iar al treilea, distrus. Însă era un exemplar superb care înfierbânta măruntaiele numai dintr-o privire. Când ajunşe la etajul al patrulea, nu se gândea decât cum să se afunde mai repede în pântecele strâns lipit de al lui. Imediat ce intrară în apartament, Renata îşi scoase impermeabilul, apoi bluza, dar rămase cu pantalonii din piele gri. Veni lângă Malko şi îşi frecă de el sânii fermi şi duri.

— Îşi plac pantalonii mei?

— Da, spuse Malko, în timp ce mângâia pielea moale, însă va trebui să-i dai jos.

— *Warum?*

Duse mâna la spate şi Malko auzi zgomotul specific al unui fermoar tras în jos, ascuns într-un pliu din piele care se deschidea de la talie până la pubis. Mâna cu care o mângâia găsi imediat pielea caldă şi onctuoasă. Ochii albaştri ai Renatei căpătaseră nuanțe de violet. Privindu-l neîncetat, ea se dădu înapoi până la biroul de care se sprijini, apoi îl eliberă pe Malko cu o abilitate ce spunea multe despre talentele sale.

Se afundă în ea dintr-o singură mişcare, iar Renata tresări din tot corpul, de parcă ar fi umplut-o cu lavă fierbinte. Gemu, mârâi, împinse bazinul înainte şi începu să se onduleze ca un şarpe, zgâriindu-i ceafa, sărutându-l ca şi cum ar fi vrut să-i aspire limba, contorsionându-se cu uşoare tresăriri, încât, până la urmă,reuşi să-l smulgă pe Malko din ea. Dar se lăsă imediat pe mochetă şi îl atrase din nou în ea, strângându-l cu forța unui bărbat, cu picioarele încolăcite pe spinarea lui, gata să-l sufoce. Din când în când îi dădea impresia că voia să scape de el, apoi îşi înfipse unghiile şi mai tare îi ceafa lui.

Acest dans desfrânat dură destul de mult. Când simți că Malko se golea înăuntru, țipă tare de tot şi îşi relaxa brațele şi picioarele, părând că vrea să-şi ceară iertare, se sui deasupra şi începu să-i sugă lujerul cu blândețe, cu ochii închişi, lăsând la o parte furia de adineauri. După aceea îl privi şi spuse cu tandrețe în glas:

— Eşti norocos. Foarte puțini bărbați m-au avut fără să-i coste scump. Într-un fel sau altul.

Se ridică, se întinse, îşi trase fermoarul şi îşi puse bluza, apoi impermeabilul.

— Unde te duci? o întrebă Malko mirat de atâta dezinvoltură.

Renata surâse trist.

— Doar nu crezi că o să dorm în brațele tale! Dă-mi cheia de la cameră.

— De ce?

— Ca să nu mă urmăreşti.

La *Vier Jahreszeiten,* uşile aveau yale obişnuite. Odată încuiate cu cheia, nu se puteau deschide din interior. Renata smulse cheia şi îi zâmbi lui Malko.

— Nu-ți fie teamă, voi spune la recepție că am făcut o glumă şi vor veni să descuie...

Se juca cu cheia, având o lucire ironică în priviri. Era încă plină de el, destrăbălată, punându-şi în valoare toate formele corpului.

— Te sun mâine dimineață. Vom aranja totul atunci. Mă grăbesc.

Cum el încercă să facă un pas spre uşă. Renata scoase puțin pistolul din geantă.

— Să nu te crezi prea puternic. Îmi place la nebunie să negociez cu tine, dar nu eşti de neînlocuit. E în joc viața mea şi nu vreau să risc. Pe mâine.

Auzi cheia răsucindu-se în broască. Rămas singur, Malko se repezi la fereastră. Nu avea cum să iasă pe balcon. Luă telefonul şi sună la recepție.

— Am fost încuiat din greşeală în cameră, anunță el, trimiteți pe cineva imediat...

— *Sofort. Herr* Linge, răspunse funcționarul.

După un minut, o femeie de serviciu descuie uşa cu cheia de rezervă. Malko se năpusti la ascensorul care, din fericire era la etaj. Holul era pustiu. Portarul cu galoane veni la el.

— A ieşit cumva o doamnă?

— Jawohl, mein *Herr*. A luat un taxi care tocmai trecea pe aici...

Mai mirosea încă a parfumul Renatei. La urma urmei, îi plăcea acest joc bărbătesc pe care îl făcea ea împotriva serviciilor din Vest şi celor din Est. Dar mai ştia că se folosea de el şi, de asemenea, că unul dintre ei va pierde. Nu avea chef să fie el acela.

Înainte de a adormi, îşi puse întrebarea cine putea fi a treia persoană misterioasă care valora cinci milioane de mărci germane.

★

Soneria telefonului îl trezi cu greu pe Malko din somn. Ridică receptorul pe bâjbâite şi se uită la ceas. Era şapte fără cinci.

Numai un neamț putea să-l sune la această oră! Vocea un pic piţigăiată a lui Ferdinand Dickel îi răsună în ureche:

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră imediat, îl anunță secretarul de stat.

— Asta şi faceți, observă Malko.

— Nu aşa. Am să vă spun ceva important şi urgent. Puteți să vă duceți acum la consulat ca să mă sunați pe linia protejată?

Era mai mult un ordin decât o rugăminte.

— Mă duc, spuse Malko resemnat.

— *Danke schon,* îi mulțumi neamțul, puțin mai relaxat. Cred că am dat de numele persoanei pe care o căutați.

Capitolul XIV

Malko se instală confortabil în biroul gol, cu o ceaşcă de cafea aburindă în mână. În douăzeci de minute obținuse de la consulul somnoros accesul la telefonul „protejat". Ferdinand Dickel trebuie să fi aşteptat lipit de telefon, căci răspunse numaidecât:

— Sunt la Consulat, zise Malko.

— Am găsit un nume care corespunde probabil profilului celui de-al „treilea bărbat", îl anunță secretarul de stat.

— Extraordinar! spuse Malko.

— Ba nu, făcu Ferdinand Dickel, fiindcă, dacă omul la care ne gândim este un trădător, afacerea Wilhelm va fi o bagatelă pe lângă cea cu care ne confruntăm. Unda de şoc va depăşi uşor granițele noastre...

— Cine este?

— Trebuie să-mi promiteți că nu veți vorbi momentan cu agenții CIA.

— Mă puneți într-o situație dificilă... zise Malko.

— Am spus momentan, insistă înaltul funcționar. Cunoaşteți bine această meserie. Sunt nişte paranoici. Cea mai mică îndoială, „pata” cea mai nesemnificativă, şi eşti pierdut pe vecie... Tipii din contraspionaj sunt gata să se năpustească cu lăcomie asupra celui mai infim indiciu care să le poată justifica existența. Odată ce s-a risipit bănuiala, totul s-a terminat. Se transmite pe cale orală şi închide toate uşile şi toate gurile. Aşadar, nimic nu trebuie să se răspândească atât timp cât nu avem o certitudine.

— Bine, aprobă Malko. Pe ce vă bazați temerile?

— Pe propriile dumneavoastră criterii. În primul rând, a fost la post o dată cu Renata Hurwitz. Pe urmă a avut o strălucitoare reuşită.

— Asta e tot?

— Pentru moment.

— Este puțin... Raționamentul meu este doar supoziție... Toți aceia care s-au aflat în post în acelaşi timp cu Renata nu înseamnă că erau neapărat „cârtițe”. Pe cine bănuiți?

— Pe directorul Serviciului de Informații din cadrul BND.

Malko crezu că nu a auzit bine.

— Poftim? Günter Rosenberg!

— Exact, confirmă Ferdinand Dickel. Cel mai bun specialist în Germania Democrată pe care îl avem.

— Bine. Dar poziția lui... spuse Malko...

Secretarul de stat slobozi un oftat care spunea multe despre starea lui de spirit.

— Dragul meu, britanicii au avut ani de zile în fruntea MI5 un agent KGB. Vă mai aduceți aminte de afacerea Burgess-Mac Lean?

— Unde este în acest moment?

— La München.

— Ştie de anchetă? întrebă deodată Malko, gândindu-se la ce îi spusese Renata despre „penetrarea” BND-ului.

— Nu. Răspunse Dickel. În afară de *Herr* Russel şi cu mine, nimeni nu mai ştie. Oficial, afacerea Dorbach s-a încheiat.

— Cum rămâne cu cei doi care au murit de curând?

— Nu au nicio legătură, iar *Verfassungsschutz* nu întreprinde nicio anchetă.

— Că facem? întrebă Malko amețit de această revelație. Renata Hurwitz a cerut un răspuns în patruzeci şi opt de ore.

— Cereți-i o dovadă. Dacă ne-o poate furniza, o vom plăti.

— Şi dacă nu este Rosenberg?

— Să dea Dumnezeu să nu fie! Mai cu seamă că Rosenberg are acces la toate documentele de tip „cosmic” deținute de NATO.

— Oare ce l-a determinat să acționeze astfel?

— Habar nu am. Idealul, poate. În orice caz, nu banii. Este un om căruia nu-i lipseşte nimic, e celibatar şi nu trăieşte decât pentru munca lui.

— A trăit în Germania Democrată?

— Da, s-a născut la Leipzig. A fost luat prizonier de ruşi în 1945 şi eliberat după doi ani, lucru neobişnuit. După aceea, a trecut în Vest. Dar asta nu înseamnă nimic...

— Să sperăm, zise Malko. Voi transmite propunerea dumneavoastră. Apropo. Puteți, cu ajutorul poliției din Hamburg, să găsiți un taxi care a luat din fața hotelului *Vier Jahreszeiten* în jurul orei unu dimineața o tânără roşcată? Ca să aflăm unde a lăsat-o.

— Renata Hurwitz?

— Da. Dacă am şti unde este, am avea un oarecare avantaj.

Ploaia bătea în geamurile camerei, iar Hamburgul era învăluit într-o ceață venită din nord. Malko se odihnea uitându-se la televizor la o defilare în cel mai pur stil hitlerist în Berlinul de Est. Cineva bătu la uşă, iar el strigă să intre. Până să se rotească cu fotoliul, se pomeni în fața Renatei Hurwitz, cu impermeabilul negru strâns pe ea, cu ciorapi asortați şi cu pălărie. Ploaia parcă îi accentuase albastrul ochilor. Înainta surâzând spre Malko.

— *Guten Tag.* Ce vreme!

— De unde ați ştiut că sunt aici?

Ea deschise geanta şi îşi aprinse o țigară. Prin deschizătură, el zări mânerul pistolului de care nu se despărțea niciodată.

— Mai întâi, după maşina parcată jos... Iar apoi, trebuia să aşteptați telefonul meu...

— Nu vă este teamă că ceilalți vă pot urmări? o întrebă Malko. Mulți oameni ştiu că stau aici...

— Bineînțeles, numai că eu nu am intrat pe uşa principală, ci prin garaj, unde nu sunt pietoni. Şi voi pleca tot pe acolo. Aveți cheile?

Se aşeză şi puse pictor peste picior, făcând să fâşâie nailonul, dar nu îşi scoase impermeabilul.

— Mai întâi vor dovezi, iar după aceea vor plăti. Fireşte, numele la început.

— Iar după aceea, voi fi în mâinile voastre.

— Trebuie să aveți încredere în noi. Nu avem niciun interes să vă înşelăm.

— Nu am încredere în voi. Dar nici prea mult timp nu am, zise Renata. Vă fac o propunere. Mai întâi, vă dau numele în schimbul celor cinci sute de mii de mărci pe care mi le-ați dat deja. După aceea, vă aduc şi dovada. Dar atunci, îmi veți da cele patru milioane cinci sute de mii de mărci. Până atunci, sunteți ostaticul meu. Dacă prietenii dumneavoastră nemți tergiversează, vă omor în aceeaşi zi. Sunteți de acord?

Malko se gândi la ochii spălăciți ai lui Ferdinand Dickel şi îşi zise că îşi risca viața pentru un om pe care abia îl cunoştea.

— Sunt de acord, spuse el.

— Bine, o să vă dau numele, bărbatului pe care l-am recrutat chiar eu în urmă cu câțiva ani. Ea râse. Încă unul nebun după mine... Îl cheamă Günter Rosenberg şi este directorul Serviciului de Informații din BND.

Malko reuşi să-şi ascundă emoția. Prin urmare, bănuiala lui Ferdinand Dickel se verifica. Simțea tristețe, dar şi mândrie totodată. Raționamentul lui fusese exact. Renatei nu-i păsă de expresia lui şi în întrebă pe un ton dur:

— Doar n-o să-mi spuneți că nu mă credeți, nu-i aşa? După aceea, vă ocupați de el. Acum nu dețin nicio armă şi nu mai am nimic de vânzare...

Vocea tindea să devină isterică. Malko o domoli.

— Nu am spus că nu vă cred, dar vreau dovada.

— *Ein kleine Moment,* zise Renata. Günter Rosenberg ştie de anchetă?

— Nu

— Bănuiam eu. Altminteri, acum pluteam pe Elba. Îl veți înştiința pe filieră ierarhică. Spuneți-i că v-ați întâlnit cu mine. Că îmi este frică şi că m-am hotărât să nu mai negociez cu dumneavoastră pentru că agenții est-germani sunt pe urmele mele. Mai spuneți-i că ați aflat că m-am întâlnit cu un ziarist de la *Spiegel* ca să-i povestesc toată istoria...

— Şi după aceea?

— După aceea, mai vedeți.

— Va afla că este o minciună, obiectă Malko. Sunt sigur că nu se lasă manipulat uşor.

— Ba este adevărat, zise Renata liniştită. După ce plec de aici, voi telefona la redacția ziarului. Am atâtea lucruri să le spun, încât vor trimite în mod sigur pe cineva să se întâlnească cu mine. Vă invit şi pe dumneavoastră la întâlnire... Urmarea vă va convinge.

— De ce anume?

— Este imperios necesar ca nimeni altcineva în afară de Günter Rosenberg să nu ştie, zise ea fără să-i răspundă direct la întrebare. Descurcați-vă.

— Secretarul de stat va afla cu certitudine, spuse Malko.

— Nu are nimic, răspunse foarte enigmatic Renata. Ştie deja multe alte lucruri, iar eu sunt încă în viață. Faceți ce v-am spus.

Se ridică.

— Trebuie să mă credeți. V-am dat numele care valorează cel mai scump. Vreau restul de bani. Vă voi furniza în schimb dosarul lui Günter Rosenberg. Cel pe care l-am fotocopiat în biroul generalului Scheibe.

Îşi strânse cordonul balonzaidului, îşi luă geantă şi făcu un pas spre el. Îi simți buzele fierbinți apropiindu-se de ale sale.

— Când totul se va termina, murmură ea, vom petrece o zi numai noi doi. *Auf Wiedersehen...*

Nici măcar nu încercă să o rețină. Totuşi, când vru să deschidă uşa, îşi dădu seama că ea îi şterpelise cheia. L-a încuiat din nou... Luă telefonul şi formă numărul lui Ferdinand Dickel din Bonn. Înadată ce auzi vocea secretarului de stat. Spuse:

— Se pare că ați avut dreptate.

— Vreți să spuneți că... făcu Dickel.

— Da. Răspunse Malko. Este omul al cărui nume mi l-ați spus. Cred că ițele se vor descâlci în curând. Ar fi nimerit să luați primul avion spre Flamburg.

Ferdinand Dickel nu gvu nimic de obiectat.

— Voi fi acolo diseară, spuse el.

★

Se pare că vremea urâtă îl făcea pe Ferdinand Dickel să fie şi mai mărunțel. Rafale furioase de vânt loveau clădirile triste ale aerogării. Malko îi deschise portiera Mercedesului şi plecară din aeroport. Secretarul de stat era singur. În timp ce trecură toate stopurile în drum spre centru, Malko îl puse în temă. Înaltul funcționar ascultă până la capăt, fără comentarii.

— Aşadar, începu el cu voce tristă, ideea dumneavoastră de a introduce numele în calculator a fost excelentă.

Malko nu zise nimic. Orice satisfacţie personală ieşea din discuţie. Mai cu seamă că istoria nu se terminase.

— Suntem la răscruce de drumuri, spuse el. Ori o lăsăm în pace pe Renata, ori o plătim. Dar, dacă o abandonăm, riscăm să nu avem niciodată o certitudine. Numai dacă Rosenberg nu pleacă în Est, fiind avertizat de centrală. Sunt sigur că au aflat de pericolul care îi paşte, deoarece negociază cu Renata.

— Nu va fugi. Zise Dickel tranşant, zgribulindu-se în paltonul lui de caşmir. Wilhelm ştia că va fi descoperit. Ar fi putut să fugă de o mie de ori, însă a rămas, ca şi comandantul unei nave care se scufundă. Prusacii sunt oamenii datoriei împlinite... Atât a spus: „Sunt un ofiţer est-german. Să-mi respectaţi onoarea." Nu au mai scos niciun cuvânt de la el în şapte ani de închisoare... Dacă Günter Rosenberg este cu ei, va acţiona în acelaşi fel.

— Prin urmare, trebuie să mergem până la capăt, observă Malko. S-o plătim pe Renata ca să obţinem proba.

— Aşa cred.

Ajunseră în centru oraşului. Ferdinand Dickel păru deodată foarte obosit.

— Sunt treizeci de mii. Spuse el brusc. Treizeci de mii de cârtiţe care ne ronţăie ca pe caşcaval. Le mai strivim din când în când. Dar se înmulţesc la loc. Cu toate astea, sunt fraţii noştri. Sunt sigur că mai bine de jumătate din populaţia Germaniei Democrate urăşte comunismul.

— Uitaţi-vă la Renata. Spuse Malko. A crescut totuşi acolo şi are un singur gând: să fugă.

Ferdinand Dickel îl aprobă. Se opriseră în faţa hotelului *Atlantic.*

— Sunt frânt. Mâine, voi obţine informaţia despre taxi de la poliţia din Hamburg. Ei nu ştiu despre ce este vorba.

Malko nu dormise bine. O visase pe Renata, nişte macarale imense şi un azil de nebuni. Prin urmare, Renata Hurwitz va câştiga pariul, „scurtcircuitând" în acelaşi timp BND-ul şi MFS-ul. Cam ciudat de încrezătoare, judecând după ameninţările care planau asupra ei.

Oare cea de-a „treia persoană" dormea bine acum? Sau şefii lui l-or fi anunţat? Se mai gândea încă la aceste lucruri când auzi telefonul. Dar ştia cine este înainte să răspundă.

— Am întâlnire mâine seară la ora şapte la *Monica-Bar,* care se află la intrarea în Eros Center. În piaţa Nobistor, cu un reporter de la *Spiegel,* îl anunţă Renata. Transmiteţi ce v-am spus, că singura şansă de a-mi salva viaţa este să vorbesc. Astfel agenţii din RDG nu vor avea niciun motiv să mă ucidă. Mai vorbim după aceea.

— Ce se va întâmpla în acel bar?

Renata Flurwitz râse sec.

— Duceţi-vă şi veţi vedea!

— Cine este ziaristul de la *Spiegel?*

— Florst Stellingen. Are o mustaţă mare şi roşcată şi poartă ochelari. Este un ziarist foarte bun... *Aut Wiedersehen,* Malko...

Închisese repede. De data asta, avea ceva concret. Trebuia doar să-l anunţe pe Ferdinand Dickel. Se îmbrăcă şi luă maşina ca să se ducă la *Atlantic.* Secretarul de stat îl întâmpină în halatul de casă, ceea ce îl făcea să pară şi mai firav. După ce îl ascultă pe Malko şi se gândi câteva clipe, zise:

— Îl anunţ chiar eu pe Günter Rosenberg şi îi voi spune că m-am angajat să dirijez această afacere în secret, care însă nu are nimic de-a face cu ameninţarea ziarului *Spiegel.*

Malko şi-ar fi dorit să fie mai bătrân cu o zi.

— Credeţi că se va întâmpla ceva la *Monica-Bar?*

Ferdinand Dickel oftă adânc.

— Sper din tot sufletul să nu se întâmple nimic.

— Nu vreţi să-i oferiţi o oarecare protecţie acestui ziarist?

Secretarul de stat cel mărunţel ridică privirea spre el.

— Ba da. Dar nu pot să folosesc nici poliţia locală, nici *Verfassungsschutz.* Şi-ar pune prea multe întrebări. Duceţi-vă la întâlnire şi fiţi pregătit pentru orice... După aceea.

Soneria telefonului îl întrerupse şi se duse să răspundă.

— Au găsit taxiul, anunţă el. A lăsat-o pe Renata Hurwitz la colţul străzilor Amsinck şi Suder, într-un loc absolut pustiu din zona depozitelor portuare. Şoferul s-a întrebat chiar ce căuta acolo la acea oră. A aşteptat în ploaie, fără să se mişte, ca el să plece... Poate că s-a dus să-şi ia maşina?

— Poate, zise Malko.

Avea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore în care nu ştia ce să facă. Nu avea chef nici de muzee. Era prea surescitat. Ferdinand Dickel strănută.

— Acum plecați, îi ceru el. Prefer să fiu singur când vorbesc cu Günter Rosenberg. Nu este o sarcină uşoară.

Dar ceea ce urma risca să fie şi mai dificil, se gândi Malko şi ieşi.

★

Malko îşi lăsă maşina în parcarea unui imens supermagazin situat pe Reeperbahn, chiar vizavi de piața Nobistor. Primele neoane începură să se aprindă pe Reeperbahn. Marea arteră din cartierul St. —Pauli. Traversă. Avea în față o străduță îngustă. Era Grosse Freiheit. Strada cu spectacolele live.

Puțin mai pe dreapta, era un soi de pasaj semnalat de un negustor de cârnați, botezat pompos „Eros Food", care ajungea în Eros Center. Malko o luă pe acolo. Zidurile din ceramică albă îl făceau să semene cu un sinistru pasaj de metrou. Câțiva bărbați treceau grăbiți pe acolo. Încă nu era ora de vârf...

După ce parcurse treizeci de metri, culoarul se transforma într-un „S". Dacă mergeai drept înainte, ajungeai în Eros Center. Chiar înaintea barierei din lemn ce îl despărțea de rest, se găsea *Monica-Bar,* un „topless bar", ale cărui uşi culisante erau decorate cu un cuplu, iar bărbatul îşi arăta sexul montruos. Uşile se deschiseră în fața lui Malko. Trei fete cu sânii goi serveau la bar. Câțiva clienți erau răspândiți la diferite mese, legănați de o melodie duioasă. O blondă îmbrăcată într-o rochie neagră, decoltată, stătea în dreapta intrării singură la o masă. Îi adresă un zâmbet strălucitor lui Malko în momentul când trecu pe lângă ea. El alese o masă în spatele barului, puțin mai retrasă. O fată cu ciorapi gen plasă veni şi îi luă comanda. După cinci minute, uşa se deschise şi intră un bărbat neînsoțit. Cercetă sala şi se aşeză la bar pe un taburet. Avea un fular gros de lână, o haină din tweed şi nişte ochelari imenşi cu rame de baga. Nu putea fi altul decât Horst Stelligen, ziaristul de la *Spiegel.* Era şapte fără cinci minute.

Capitolul XV

O picoliță cu nişte sâni imenşi în formă de pară veni lângă Malko şi îl întrebă dacă nu vrea să mai comande un rând însă lucirea pofticioasă din ochii ei verzi îi propunea cu totul altceva. Deşi era foarte tânără, trăsăturile fetei căpătaseră deja duritatea unei femei de patruzeci de ani. Acceptă o votcă.

Aşezat pe taburetul de la bar, ziaristul se uita întruna spre uşă, dar Renata Hurwitz nu mai apărea. Blonda îmbrăcată în rochie neagră se ridică şi se apropie de el cu un zâmbet încurajator. Era deja ora şapte. Sânii în formă de pară apărură iarăşi sub ochii lui Malko. Fata îi adusese votca.

Zări cu coada ochiului uşa barului culisând şi apărând un alt client. Ținea mâinile în buzunarele pardesiului gri. Dar, în loc să intre, rămase pe loc şi examină consumatorii. Malko simți imediat că ceva nu este în ordine. Figura bărbatului era obişnuită, brunet, cu ochelari, puțin cam flasc. Privirea se opri la Horst Stellingen.

Câțiva clienți se ridicară şi îl acoperiră pe jurnalist. Se auziră trei împuşcături succesive şi extrem de puternice. Malko sări de pe scaun şi îl văzu pe Horst Stellimgen căzând de pe taburet, cu mâinile ridicate în față, cu fața plină de sânge. În țipetele de groază ale clienților, în timp ce blonda se prăbuşea, având o gaură chiar în frunte, bărbatul în pardesiu gri dădea colțul coridorului de ceramică. Malko străbătu barul ca o rachetă şi îl zări pe bărbatul care fugea către intrarea centrului comercial. Cu pistolul în mână. Strigă:

— *Halt!*

În acelaşi moment, un client care ieşea din Eros Center se aşează între el şi fugar, împiedicându-l să tragă. Ucigaşul dispăru după barieră. Malko ajunse după câteva secunde în Eros Center. Dar se opri brusc la doi metri de o blondă planturoasă, cocoțată pe nişte pantofi cu toc, îmbrăcată numai cu un corset alb care lăsa să se vadă sânii pe jumătate şi cu ciorapi. Ea veni către el. Legănându-se într-un mod aproape comic.

Eros Center era un soi de hangar încălzit cu lămpi cu infraroşu, împrejmuit cu ziduri ridicate în toate părțile, pe sub care aşteptau fetițe cum se găseau la mai toate colțurile de stradă. Câțiva amatori le dădeau târcoale: sfioşi sau agasanți, înainte de a le duce în camerele care înconjurau acest „Colțişor al plăcerilor". Malko zări intrarea principală ce dădea spre Grosse Freiheit. Ucigaşul nu avusese practic timp să ajungă aici. Prin urmare, se găsea tot în Eros Center. Ascuns după un panou, amestecându-se printre clienți... Pe întuneric, era greu de identificat. Malko puse pistolul în buzunar şi se îndreptă spre centru unde fu racolat de o negresă îmbrăcată într-un maiou cu paiete. Înconjură un zid şi se ciocni de un voyeur care se holba la şoldurile unei târfe. Merse drept înainte, încercând să nu piardă din vedere vreuna dintre intrări. Ghici deodată o siluetă care se strecura spre Grosse Freiheit. Se năpusti într-acolo. Dar necunoscutul îl zări.

Se auzi o împuşcătură asurzitoare care făcu să sară aşchii de lemn în toate părțile. Malko se adăposti. Când ieşi din ascunzătoare, bărbatul dispăruse. Alergă spre intrarea din Grosse Freiheit, dar se lovi de ceva. Era un pistol automat de culoare neagră. Arma ucigaşului. Când ajunse în stradă, zări doar o motocicletă care se îndepărta cu bărbatul în pardesiu gri stând pe locul din spate.

Descurajat, se întoarse şi străbătu Eros Center cu mintea în clocot. Absolut toți clienții plecaseră, neavând chef să fie luați la întrebări de poliție. Cât despre fete, acestea se adunaseră într-un loc, îngrozite şi furioase totodată de acest incident care le prejudicia munca...

Un mic grup înconjurase cadavrul jurnalistului şi al fetei la intrarea în Monica-Bar. Muriseră amândoi. Ziaristul fusese împuşcat cu un glonț în inimă şi cu unul în cap. Malko ieşi în clipa în care soseau şase polițişti în uniforme verzi în pas alergător. Se sui în maşină şi, pe Reeperbahn, întâlni trei maşini de poliție care se duceau la locul crimei. Se îndreptă spre Vier Jahreszeiten, tulburat şi trist.

Renata Hurwitz îl trimisese cu bună-ştiinţă la moarte pe ziaristul de la *Spiegel,* fiind sigură de intenţia cârtiţei de a-l suprima cu orice preţ. Ucigaşul îl împuşcase şi pe el şi pe blondă fiindcă o confundase cu Renata. Aceasta era dovada pe care i-o ceruseră. Günter Rosenberg căzuse în capcană. Numai el reuşise să-i anunţe pe agenţii din MFS ca să-l elimine pe ziaristul Renatei. Malko îi lăsă maşina portarului. Trebuia să ia neapărat măsurile necesare împreună cu Ferdinand Dickel.

★

Ochii spălăciţi ai lui Ferdinand Dickel pluteau în ceaţa lor obişnuită, de parcă ar fi fost tot timpul înlăcrimaţi. Strângea buzele, iar tot corpul firav părea încordat de furie. Se lăsă pe canapea şi zise cu voce slabă:

— Nemernicul! Dobitocul!

Malko înţelegea tulburarea secretarului de stat Să descoperi că un om în care ai avut încredere absolută timp de douăzeci de ani este de fapt un trădător, capabil pe deasupra să ordone uciderea a două persoane nevinovate ca să se acopere, era greu de suportat... Ferdinand Dickel înălţă privirea.

— O să-l anunţ pe cancelar.

— Mai este şi înţelegerea cu suma pe care i-o datorăm doamnei Hurwitz, observă Malko foarte calm.

— Da. Desigur, admise Ferdinand Dickel

— Nu uitaţi că i-am promis patru milioane cinci sute de mii de mărci, iar eu sunt garantul acestei tranzacţii, îi aminti Malko.

Ferdinand Dickel schiţă un zâmbet ironic.

— Ştiu ce credeţi, domnule Linge. Nu am deloc intenţia să uit această problemă. Nici să vă cer execuţia doamnei Hurwitz. Nu putem să ne comportăm ca adversarii noştri. Vreau numai să obţinem dosarul lui Günter Rosenberg de la MFS în schimbul banilor. „Dovada" pe care o avem acum este perfectă ca să ne convingă pe noi, însă dacă am înainta-o în faţa unei comisii de anchetă, aş prefera totuşi să ne bazăm pe ceva mai solid...

— Mi se pare foarte normal, spuse Malko. Ce intenţionaţi să faceţi cu Günter Rosenberg?

— Încă nu ştiu, recunoscu Dickel. Voi încerca să evit un scandal. Ce bine ar fi ca dobitocul ăsta să facă o criză de inimă! În caz contrar, vom fi obligaţi să-l arestăm şi să-l chemăm în justiţie. Altfel o lume întreagă va afla că omul cel mai important din sistemul nostru de informaţii este un trădător. Toate sintezele din *Verfassungsschutz* treceau prin biroul lui, plus cele din BND şi memoriile confidenţiale destinate Cancelariei.

Într-adevăr, avea de ce să fie supărat.

— Dacă ar fugi singur în Est, am putea născoci o poveste, sugeră Malko.

— Nici vorbă, ar striga în gura mare că este un trădător. Nu, suntem la ananghie.

★

Pe prima pagină a săptămânalului *Bild Zeitung* era un articol imens despre moartea ziaristului de la *Spiegel* şi a animatoarei Heidi Köln. Cei din redacţia săptămânalului povesteau că au fost contactaţi de o femeie care pretindea că deţine informaţii exclusive în legătură cu moartea lui Dieter Balsen. Bineînţeles că au trimis un reporter. În fiecare săptămână redactorii verificau zeci de informaţii de acest gen... Nimeni nu avea nicio idee despre motivul uciderii acelui reporter. Cât despre animatoare, s-a crezut că ziaristul avusese întâlnire cu ea.

Se găsise şi arma crimei, un pistol automat Radom cu calibrul de nouă milimetri, de fabricaţie cehă. Seria fusese ştearsă cu acid. O crimă de profesionist. După ce se despărţi de Ferdinand Dickel, Malko dorise să revadă scena crimei. Dar nu exista nicio urmă! iar *Monica-Bar* era plin din nou.

Se întoarse în centru. Avea în faţă imensa firmă roşie a ziarului *Spiegel* care trona deasupra străzii Ost-West. Pentru o clipă se lăsă tentat să intre şi să povestească tot ce ştia şi să o pună sub urmărire pe Renata Hurwitz care se ascundea în Hamburg. Însă raţiunile de stat îl împiedicau să facă acest lucuru. Se pomeni pe negândite, luat de valul circulaţiei, că se îndrepta spre cartierul docurilor, pe lângă silozurile din cărămidă din Zolihafen, apoi se angajă pe imensul pod de pe Elba cu nenumăratele ei braţe.

Ca să nu fie obligat să străbată tot drumul, o luă la dreapta pe şoseaua Zweibrucken, care ducea direct la docuri. Îşi dădu brusc seama că în acel loc a pierdut urma Renatei prima oară. Încetini şi cercetă şirurile de depozite şi stivele de mărfuri de pe chei. Fiecare depozit avea câte un număr. În faţa depozitului 23. Renata se ascunsese după o stivă de mărfuri. Îşi continuă drumul, trecu iar peste Zollkanal şi se pomeni aproape de sediul ziarului *Spiegel*. Dar se îndreptă spre hotel, arzând de nerăbdare să pună capăt acestei poveşti sordide.

★

Renata Hurwitz era instalată într-un fotoliu din apartamentul său cu faţa la uşă, cu geanta deschisă ostentativ alături de ea. Malko nu fusese prea surprins. Fuma o ţigară picior peste picior, cu o rochie din lână albă, mulată pe corp. Pe care el o mai văzuse.

— Ei, acum mă credeţi? îl întrebă ea subit.

Malko se aşeză în faţa ei.

— Mai există şi o altă modalitate de a ne convinge? L-aţi trimis la moarte pe acel ziarist... Ca să nu mai vorbim despre animatoare.

Ea suflă fumul afară şi ridică din umeri.

— Au confundat-o cu mine! Sunt proşti, observă ea cu cinism. Un adevărat profesionist nu ar fi comis o asemenea greşeală. Şefii dumneavoastră s-au convins?

— Da, spuse Malko, ascunzându-şi reţinerea.

— Pot să primesc banii?

— Da. Îndată ce vom avea dosarul confidenţial despre Günter Rosenberg. Cel de la MFS.

— Este uşor, căci îl am, zise ea. Trebuie să ne grăbim. Acum mi s-a făcut frică...

— De ce?

— Pentru că sunt pe urmele mele.

— De unde ştiţi?

— Nu vă priveşte. Dar trebuie să plec din Hamburg cât mai repede. Am primit instrucţiuni. Când o să primesc banii?

— Mâine. Să fixăm o întâlnire.

— Nu, vă telefonez eu. Este prea periculos să mai vin aici. Vom face schimbul într-un loc sigur... Fiţi atent la Rosenberg, este viclean şi îmi vrea pielea cu orice preţ.

Se ridică în picioare cu obişnuitu-i zâmbet provocator. În ciuda durităţii sale, era apetisantă.

— Dacă sunteți cuminte, adăugă ea, mâine vom petrece clipe plăcute împreună în sănătatea bunului Günter Rosenberg...

Malko o privi mergând cu spatele către uşă, jucându-se cu cheia. Îndată ce ieşi, el se năpusti la uşă cu cheia de rezervă şi coborî pe scara de serviciu. Ajunse în hol la câteva secunde după Renata. O urmări de la o distanță apreciabilă şi văzu că se îndreaptă spre zona pietonală din spatele hotelului.

Mulțimea era destul compactă şi nu putea fi remarcat uşor. Renata Flurwitz mergea repede şi nu se uita în urmă. Ajunse pe Fehlandtstrasse şi se urcă într-un Opel verde care demară imediat. Malko avu timp să-l observe pe bărbatul de la volan, apoi vehiculul se pierdu în trafic. Îşi notă numărul, apoi se întoarse la hotel şi îl sună pe Ferdinand Dickel.

— Vreau numele proprietarului maşinii cu numărul HH 56 G 897. Este un Opel verde. Sunt sigur că este omul care o protejează pe Renata. Prin el o vom găsi pe *Frau* Flurwitz, îi explică Malko.

— Asta nu are prea mare importanță, observă secretarul de stat. Numai în cazul în care doriți să dați adresa agenților din MFS, cu consecințele de rigoare...

— Nu intenționez aceşt lucru, îl linişti Malko.

— Aşa bănuiam şi eu. Am dat dispoziție să primiți banii mâine dimineață de la aceeaşi bancă.

— Unde sunteți cu „ținta”? îl întrebă Malko.

— Nicăieri. Este sub supraveghere douăzeci din douăzeci şi patru de ore. Iar telefoanele sunt ascultate. Ştie că *Frau* Hurwitz a scăpat de ucigaşul trimis de el. Sunt sigur că va mai încerca...

Malko închise gândindu-se la implacabilul mecanism în care se încurcase cârtița. Trebuia să aleagă între a se sinucide, a fugi în Est sau a merge la puşcărie. Aşa, dintr-odată. După atâția ani liniştiți.

★

Günter Rosenberg îşi aprinse o ţigară şi dădu treptat fumul afară. Pusese semnul roşu la uşa biroului situat la etajul al şaselea, în Pullach, sediul BND-ului. În stânga, era cel al secretarei lui, iar la drepatea, al şefului de cabinet care era plecat în vacanţă. Îşi plimbă privirea prin încăpere, încercând să depisteze locurile unde puteau fi ascunse microfoanele... Ştia că cineva intrase în birou în timpul nopţii şi îşi luase unele măsuri de prevedere. Sicherheit acţiona din ordinele superiorilor, iar el cunoştea bine procedura. Telefonul ţârâi şi apăsă pe buton.

— Nu sunt aici pentru nimeni. Îi spuse el secretarei. Te chem eu.

De câteva ore, simţea că atmosfera se schimbase imperceptibil în jurul său. Avea nevoie de al şaselea simţ ca să-şi dea seama de acest lucru. Însă cei treizeci de ani petrecuţi în lumea paralelă îl învăţaseră totuşi câte ceva. Era supravegheat. Încă nu ca suspect, dar acest lucru nu va întârzia. Petele se întind rapid în mediul lui. Îşi cuprinse capul în mâini.

De când îi telefonase Ferdinand Dickel, mirosise el că ceva nu este în regulă. Din păcate, prea târziu. Lovitura părea inevitabilă. Cu cât se gândea mai mult, îşi dădea seama că singura apărare era atacul. Altminteri nu-i mai rămânea decât să-şi tragă un glonţ în cap. Doar n-o să facă bucuros închisoare la şaizeci de ani:

Oftă şi trase sertarul de unde luă un P 38 pe care nu-l mai folosise de multă vreme. Îi verifică încărcătorul şi îl puse în servietă, apoi apăsă tasta interfonului.

— Frieda, mă dor dinţii, mă duc la dentist. Pe curând.

Îl vor urmări cu siguranţă, dar dentistul era un prieten vechi şi îl va ajuta. Privi încăperea cu lemnăria de culoarea mierii, harta Germaniei de pe perete, câteva fotografii, amintire din Mogadiscio şi alte obiecte primite de la unii dintre agenţi. Clişeul unui tunel între cele două Germanii pe care nimeni nu l-a descoperit vreodată. Probabil că nu va mai revedea niciodată toate astea.

★

— Ne-a scăpat printre degete, spuse Ferdinand Dickel. S-a dus la dentist şi nu l-am mai văzut. Probabil că stomatologul l-a scos în portbagajul maşinii, chiar pe sub nasul agenţilor noştri. Cred că a ajuns deja la Berlin...

Malko aproape că se simţi uşurat.

— Ce poate să schimbe chestia asta? întrebă el.

— Nu prea multe, recunoscu secretarul de stat. Însă preferam să-l prindem şi să-l judecăm.

★

Malko privea ploaia care cădea peste Hamburg când telefonul sună iar. Era tot Ferdinand Dickel, revoltat la culme.

— Dentistul a vorbit! Günter Rosenberg a plecat la Hamburg folosindu-şi propriul nume. Soseşte cu zborul de la zece fără douăzeci şi cinci.

— Ce caută la Hamburg? întrebă Malko stupefiat.

— Habar nu am. Dar aş dori să vă duceți să-l aşteptați la aeroport, iar apoi să-l urmăriți.

— De ce eu? Doar îi aveți pe agenții din *Verfassungsschutz* aici!

— Dacă vine la Hamburg, o face în mod sigur ca să o găsească pe Renata Hurwitz şi s-o omoare. Poate că ştie unde este. Nu uitați că el a comandat uciderea ziaristului de la *Spiegel.* Există şi complici. Trebuie să-l urmăriți ca să ajungeți la ei. Poate că vom descoperi lucruri interesante. Deocamdată nu vreau să implic poliția din Hamburg. Dacă descoperă identitatea celui pe care îl supraveghează, nu îşi vor putea ține pliscul.

— Bine, acceptă Malko, voi mai petrece încă o seară agreabilă.

★

Din fericire, silueta masivă a lui Günter Rosenberg se distingea printre ceilalți călători. Era brunet cu un început de chelie, cu o haină de blană neagră, cu mers lent şi ochii duşi în fundul capului. Nu părea nici panicat, nici foarte atent. Ca bagaj, avea doar o servietă mare şi neagră.

Malko îşi parcase maşina în spatele şirului de taxiuri şi porni după acela în care se sui înaltul funcționar din BND. Era şi ploaie şi întuneric, deci era floare la ureche să-l urmărească.

Nu venise nimeni să-l întâmpine. Străbătură Kennedy Brücke, apoi merseră către est şi ajunseră în St.-Pauli, pe Reeperbahn. Taxiul vină la stânga, afundându-se pe străduțele cu târfe, ca până la urmă, să oprească pe Kastanienallee, în fața unui imobil amărât, cu o inscripție scrisă cu negru: *Elb-Hotel.* Günter Rosenberg intră aici.

Era o pensiune pentru marinari. Ce căuta aici omul cel mai puternic din BND? Malko staționă puțin mai departe, opri motorul şi stinse farurile. Era intrigat. În loc să fugă în RDG, de ce prefera să se ascundă în văgăuna asta jegoasă? Ferdinand Dickel avea dreptate. Günter Rosenberg avea ceva de făcut în Hamburg şi îi trebuia un pic de timp. Angajații de la *Elb-Hotel* nu acordau prea mare atenție actelor de identitate...

Ploaia bătea în geamurile maşinii. Malko privea fațada leproasă care părea să se topească sub picăturile de ploaie. Câțiva trecători rari mergeau grăbiți bătuți de rafalele de vânt, iar Malko era lihnit de foame. Chinul acesta dură o oră.

Apoi recunoscu silueta masivă a lui Günter Rosenberg care ieşea din clădire. Cu mâinile în buzunarele hainei de blană, se îndepărtă cu paşi greoi, apoi o luă la dreapta spre Reeperbahn. Malko o luă pe urmele lui. Nu de bărbați singuri ducea lipsă acest cartier. În plus, Rosenberg îl întâlnise o dată pe Malko la Pullach. Oare unde se ducea?

Capitolul XVI

După întunericul sinistru de pe Davidstrasse, neoanele divers colorate aproape că îl obiră pe Malko. Se întoarse şi zări doi bărbați pe trotuar, la câțiva metri în spatele lui. În acest cartier şi la această oră, putea să se aştepte la orice. Pistolul extraplat atârna în buzunarul trenciului.

Günter Rosenberg traversa strada. Mergea cu aceiaşi paşi lenți şi, după o sută de metri, intră într-un stabiliment cu trei etaje, excesiv luminat, pe a cărui firmă scria: *Café Keese*. Locul perfect de întâlnire în care sute de oameni singuri de toate vârstele îşi puteau uni singurătatea, puteau să danseze, să mănânce şi să se bucure de plăcerile carnale. Malko aşteptă puțin, apoi intră şi el. Parterul semăna oarecum cu *Chéri,* unde îi dăduse întâlnire Renata Hurwitz. Mai era şi un kitsch pe deasupra. Îl zări imediat pe Günter Rosenberg. Acesta se instalase într-un separeu şi discuta de zor cu un personaj cu figură de arab, îmbrăcat într-un costum gri foarte deschis, cu un păr negru şi lung, cu un inel imens pe deget. Malko comandă o bere şi un Steinhegger, urmărindu-i pe cei doi bărbați în oglindă. După aproximativ douăzeci de minute. Günter Rosenberg se ridică şi plecă. Malko abia avu timp să lase pe masă o bancnotă de douăzeci de mărci.

Directorul Serviciului de Informații din cadrul BND traversă din nou şi se pierdu în întuneric pe o stradă paralelă cu Reeperbahn. Care se numea Spielbudenplatz. Malko îl văzu coborând treptele ce duceau la un mic atelier cu firmă din neoane care anunța: Tatoo-Studio. Nu avea altceva de făcut decât să aştepte. După zece minute, silueta masivă îşi făcu din nou apariția şi se îndrepta spre Davidstrasse. Un tânăr efeb îl atinse pe Malko, şoptindu-i o propunere precisă şi cifrată, apoi dispăru în noapte.

Günter Rosenberg traversă şi intră pe strada rău famată, celebra Herbertstrasse şi merse cu pasul lui greoi prin dreptul „vitrinelor" strălucitor luminate, în care aşteptau târfele. Una dintre fete purta body din dantelă neagră, mult răscroit în dreptul sexului, alta tricota în timp ce îşi aştepta clienții cu picioarele uşor desfăcute, lăsând să i se vadă tufa neagră, încă una îşi arăta corsetul ajb şi feciorelnic, cu chipul răvăşit. Câțiva privitori se sprijineau de ziduri, cu ochii cât cepele. Neamțul ieşi pe cealaltă uşă, iar Malko ajunse exact la timp ca să-l vadă intrând în barul *Lorelei.* Trebui să facă din nou față asalturilor acestor creaturi cu cizme lungi peste genunchi, din cale-afară de machiate şi gata să facă orice pentru cincizeci de mărci.

De data asta, aici dură o jumătate de oră... Malko înghețase de tot când Günter Rosenberg ieşi în sfârşit. Merse cu aceiaşi paşi lenți pe Reeperbahn, nebăgându-le în seamă pe târfele care îl agățau, cu mâinile în buzunare. Era clar ca bună ziua că intreprindea o anchetă.

Günter Rosenberg mergea agale pe Grosse Freiheit, luminată de neoane şi ademenit de toţi portarii barurilor de noapte. Ajuns în capul străzii. Günter părăsi mijlocul şoselei şi intră brusc într-un cabaret. Când ajunse şi Malko în locul unde intrase înaltul funcţionar, îi fu dat să vadă un hol plin cu fotografii care ar fi înfiorat şi o maimuţă. Erau înfăţişate cupluri împerechindu-se în toate poziţiile, anunţând astfel un *live-show* deosebit de picant... Stabilimentul se numea *Salammbô.* Malko plăti douăzeci de mărci la intrare şi pătrunse în sala întunecată.

★

Două tailandeze pe un podium ce avansa în mijlocul încăperii micuţe, îmbrăcată în catifea roşie, se mângâiau cu un aer plictisit, demn de un film de Godard, Contorsionându-se în toate poziţiile posibile, ca să arate mai bine asistenţei formele trupurilor arămii. Numărul lor se termină într-un concert de chiuituri, de zâmbete sub care se ascundea o satisfacţie care, de bună seamă, nu se datora unei întâlniri.

Câteva spoturi se aprinseră ici şi colo, iar Malko, aşezat într-o mică lojă într-o parte, putea să observe sala. Nu îi trebui mult timp ca să-l reperezepe Günter Rosenberg, care stătea în primul rând, chiar lângă podium. Părea că aţipise. Se trezi brusc şi îşi goli paharul dintr-odată. Chelnerul îi aduse altul imediat, după ce îi şoptise ceva la ureche. O tânără tailandeză, goală puşcă, încercă să se strecoare pe genunchii lui. Dar o respinse cu blândeţe. Cu cine avea întâlnire? Aici erau numai bărbaţi, bineînţeles. În afară de fetele casei care încercau să aducă şi în sală spectacolul de pe scenă.

Zărindu-l pe Malko singur într-un separeu, o roşcată cu gura ca un far, îmbrăcată într-un body din dantelă neagră extrem de transparent, redus în dreptul sexului la o simplă fâşie, veni legănându-se până la el şi i se aşeză direct în poală, afundându-şi limba ascuţită în ureche, cu sânii atingându-i obrajii, cerşind o sticlă de şampanie. Se debarasă cu greu de ea, dar imediat veni tailandeza goală puşcă, în afară de pantofi, care se ghemui în separeu, dorind să se impună în alt mod...

Profitând de pauză, fetele începuseră vânătoarea de clienți. Fetele de rezervă, ce stăteau într-un soi de balcon, se năpustiră asupra prăzii. Unii bărbați nu rezistară tentației. Un respectabil om de afaceri culcat pe jumătate pe banchetă îşi băgase mâna până la cot în slipul vecinei. Aceasta părea încântată de impudicul asalt. Sunetul muzicii militare acompania aceste activități culturale.

Malko îl observa pe Günter Rosenberg. Indiferent la tot ce se petrecea în jurul lui, directorul Serviciului de Informații golea pahar după pahar. Mai târziu, bătaia tobei anunță începutul spectacolului.

O blondă bine făcută cu pieptul revărsat peste decolteu cântă *Lili Marlène* cu mişcări deşănțate extrem de sugestive. După aceea, înainte de a pleca de pe scenă, îşi ridică poalele rochiței albe. Arătându-şi atributele sexuale impozante. Era un travestit.

Apoi apăru un negru plin de brățări din aramă la mâini şi la glezne. Fără să fie în erecție, sexul îi ajungea până la jumătatea pulpei. Se împăună câteva clipe pe podium, apoi se culcă pe un pat scăldat într-o lumină albă, în care o „împărăteasă" se aplecă să-l anime puțin, transformându-l rapid într-o impunătoare coloană negricioasă...

Obținând acest rezultat, blonda se debarasă cu gesturi lente de mantia sa şi se aşează în patru labe pe pat, în profil. Negrul se apropie, arătându-şi erecția monstruoasă şi o penetră încetişor, înaintând centimetru cu centimetru.

Spectacolul era departe de a lăsa asistența indiferentă. Una dintre foarte puținele femei prezente, care stătea în separeul de alături, emitea suspine din ce în ce mai zgomotoase, sub mângâierile impetuoase ale partenerului.

Lângă el, un scaun trosni în mod bizar. O brunetă mititică stătea în poala unui spectator şi îl săruta pe gură. Malko realiză deodată că aceasta era înfiptă în membrul lui şi se mişca în sus şi-n jos.

Împărăteasa se prefăcu că fuge către sală, dar căzu pe podium, iar negrul o prinse, agitându-şi sexul ca pe un stindard. Prinse „victima", culcată în profil, aşează virilitatea între coapse şi se afundă în sunetul tobei, sodomizând-o cât era de lung. Femeia din separeul vecin zise oftând cu vocea ei răguşită:

— *Mein Gott!* O s-o omoare!

Dar nu o omorâse, căci fata dispăru în aplauzele furtunoase, lăsând în locul ei o naiadă care se culcă pe pat, cu bazinul cambrat oferit negrului, aflat în aceeaşi stare. Bătăile tobei fură înlocuite cu o melodie dulceagă. De fiecare parte a scenei, reflectoarele luminau doi brărbați cu măşti de scufundători – de altfel singurul lor accesoriu – care savurau felația a două sirene, în timp ce mimau că înoată...

Negrul se apropiase de noua sa „pradă". O penetră imediat cu aceeaşi uşurință ca şi pe cealaltă, apoi, luând un ukulele[37], continuă mişcarea de du-te-vino în pântecele ei, în timp ce ciupea coardele instrumentului.

Spectacolul se încheie cu negrul care îşi retrăgea membrul şi înaintă pe podium ca să-l arate cu complezență sălii. În acest moment, se petrecu ceva neaşteptat. În vreme ce negrul îşi arăta sexul rotindu-se pe scenă, Günter Rosenberg ieşi din toropeala lui, se ridică, se apropie de el şi, dintr-o singură mişcare, îşi afundă sexul acestuia în gură.

Îl mângâie câteva clipe, apoi se aşeză la loc, în timp ce negrul dispăru încântat. Malko trebui să se ciupească; să fie sigur că n-a visat. Incidentul durase doar câteva secunde. „Animatoarele" continuau să se agite prin sală, iar pe scenă, un fals revoluționar accepta omagiul bucal al unei marchize, în umbra eşafodului din carton, oferindu-şi capul în schimbul virilității republicane.

Brusc, Malko avu o revelație. Scena incredibilă la care asistase declanşase un raționament care avea drept cauză mai multe elemente. Trebuia neapărat să vorbească cu Günter Rosenberg. Ieşi ca să-l aştepte afară.

★

Un vânt rece sufla pe Grosse Freiheit. Malko se adăpostise sub porticul bisericii St. Josef. Aflată chiar lângă Salammbô. Era singurul lăcaş de cult rătăcit în acest ocean de dezmăț. Se scursese un sfert de oră. Günter Rosenberg ieşi în sfârşit din club şi se îndepărtă cu spatele spre Malko. Acesta îl ajunse din urmă şi îl strigă încet:

— *Herr* Rosenberg!

37 Instrument muzical din Polinezia. Chitară hawaiană (n.t.)

Neamțul se opri brusc, apoi se întoarse lent, tot cu mâinile în buzunare. Malko îi zări ochii scânteind de inteligență în lumina neoanelor multicolore. Avea inima cât un purice, căci Rosenberg era cu siguranță înarmat. Nu se mişcă din loc, ci îl măsură pe Malko de la înălțimea lui şi spuse doar atât:

— Ah. Deja!

Timp de câteva clipe, cei doi se măsurară din priviri, chemați întruna de portari, apoi Malko îi spuse:

— *Herr* Rosenberg. Aş vea să vă vorbesc. Este foarte important.

Günter Rosenberg parcă atunci se trezea.

— Sunteți Malko Linge, *nicht wahr?*

— Da. Haideți în altă parte.

Neamțul lăsă privirea în pământ.

— Mai contează?

— Sigur că da, zise Malko. Este vital. Cred că am înțeles anumite lucruri.

Günter Rosenberg clătină din cap şi spuse încetişor:

— Nu ați înțeles nimic. Aş vrea să vă ascult, dar să nu încercați să mă ridicați, căci nu mă voi lăsa...

Tonul lui nu era deloc agresiv. Era doar un avertisment cât se poate de calm. Începu să meargă cu aceiaşi paşi greoi. Malko îi ajungea până la umeri. La capătul străzii, era o pizzerie luminată excesiv de neoane, unde nu era nimeni, în afară de două prostituate.

— Să intrăm aici, îi propuse Malko.

Günter Rosenberg intră şi se aşeză în separeul din colț. Malko luă loc în fața lui. Nu se simțea în apele lui lângă un asemenea colos în aparență blajin, despre care ştia că este unul dintre cei mai inteligențe oameni din „Espionnage Establishment". Dar se simțea şi mai jenat după scena la care fusese martor. Günter Rosenberg nu ştia că şi Malko era la Salammbô..

— Lucrați cu Ferdinand Dickel, observă Rosenberg.

Era mai degrabă o constatare decât o întrebare.

— Da. Răspunse Malko.

Günter Rosenberg zâmbi cu subînțeles, în sensul că oricum nu mai conta... Apoi zise oftând:

— Ştiam că or să mă găsească, dar nu chiar atât de repede. Deci. Care sunt ordinele? Să mă luați sau altceva? O mică şi drăguță sinucidere v-ar aranja, nu-i aşa? Nici nu ar fi prima...

Ochii îi erau injectați de sânge, iar vocea uşor cleioasă din cauza alcoolului, însă mintea părea perfect lucidă. Malko simți o simpatie instinctivă, deşi văzuse ceea ce văzuse.

— *Herr* Rosenberg, încă n-a aflat nimeni că v-am găsit. Eu m-am ocupat de această afacere chiar de la început, când colonelul Dorbach a trecut în Vest împreună cu Renata Hurwitz. În momentul în care mi-a dezvăluit numele dumneavoastră ca fiind cel de-al treilea trădător, eu am crezut-o. Mai ales după cele două crime din Monica-Bar. Dar, după faptele tulburătoare petrecute adineauri, n-o mai cred.

Günter Rosenberg asculta cu mâinile în buzunare, cu capul puțin aplecat într-o parte, cu privirea de nepătruns. Nu se atinsese de paharul cu votcă.

— Ce vreți să spuneți?

— Că eu nu cred că sunteți un agent din Est. Că toată afacerea Dorbach nu este decât o maşinație fabuloasă, o genială manipulare ca să fie credibilă... Asta cu scopul de a vă elimina.

Un fulger străbătu ochii negri, iar colosul se mişcă un pic.

— *Herr* Linge, sunteți incredibil de perspicace, zise el cu ironie fină... Cum ați ajuns la această concluzie?

Malko lăsă capul în pământ. Nu îi venea uşor să-i spună adevărul.

— Am fost adineauri la Salammbô. Începu el. Dar v-am urmărit de când ați sosit. V-am văzut făcând un gest destul de... hai să-i spunem, ciudat, pentru un bărbat...

Günter Rosenberg stătea nemişcat, de parcă Malko îi povestea despre altcineva.

— Continuați.

Malko nu stătu pe gânduri.

— *Herr* Rosenberg. Numai un homosexual poate să ia sexul altui bărbat în gură, cum ați făcut dumneavoastră atât de spontan.

Rosenberg râse uşor. Aproape uşurat.

— Dar sunt homosexual! Chiar dacă nimeni nu ştie. Căci am ascuns cu grijă, cu prețul unor frustrări fără margini. În meseria mea această meteahnă nu este văzută cu ochi buni. Nu-i aşa? Aştept de multă vreme ceea ce am făcut adineauri. Acum, continuă el, asta nu mai are nicio importanță. Pot în sfârşit să fac ce poftesc... De ce v-a interesat atât de tare gestul meu?

— *Herr* Rosenberg. Mai am o întrebare, zise Malko. Una şi mai indiscretă, dar indispensabilă. De când sunteţi homosexual?

— De cât timp. Adică? Dintotdeauna. De când am simţit nevoia de un bărbat, nu de o femeie. Numai că familia este total împotrivă şi a trebuit să-mi înfrâng instinctele. După aceea, am intrat în BND şi am fost nevoit să mă ascund şi mai tare.

— Nu aţi iubit niciodată o femeie? Nu aţi făcut vreodată dragoste cu o femeie?

— Ba da. Recunoscu Günter Rosenberg. A trecut foarte mult timp. Eram foarte tânăr, dar n-am mai făcut...

Malko fu cuprins de un val de bucurie. Picase la ţanc, dar ajutat şi de soartă. Acest lucru îi întărea raţionamentul.

— *Herr* Rosenberg, tocmai mi-aţi dovedit că nu sunteţi un trădător.

— Cum aşa? Homosexualii nu sunt trădători? îl întrebă cu ironie directorul Serviciului de Informaţii.

— Ba da, zise Malko, dar Renata Hurwitz a susţinut că v-a recrutat ca şi pe ceilalţi doi: devenind amanta dumneavoastră. Şi că pasiunea pentru ea v-a îndemnat să trădaţi. Prin urmare, nu este adevărat. Dacă a minţit în legătură cu asta, totul se prăbuşeşte, iar anumite ciudăţenii ale acestei poveşti ies din nou la suprafaţă...

Se lăsă o tăcere lungă. Günter Rosenberg analiza ceea ce auzise de la Malko.

— Înţeleg, spuse el. Din păcate, faptul că sunt homosexual este imposibil de dovedit. Presupun că în afara poveştii cu ziaristul de la *Spieget,* s-a întocmit despre mine un dosar beton aşa cum numai ei ştiu să facă. Cunosc persoana care ştie să le pună la punct. Este adjunctul generalului Scheibe. Este un tip extrem de meticulos...

— Trebuie să mă întâlnesc cu Ferdinand Dickel ca să-i explic, spuse Malko.

Günter Rosenberg ridică mâna zâmbind.

— În niciun caz! Va crede că v-am „convertit". Ştiţi bine că în meseria noastră nu există încredere. Vă va asculta doar în cazul în care i-aţi duce o probă materială. Ceva ce ar putea echilibra moartea ziaristului şi a animatoarei.. Altminteri, îmi voi urma destinul.

Malko simţi că i-a tăiat elanul. Cu toate astea, era conştient că neamţul avea dreptate.

— De ce aţi venit la Hamburg? Spuneţi-mi totul, iar eu vă voi ajuta.

— Vă cred, zise Günter Rosenberg. Numai că am îndoieli că mă puteţi scoate din această capcană. Agenţii din MFS au lucrat mult şi au prevăzut totul. Îi deranjam. Am aici – îşi ciocăni fruntea – mii de informaţii stocate, care nu există în calculatoare. Lucruri pe care le-am strâns în decursul anilor, senzaţii şi indicii despre felul în care lucrează „ei". Toate astea vor dispărea odată cu mine... Mă întrebaţi de ce am venit la Hamburg. Ca s-o găsesc pe Renata Hurwitz...

— V-aţi mai întâlnit cu ea?

— Niciodată. Este adevărat că am fost în acelaşi timp la Haga, în urmă cu doisprezece ani, dar nu am cunoscut-o atunci. Am auzit de ea, în 1973. Veriassungsschutz a aranjat o afacere în care agenţii din RDG au încercat să şantajeze un industriaş american aflat în trecere prin Germania. Un fabricant de semiconductori, material „clasat". I-au aruncat în braţe o fată care făcea un număr la *Salammbô* şi l-au fotografiat împreună cu ea în plină orgie. Fata era Renata...

— Acum înţeleg de ce v-aţi dus la *Salammbô.* Spuse Malko.

Din fericire, pizzeria era la fel de goală. Lumina neoanelor marmorau obrajii neamţului cu pete albicioase.

— Am descoperit afacerea, iar Renata, care se infiltrase clandestin în RDG, dispăruse fără urmă. Însă modul în care a lucrat depăşea cu mult nivelul mediu al acestui gen de „montaj". Am ţinut-o minte. Aşa că, atunci când a apărut în afacerea Dorbach, am simţit că ceva este putred.

— Aţi ştiut de la început că se vor lega de dumneavoastră?

— Bineînţeles că nu. Însă toată povestea asta mi se părea ciudată... Această Renata încerca să şantajeze agenţi din Est când era mult mai simplu să ne facă propuneri directe... Atunci am dedus de la început că toată afacerea asta a fost o lovitură pusă la cale. Cu atât mai mult cu cât Germania Democrată nu a cerut-o niciodată pe Renata Hurwitz...

Malko se uita la el surprins, amintindu-şi de evadarea spectaculoasă a colonelului Dorbach.

— Vreţi să spuneţi că Dorbach nu a fugit cu adevărat în Germania de Est? Dar am fost acolo şi am asistat la scenă. A împuşcat doi cehi. Iar după aceea, grănicerii au încercat să-l prindă cu un robot teleghidat.

Günter Rosenberg clătină din cap.

— Ştiu. M-am gândit mult la asta şi am ajuns la o concluzie. După părerea mea. Hans Dorbach a vrut *într-adevăr* să treacă în Vest. Pe de o parte, ca să poată continua legătura cu Renata. Dar cred că ea l-a denunțat la MFS, Iar lui Misha Wolf i-a venit atunci ideea unui plan diabolic, contopind adevărul cu minciuna. Prin urmare, l-a lăsat pe Dorbach să plece sub supravegherea Renatei, aşa încât să poată pune la cale o intoxicare fără precedent ca să se debaraseze de mine.

— Dar robotul?

Neamțul zâmbi.

— Scenariu. Arma electronică trebuia să fie încărcată cu gloanțe oarbe. Chiar dacă nu o neutralizați dumneavoastră, Hans Dorbach nu ar fi fost împuşcat. Sau şi-ar fi asumat riscul, zicându-şi că veți neutraliza grănicerii, chit că ar fi anulat toată operațiunea, dacă Dorbach ar fi fost ucis când încerca să treacă dincolo. Au fost nevoiți să procedeze astfel ca să fie convingători. Şi el a fost manipulat de Renata Hurwitz.

— De ce l-au cerut cu atâta insistență?

— Ca să construiască legenda. Să ne facă să credem că el şi Renata erau într-adevăr în posesia unor secrete importante.

— Şi dacă ar fi refuzat să plece?

— Nu avea nicio importanță. Rolul lui se terminase. Cu Renata Hurwitz pe orbită şi cu „secretele” ei, oricum nu mai aveau nevoie de el. Dacă ar fi căzut în plasa autorităților din RDG, le-ar fi permis mai uşor să-l pedepsească pentru trădare. După părerea mea, va rămâne un timp într-un sanatoriu de boli mintale. Până când îl vor împuşca în mod discret.

Înfricoşător... Malko simțea fiori pe şira spinării. Se uită la interlocutorul său.

— Şi toate astea numai ca să vă desconsidere? Ca să vă „omoare” în mod profesionist?

Günter Rosenberg înclină din cap.

— Exact. De multă vreme îmi vor pielea. Îi deranjez prea mult.

— De ce nu ați spus nimic atunci?

— Era greu. Riscam să mă dau singur de gol că fac contraspionaj. În plus, şi altă persoană putea să fie vizată. Nu am fost sigur decât de curând, când Renata Hurwitz a pomenit de ziaristul de la *Spiegel*. Dar era prea târziu. Este o operaţiune complexă şi importantă, planificată cu foarte multă grijă. Au ajuns până acolo încât au sacrificat două cârtiţe din a doua zonă ca să ne momească. Chiar eu îl pusesem pe Ferdinand Dickel în gardă în privinţa lui Arnold Brucker. Cât despre Dieter Balsen, acesta a fost un imbecil, iar aventura lui cu Renata era cunoscută de Securitate. Nu ar fi ajuns niciodată într-un post important.

— Dar atentatul împotriva mea de la Frankfurt?

— Alt scenariu. Ca să vă facă să credeţi că MFS-ul vrea pielea Renatei Hurwitz.

Malko recapitulă în minte: totul i se părea acum de o claritate orbitoare.

— Aşadar asasinarea jurnalistului a fost programată. Dar cea a animatoarei?

Günter Rosenberg zâmbi cu tristeţe.

— Ucigaşul ştia foarte bine că nu era Renata. Dar s-a creat o ocazie neaşteptată să ne facă să credem că într-adevăr au vrut s-o omoare. Sacrificaseră deja doi dintre agenţii lor. Plus grănicerii cehi. Nu le-a păsat că mai comit o crimă în plus.

— Credeţi că îl găsiţi pe ucigaş aici, în Hamburg?

— Ce mai contează? Este un membru în serviciul activ al MFS. Asta nu va dovedi nimic, în niciun sens. Totuşi am avansat puţin în această privinţă. Adineauri m-am întâlnit cu un informator. Un proxenet şi traficant de arme libanez. De un timp, există pe piaţă arme identice cu pistolul care a fost folosit la crimă. Marca Radom. Sunt importate de serviciile cehe. Ca să facă puţine devize.. Au o bază chiar aici Nu uitaţi că toată povestea asta a început la graniţa cehă...

— Nu aţi găsit nimic la *Salammbô?*

— Nimic. Cel pe care am vrut să-l văd nu era acolo. Am încercat de asemenea şi câteva contacte în mediul pe care îl cunosc, dar degeaba. Mărturisesc sincer că am avut un moment de descurajare... De când am mirosit ceva, trăiesc într-o continuă tensiune nervoasă...

— Deci ştiaţi că ziaristul va fi omorât?

— Da. Mă gândeam, oftă Günter Rosenberg, dar nu aveam ce să fac. Dacă m-aş fi dus la Ferdinand Dickel ca să-i spun că agenţii din RDG ţin morţiş să fiu luat drept cârtiţă, s-ar fi temut imediat. Avem o meserie grea... Atunci am aşteptat, iar crima, s-a produs efectiv. Abia după aceea am înţeles că cercul se închisese... Acum toată lumea este sigură că am fugit. Dacă le voi povesti, nu mă vor crede. Şi nu am niciun chef să răspund în faţa unei comisii de anchetă şi nici să ies la pensie. Ştiu că decizia se află deja pe masa cancelarului. Nu puteţi să faceţi nimic, domnule Linge. Este vorba de Staatssichereit. Securitatea statului.

Tăcu. Se auzi sirena unei maşini de poliţie care trecea pe Reeperbahn. Günter Rosenberg îşi bău votca şi se strâmbă.

— *Swcheinerei!*

Malko nu îşi dădea seama dacă se referise la viaţă sau la alcool. Voia să-l ajute pe Günter Rosenberg. Dar în ce mod? Revizui în minte toate datele problemei. Cheia era Renata. Dacă lucra pentru Est, ce trebuia să facă? Să se întoarcă în Est. Poate că soluţia era acolo. Dacă reuşea să dea de ea şi s-o surprindă exact în momentul când trecea frontiera în RDG, toată povestea ei cu zâne se destrăma. Dar pentru asta trebuia să afle unde se ascundea. Iar după aceea, s-o urmărească împreună cu un martor demn de încredere. Şi singurul martor posibil nu era altul decât Ferdinand Dickel...

— Iată ce voi încerca să fac, zise el.

Îi explică pe larg planul lui. Günter Rosenberg îl asculta liniştit şi clătină din cap.

— Există o şansă să meargă. Dacă n-a dispărut încă...

— Nu, spuse Malko, trebuie să-i dau nişte bani în schimbul dosarului dumneavoastră. Nu poate să mai aştepte ca să rişte demolarea imaginii personajului său. O să avem un răgaz de câteva ore ca să ne organizăm. Cum putem să ţinem legătura?

Günter Rosenberg se gândi câteva clipe.

— Este uşor, zise el. În colţul străzii Pinnasberg este o cabină telefonică. Vă voi suna acolo din şase în şase ore, începând de mâine la prânz. Dar vă asumaţi un mare risc vizavi de Ferdinand Dickel... Nu vă va ierta.

— Ştiu. Dar e problema mea.

Pizzeria era goală în continuare. Se ridicară. Malko îi strânse mâna lui Günter Rosenberg.

— Pe mâine. Sper.

— Voi suna de la un telefon public... Acum mă voi ocupa de rest.

— De acord, spuse Malko. Vă las să plecați primul.

Günter Rosenberg îşi ascunse o strâmbătură.

— Mulțumesc, zise el, chiar dacă nu foloseşte la nimic. Mă simțeam foarte singur. Curios că nu ne-am întâlnit niciodată până acum. Am auzit de dumneavoastră...

Se îndepărtă cu paşii lui lenți şi greoi, apoi dispăru după colțul străzii Grosse Freiheit. Malko se aşeză şi îşi înmuie buzele în paharul cu votcă. Nu se putea bea. Acum totul era clar ca bună ziua. O superbă lovitură care a dat greş. Tipii din RDG şi-au sacrificat doi agenți ca să-l compromită pe inamicul lor numărul unu, recuperând în acelaşi timp o „răscumpărare" în valoare de cinci milioane de mărci... Acum se tăvăleau de râs. Noaptea era friguroasă. Trebuia s-o găsească pe Renata foarte repede.

Plecă discret din restaurant şi traversă Reeperbahn ca să-şi ia maşina. Toată Davidstrasse strălucea în neoanele „sex-barurilor". Malko se gândea la Günter Rosenberg. Singur în acest cartier rău famat, purtând cu el secretele sale. Mercedesul porni cu greutate. În momentul în care pleca, pe capotă ateriză un obiect cu un zgomot sec. Timp de o fracțiune de secundă, Malko îl privi maşinal, apoi simți o gheară în piept. Neavând vreme să facă altceva, se aruncă pe podeaua maşinii. O clipă mai târziu, obiectul de pe capotă explodă cu o flacără portocalie şi un zgomot înfiorător, pulverizând parbrizul Mercedesului.

Capitolul XVII

Malko visa că înghițise o minge de cauciuc pe care cineva j încerca să i-o scoată. În acelaşi timp, Un gong îi bătea în urechi. Vru să se mişte, să scuipe ceea ce îl deranja. Însă o mână fermă îi ținea un obiect pe față. Deschise ochii şi zări un halat alb, nişte instrumente nichelate şi desluşi cu urechea stângă urletul sirenei unei ambulanțe. Cu dreapta nu auzea decât un lichid cald care se scurgea din ea. O figură necunoscută se aplecă zâmbitoare deasupra lui.

— Respirați adânc... încă puțin.

Malko îşi aminti brusc totul: lumina orbitoare a exploziei, apoi şocul, gaura neagră. Mâna dreaptă îi tremura şi nu putea! s-o oprească. Avea senzaţia că nu mai simţea o parte din corp. Încercă să se ridice, însă masca de oxigen îl ţinea lipit de targă... Ambulanţa îi zdruncina dureros toate oasele. O întrebare dureroasă îl smulgea totuşi din toropeala lui. Ce s-a întâmplat cu Günter Rosenberg?

Rememoră ultimele clipe de dinaintea exploziei, fără niciun rezultat. Acest efort de gândire îl epuiză şi îşi pierdu cunoştinţa. Îşi reveni când ajunse la spital. Fu transportat la radiografie, apoi în sala de pansat şi, în fine, în pat. Urechea dreaptă îl durea îngrozitor. Nu protestă când i se făcu o injecţie care îl cufundă iarăşi în starea de inconştienţă...

Ferdinand Dickel părea şi mai pirpiriu decât îşi amintea el. Patul îi ajungea până la piept, iar trăsăturile zbârcite şi ochii albaştri exprimau toată îngrijorarea din lume. Se apropie de pat.

— *Herr* Linge, începu el, sunt absolut stupefiat.

Malko avea impresia că fusese stors ca o rufă la maşină, însă urechea dreaptă nu-l mai durea aşa de tare. În schimb, avea un ţiuit permanent...

— Am scăpat cu viaţă, spuse Malko. Cum de sunteţi aici?

Neamţul îi zâmbi.

— Aseară, în salvare, aţi cerut să mă vedeţi. Aţi rostit numele meu şi al hotelului în care stau... Aţi avut noroc. Am văzut ce a mai rămas din maşină. În mod normal, ar fi trebuit să fiţi decapitat de suflu şi de cioburi. Dar motorul v-a apărat. A fost o încărcătură explozivă cu detonator de grenadă şi a fost aruncată de la câţiva metri. Poliţia nu a găsit pe nimeni, bineînţeles. Ce s-a întâmplat?

Malko închise ochii câteva clipe, epuizat.

— L-am urmărit toată seara pe Günter Rosenberg, spuse el. La *Café Keese* şi prin alte baruri. Apoi l-am pierdut. Intrase într-un bar care mai avea o ieşire prin spate. S-a întâmplat în timp ce îl căutam.

Ferdinand Dickel clătină din cap cu amărăciune.

— Dacă am mai fi avut nevoie de încă o dovadă împotriva lui Günter Rosenberg, am fi găsit-o, zise el. Cred că şi-a dat seama că îl urmăriţi şi a vrut să vă lichideze cu ajutorul „doicilor” lui din MFS. Acum este departe...

Malko stătea pe gânduri. Trebuia oare să-i spună adevărul secretarului de stat? Se temea de reacția lui. Şi el s-a gândit că era vizat de o echipă din RDG, dar nu din aceleaşi motive.

— Nu vă faceți griji. Îl linişti Ferdinand Dickel. Afacerea asta va deveni în curând publică, iar *Verfassungsschutz* va avea sarcina să-l găsească pe Günter Rosenberg. Nu vă rămâne decât să-i dați banii Renatei Hurwitz. Fireşte, când vă veți simți în putere.

— Ies din spital chiar acum. Zise Malko. Nu stau eu aici pentru un timpan spart şi câteva vânătăi. Trebuie să mă sune Renata la *Vier Jahreszeiten.* Este neapărat necesar să mă găsească.

— Ah, era să uit, zise Ferdinand Dickel, am primit azi-dimineață informația pe care mi-ați cerut-o. Maşina în care s-a urcat *Frau* Hurwitz aparține unui intermediar din vamă. *Herr*... (Caută numele în carnețel.) Friedrich Grass. Nu avem niciun dosar în legătură cu el. Singurul indiciu este căse ocupă mai ales cu mărfurile provenite din țările răsăritene în mod special de şlepurile care ajung pe canale din Cehoslovacia.

Cuvântul îi aprinse un beculeț lui Malko. Îşi amintea ce îi spusese Günter Rosemberg în ajun: arma care fusese folosită la uciderea ziaristului şi a animatoarei părea a fi fost introdusă de serviciile cehe... Era mai mult decât o coincidență.

— Aveți adresa acestui Friedrich Grass?

Ferdinand Dickel păru surprins.

— De-ce vă mai faceți griji acum? Nu o mai căutăm pe *Frau* Hurwitz. Imediat ce îşi primeşte banii, poate să se ducă unde o vrea.

— Dar îmi place să duc lucrurile la bun sfârşit, îi explică Malko.

Secretarul de stat se uită din nou în carnețel.

— Am găsit, spuse el. Locuieşte în cartierul Altona, pe Konigstrasse la numărul 28 şi are birourile pe Versmannstrasse, în Zollhafen, depozitul 23.

— Mulțumesc, spuse Malko, memorând totul. Acum trebuie să mă ridic.

Era ora unsprezece. Günter Rosenberg trebuia să-i telefoneze la prânz.

— Banii sunt la dispoziția dumneavoastră, îl anunță Ferdinand Dickel. La bancă. Dar fiți atent... Să-i cereți o chitanță Renatei Hurwitz...

Avea umor negru.

★

Fotografia cu carcasa arsă a Mercedesului ocupa şase coloane în Bild Zeitung. Pentru presa hamburgheză, era vorba de o reglare de conturi între proxeneții din St.-Pauli. Culmea ironiei, în articol se preciza că cea mai mare parte dintre *lobels[38]* erau fie vienezi. Fie libanezi...

Malko se concentra cu greutate asupra articolului din cotidian. Privirea îi era atrasă fără încetare de cabina galbenă de care se sprijinea. Era douăsprezece şi cinci. Luase un taxi până în Pinnasberg, iar acum aştepta telefonul lui Günter Rosenberg. Dacă directorul Serviciului de Informații nu dădea niciun semn de viață, atunci Ferdinand Dickel şi Renata aveau dreptate: era un trădător care a fugit în RDG. Telefonul sună. Malko avea senzația că îi suna drept în inimă. Ridică receptorul. Linişte.

— Malko Linge la telefon, spuse el.

— Vă rog să mă scuzați că am întârziat, auzi vocea calmă a lui Giânter Rosenberg. Mă bucur să vă aud. Mi-a fost teamă că...

— Ați aflat?

— Citesc ziarele...

— Ce părere aveți?

— Este evident, răspunse Günter Rosenberg. V-au urmărit. Au văzut că am discutat amândoi. Trebuia să vă elimine. Ați avut noroc că nu v-au făcut nimic la spital. Acolo, nu prea îndrăznesc. Dar fiți atent.

— L-am văzut pe Dickel. Îl anunță Malko. Din păcate, este mai convins ca niciodată că sunteți vinovat.

Günter Rosenberg izbucni în râs.

— Vă miră? V-am atras atenția că vă asumați nişte riscuri. Ar trebui să mă lăsați în voia sorții.

— Bismarck spunea că noi facem o meserie de cavaleri. Din când în când ar trebui să găsim justificare acestei maxime. Voi încerca să aflu unde se ascunde Renata Hurwitz. Am nevoie de o informație. Unde se găseşte baza serviciilor cehe despre care mi-ați vorbit aseară?

— În Zollhafen. Spuse Rosenberg fără să ezite. La depozitul 23. De ce?

Malko strânse mai tare receptorul în mână.

---

38 Proxeneți.

— Încă nu pot să vă spun. Nu aş vrea să vă bucurați degeaba. Voi fi aici la ora şase sau la miezul nopții. Sper să am veşti bune.

Închise şi plecă pe jos. După ce parcurse o sută de metri, se opri la un negustor de articole marinăreşti şi îşi cumpără un binoclu. Apoi luă un taxi. Înainte de toate, avea nevoie de altă maşină, dar pentru asta, trebuia să treacă pe la hotel. Asta în afară de întâlnirea cu Renata. Cursa contra cronometru începuse deja.

★

Malko se privi gol în oglindă. Corpul era marmorat de echimoze şi îl durea fiecare părticică. Din fericire, încărcătura explozivă nu fusese prea puternică. Dacă nu se tupila pe podea, acum ar fi fost desfigurat sau chiar decapitat.

În mod logic, Renata se afla la originea acestui atentat. Totuşi, se aştepta să dea un semn de viață. Doar să nu existe şi o a treia explicație. În orice caz. Apartamentul de la *Vier Jahreszeiten* i se părea un port divin pe lângă salonul de spital.

Dacă nu ar fi fost trecătorii şi prostituatele care îl scoseseră pe Malko din maşina cuprinsă de flăcări, s-ar fi prăjit de viu. La recepție găsise un pachet sigilat. Era pistolul extraplat recuperat dintre rămăşițele Mercedesului de poliție şi înmânat lui Ferdinand Dickel... Când sună telefonul, ştiu dinainte să răspundă cine îl căuta.

— *Ja?*

— Malko!

Vocea Renatei Hurwitz se auzi sacadat, ascuțită, schimbată.

— *Mein Gott!* Am crezut că v-au ucis! Am citit ziarul de dimineață. Simt că şi pe mine mă urmăresc. Or să mă omoare...

Toată stăpânirea ei de sine parcă se evaporase. Adăugă mai încet, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie auzită:

— Este aici, în Hamburg.

— Cine?

— Günter Rosenberg. Mă caută. A întrebat pe toată lumea unde sunt. Ştiți, cunoaşte mulți oameni... Sunt tipii care au încercat să vă omoare. Nu vor renunța. Trebuie să plec imediat din Hamburg. altfel... Aveți banii?

— Mâine, spuse Malko, încercând să câştige timp.

Renata Hurwitz slobozi un urlet în toată regula.

— Nu! Nu, mâine. Astăzi. Mi-e frică, nu înțelegeți? Dacă nu era cu mine un prieten vechi, înnebuneam. N-am crezut că o să fie atât de periculos... Vreau să ne întâlnim diseară!

Malko se cutremură din tot corpul. Dacă Renata era cea care pretindea că este şi Günter Rosenberg era agentul dublu care căuta să-şi salveze pielea, iar rolul lui să se întoarcă împotrivă-i din pricina unei o şmecherii diabolice? Unde era adevărul? Nu se putea dovedi, deoarece fiecare fapt putea fi interpretat în două moduri... Nu avea decât cuvântul lui Rosenberg că era pederast în vremea în care o cunoscuse pe Renata. Şi el admitea că nu găsise nimic în dosarul lui care să se refere la acest secret... Dacă venise la Hamburg să o lichideze pe Renata, avându-l complice involuntar pe Malko? Oribil...

— Malko. Mai sunteți pe fir? reluă Renata cu voce isterică.

— Da, spuse Malko. Voi încerca să fac rost în seara asta.

— Trebuie! strigă ea. Vă amintiți cabina telefonică de unde am vorbit prima dată?

— Da.

— Vă voi suna acolo, la şapte ca să vă spun unde ne întâlnim. Vă rog să nu spuneți nimănui. Are încă brațul foarte lung. Mai mult decât toți ceilalți laolaltă, care au venit în Hamburg să-l asiste. Sunt pretutindeni.

Închise trântind receptorul cu un zgomot sec. Ori era o actriță excelentă, ori... Malko îmbrăcă o cămaşă curată. Trebuia să ajungă la bancă înainte să se închidă ca să recupereze cele patru milioane cinci sute de mii de mărci. Angajații refuzau să transporte o sumă atât de mare. După aceea, trebuia să verifice un lucru extrem de important înainte de a se întâlni cu Renata. Nu se simțea în largul lui şi era gata să procedeze cum erau sfătuiți să n-o facă toți agenții de teren: să ascundă elementele unei probleme de şefii lor.

★

Malko parcă noul Mercedes tot de culoare albastră pe Versmannkai, pe malul unul canal care se înfunda. Depozitele care semănau între ele erau dispuse unele lângă, altele. La două sute de metri în fața lui, putea să distingă un număr mare pe unul dintre ele: 23. Trecuse pe acolo şi observase o plăcuță din cupru pe care scria în cehă. Aici scăpase de el prima oară Renata Hurwitz. Era adresa indicată de Günter Rosenberg, de asemenea, şi aceea a prietenului Renatei, intermediarul. Trei informații care se intersectau.

Se îndreptă pe jos către depozitul 23. Merse mai întâi pe lângă o grămadă de mărfuri care plecau la Beirut. Curios, căci nu erau decât piese disparate, ruginite, capote vechi de maşini, un camion stricat, o şenilă veche şi desuetă, portiere înfundate, puse în lăzi imense. Cine putea să cumpere aşa ceva?

Trei şlepuri erau acostate unul lângă altul pe canal, chiar în dreptul depozitului 23. Toate veneau de la Praga, înmatriculate PRAHA, cu numere care se succedau: GSPLO 664, 665 şi 666.

Erau, firește, sute de şlepuri din țările răsăritene, venite la Hamburg cum soseau vapoarele ruseşti din Marea Baltică... Adevărul era orb. Dacă Renata fugea de Serviciile de Informații din Est, aşa cum pretidea, de ce a mai venit până aici?

În plus, bărbatul care a luat-o cu maşina lucra aici. Un lătrat îl smulse din gândurile lui. Un bărbat ieşise din depozit însoțit de un câine-lup în lesă şi se rățoi la el.

— *Was wollen Sie?*

— Nimic, spuse Malko, mă plimbam.

— *Verboten!* strigă bărbatul. Este zonă portuară. Se fură tot timpul. Plecați sau chem poliția...

Parcă cineva voia să fure caroseriile ruginite! Malko se retrase, vrând să evite o neplăcere. Bărbatul îl urmase până la maşină. Malko plecă spre Zweibruckenstrasse. Numai că, în loc să treacă podul, ocoli ca să se oprească pe celălalt mal al canalului, spre capătul care se înfunda, la trei sute de metri depărtare de şlepuri, printre alte maşini. Se instală confortabil, îşi scoase binoclul şi începu să observe ce se întâmpla. Nu prea era animație.

Se scurse o oră. Soarele era la asfințit. În sfârşit, văzu pe cineva coborând de pe şlepul din mijloc. Îşi potrivi binoclul. Era un bărbat îmbrăcat într-un pulover care stătea sprijinit cu coatele de bastingaj şi privea canalul. Era cu fața la Malko. Acesta simți brusc inima bătându-i mai repede. Bărbatul pe care îl vedea în binoclu era cel care venise la *Monica-Bar,* îmbrăcat în perdesiul gri. Asasinul ziaristului de la *Spiegel* şi al animatoarei.

Capitolul XVIII

Malko rămase nemişcat, stupefiat de ceea ce descoperise. Pe şlep, bărbatul îşi fuma liniştit țigara. După ce o termină, aruncă chiştocul în apă şi se întoarse la treaba lui. Malko puse binoclul jos şi se grăbi să plece. Creierul i se încinsese.

Primul reflex era să dea fuga la Ferdinand Dickel. Avea în sfârşit o dovadă palpabilă... Dar se linişti când ajunse în trafic. Asasinul nu era altceva decât un executant care asculta ordinele lui Günter Rosenberg sau ale Renatei Plurwitz. Acest fapt făcea ca balanța să se încline în favoarea nemțaoicei, căci era liantul cu Friedrich Grass, intermediarul pe care Malko îl văzuse împreună cu ea. Va aştepta să se întâlnească din nou cu Renata, apoi să-i dezvăluie totul lui Dickel.

Plecând de la acest element fundamental, ar putea să îndeplinească planul întocmit cu Günter Rosenberg, adică s-o urmărească până la granița cu RDG şi s-o prindă cu mâța-n sac, apoi s-o predea şefilor ei...

Era atât de tulburat, încât fu cât pe ce să se ciocnească cu un camion. În portbagajul Mercedesului, avea o servietă cu patru milioane cinci sute de mii de mărci, în bancnote de câte o sută... O adevărată avere. Avea cu ce să-şi renoveze castelul de la temelie până la acoperiş. Din păcate, îi va da această sumă unui şarpe cu clopoței... Ajunse la fix lângă cabina telefonică indicată de Renata. Până la urmă, le va cunoaşte pe toate din Hamburg. Numai că acesta era singurul mijloc de comunicare cu adevărat sigur. Nu aşteptă mult.

— Sunt Malko, zise el.

— Ați fost urmărit?

Vocea Renalei era la fel de încordată.

— Nu cred, răspunse Malko.

Îşi luase totuşi unele măsuri de prevedere, luând liftul care ducea la vechiul tunel pe sub Elba pe aceeaşi platformă cu o semiremorcă Volvo. După aceea, se întorsese în centru. Cu toate că nu era foarte sigur că echipa de „baby-sitters" din Est nu îl urmărise, experienţa îl învăţase că erau de neînvins. Renata continuă:

— Pe Grosse Freiheit este o biserică, St Josef. În capătul străzii. La ora şapte este slujba. Voi fi în spatele naosului, în partea dreaptă.

Trânti receptorul. Malko avea douăzeci de minute de pierdut. Îşi ocupă timpul prin labirintul de străzi cu sensuri interzise, executând întoarceri în mijlocul drumului şi curbe luate în ultimul moment. Ajunse în fine pe Simon-von-Utrecht-Strasse, paralelă cu Reeperbahn şi se opri în faţa unui magazin închis. Luă servieta cu bani şi se îndreptă spre St. Josef.

Uşile bisericii erau larg deschise, iar femeile în vârstă îmbrăcate în loden se înghesuiau în naos. O căută din priviri pe Renata şi o zări după un stâlp. Era de nerecunoscut. Avea ochii roşii, trasă la faţă, cu pungi mari şi privirea în veşnică mişcare. Era nervoasă, ca un animal hăituit. Se apropie imediat de Malko şi îi suflă în ureche:

— Aţi adus banii?

Răsuflarea îi mirosea a bere şi a Steinhegger.

— Da. Şi documentele?

— Întâi primesc, apoi dau.

Îi întinse valijoara, iar ea o luă în mâna stângă. Era greu într-o asemenea înghesuială s-o deschidă fără să fie nevoită să ofere şi bisericii o sumă... Renata se uită îngrozită la Malko.

— Să plecăm repede că mi-e frică.

Se pomeniră pe Grosse Freiheit, pustie la acea oră. Renata se uită în jur, ca şi cum de sub maşini ar fi ieşit balauri.

— Sunteţi cu maşina?

— Da.

— Mă luaţi şi pe mine?

Ea îl urmă şi se urcă în Mercedes. Imediat după ce demară, ; ea se mai linişti puţin, dar îşi puse arma pe genunchi. Apoi deschise servieta, pipăi bancnotele şi o închise la loc.

— Vă rog să mă scuzați, nu că n-aş avea încredere în dumneavoastră, ci în ei nu am... Luați-o pe Elbchaussee.

Artera nu era circulată, aşa că Malko acceleră. În spatele lor nu se vedea nicio maşină. Renata se uită la Malko cu mai multă blândețe.

— Plec din Hamburg peste câteva ore, îl anunță ea, şi sper să nu mă mai întorc niciodată.

— Cum?

— Nu vă spun.

— Unde mergem?

Ea fixă asupra lui privirea albastră şi tulbure.

— Pe vaporul prietenului meu, Dieter. Am lăsat acolo documentele pe care le vreți. Sunt la loc sigur.

Malko nu comentă, dar se întrebă ce mai ascundea şi această bizară escapadă. Se vede că Renata îi simți îndoiala şi adăugă numaidecât:

— Să nu vă temeți!

Ajunseseră în Teufelsbruck. Malko se opri în parcarea pustie şi coborî strângând în buzunar mânerul pistolului extraplat. Vântul sufla cu putere dinspre nord. Renata îl ajunse din urmă, cu servieta în mână. Coborâră în linişte către micul port, unde se auzea clipocitul apei. *Zillertal* era tot în acelaşi loc. Urcară pe velier şi se duseră în cabina de pilotaj. Lacătul era pus. Cu un zâmbet ciudat, Renata îl smulse şi deschise uşa culisantă. Malko se uită înapoi. Portul era absolut pustiu, iar întunericul putea ascunde şi un regiment. Dacă Renata Hurwitz voia să-l omoare, acesta era locul ideal.

Înăuntru mirosea a mucegai. Renata se duse direct la cabina din față şi Malko o urmă. După ce constată că era goală, răscoli şi restul vaporului, apoi încuie toate uşile. Trebuia să facă zgomot ca să intre. Când se întoarse în cabină, avu un şoc. Renata era lungită pe pat. Îşi scosese rochia şi îşi păstră numai ghetuțele negre, colanții, jartierele şi un sutien cu jumătate de cupă care îi punea în valoare sânii. Se întinse cui un gest total lipsit de pudoare.

— Îți plac petele mele roşii? îl întrebă ea.

Cum el nu se clintea din loc, Renata se ridică şi îl cuprinse în brațe.

— Ți-am promis o recompensă, începu ea. Aceasta este După aceea, îți voi da documentele şi ne despărțim. Am chef să mă destind în seara asta. Cu tine.

Începu să-l îmbrățişeze cu înflăcărare. Îl dezbrăcă şi îl duse către pat. Îşi strecură mâna între ei şi începu să-l mângâie. Dar cum acest lucru nu-l smulgea pe Malko din gândurile lui, se aplecă şi îl luă în gură. Obținuse totuşi un rezultat, dar nu cine ştie ce... Malko nu reuşea să se concentreze. Renata îl abandonă şi se uită la el.

— Nu te mai excit? îl întrebă ea încetişor.

— Ba da.

— Asta îmi trezeşte o amintire urâtă. O amintire foarte urâtă în legătură cu singurul bărbat care nu s-a culcat cu mine...

— Cine?

— Ştii tu. Te-am mințit în legătură cu Günter Rosenberg. Nu a fost niciodată amantul meu. Într-o seară ne-am întâlnit, dar nu a putut să facă dragoste. A băut mult şi l-am tras de limbă. Mi-a mărturisit că nu s-a culcat niciodată cu o femeie şi că lui îi plăceau bărbații. Mai târziu, cu asta l-am avut la mână. Este un secret pe care nimeni nu-l ştie.

Malko avea impresia că cineva îi îndeasă un aisberg pe gât... Asta-i mai lipsea! Iarăşi se prăbuşea totul.

— De ce ai mințit?

Ea clătină din cap.

— Pentru o femeie este umilitor. Dar asta nu a schimbat nimic. Acum ai aflat. Când vei avea documentele, scapă repede de ele. Că altfel vei fi în pericol de moarte.

Malko era împietrit. Însă această veste neaşteptată nu o dezvinovățea pe Renata.

— Dacă îți este aşa de frică de MFS, începu el deodată, de ce ai legături cu Friedrich Grass, care lucrează pentru cehi?

Malko o privea fix. Dar ea nici nu clipi. Un zâmbet ironic abia îi lumină chipul.

— Şi pe asta o ştii? Bravo! Friedrich este un vechi amant de-al meu. Şi el este înnebunit după mine. Îşi asumă nişte riscuri imense când mă ascunde.

— Pe şlepuri?

— Nu! Acasă la el. Ceilalți nu ştiu nimic.

— De ce ai apelat la el? Este un risc în plus.

— Ba nu. El este singura persoană în care am încredere. Este mult prea îndrăgostit. Iar de lupi este mai bine să te fereşti tot ascunzându-te printre ei...

Se lăsă iarăşi tăcerea. Malko „digera" această nouă întorsătură. Brusc, simți furnicături în pântece şi o monstruoasă erecție. Tânăra îşi dădu seama şi ochii albaştri îi fură străbătuți de o lucire veselă.

— Te-ai mai liniştit?

Ea se aplecă, iar gura îl cuprinse din nou. De data asta, Malko o trase înapoi ca să nu sucombe imediat. O încălecă şi se afundă dintr-un singur elan în pântecele ei. Renata se zbătea sub el ca o iepşoară. Apoi scăpă, se aşeză în patru labe şi spuse:

— Aşa. Este cel mai bine.

Malko nu se lăsă rugat. Renata îi răspundea printr-un strigăt răguşit la fiecare mişcare, arcuindu-se sprijinită în coate, cu bazinul foarte ridicat, dăruindu-se ca o pisică în călduri.

Ea mieună, ridicând şi mai mult crupa. Malko era asudat, uitase complet de frig şi de pericolul pe care îl putea reprezenta Renata. Acum era doar o femeie supusă, participativă, iar fiecare suspin al ei îl excita şi mai tare. Făcea dragoste ca şi cum ar fi ultima oară în viață. Malko înțelese brusc autoritatea pe care o exercitase asupra bărbaților lipsiți de experiență ca Dieter Balsen.

Când explodă în ea, Renata slobozi un urlet de fiară şi se prăbuşi sub el. Malko îşi trase sufletul, legănat de bătaia vântului şi de trosniturile vaporului. Se smulse în sfârşit din cuptorul strâmt şi fierbinte care îl strângea şi întâlni privirea de un albastru deschis a Renatei, subliniată de cearcăne mari. Îi adresă un zâmbet carnasier, apoi se aplecă să-l sărute.

— Ce păcat că plec din Hamburg! Aşa îmi place să fac dragoste.

— Cum?

— Ca o fiară... Am avut senzația că sunt o fiară. Că mă rupi în două.

Începea să devină poetică. Frigul îl cuprinse brusc pe Malko şi începu să se îmbrace. Şi Renata făcu la fel. Machiajul se mai ştersese puțin şi îi dădea un aer rătăcit. Băgă mâna într-un dulap; trase o placă secretă şi scoase un plic mare de culoare maro.

— Uite ce ți-ai dorit, zise ea. Acum să plecăm, am întârziat.

Malko o urmă pe scară. Examinară îndelung pe întuneric marginile navei. Îşi amintea de primirea pe care i-o făcuseră când a ieşit prima oară, de aceea deschise cu grijă uşa culisantă. În afara unei rafale de vânt rece, nu i se întâmplă nimic. Se strecură afară. Nu era nimeni. Renata mergea în urma lui. Ajunseră la maşină fără probleme.

— Unde te duci? o întrebă el.

— Lasă-mă la Hauptbahnhof, spuse ea.

Pe drum, nu scoaseră o vorbă. Era minunat să străbată oraşul pustiu. Numai portul era animat, cu sutele de proiectoare, cu docurile, cu remorchierele care se mişcau în continuu. Malko opri în faţa tristei clădiri a gării. Fără un cuvânt, Renata se aplecă şi îl sărută.

— Cine ştie, poate ne vom revedea vreodată. Nu vreau să vii cu mine, rămâi în maşină.

O privi îndepărtându-se şi dispărând în imensul hol al gării. Nu reuşi să-i identifice pe agenţii din BND care îi urmăriseră de la biserica St. Josef, din ordinul lui Ferdinand Dickel. Chiar şi după ce o ascultase pe Renata, Malko încă mai avea dubii. Era mai bine să mizeze pe amândoi caii deodată. Era zece şi jumătate. Peste nouăzeci de minute, se va întâlni cu Günter Rosenberg. Avea multe lucruri să-i spună. După aceea, se va întoarce la hotel şi va aştepta, prin Ferdinand Dickel, veşti de la Renata. Se întoarse şi o luă spre St. -Pauli.

★

Oprit lângă cabina unde trebuia să sune Günter Rosenberg. Malko examina la lumina plafonierei documentele pe care i le dăduse Renata. Erau mai multe scrisori şi memorii între generalul Scheibe şi *Aufklärung*, marcate toate cu sigiliul secret şi menţionând existenţa unui agent, „Ludwig", plasat la cel mai înalt nivel în BND. Un alt memoriu o propunea pe Renata la o primă pentru recrutarea unei cârtiţe. În sfârşit, într-un document ultraconfidenţial, generalul Scheibe dădea instrucţiuni bancherilor de la Leipziger Bank să vireze lunar în contul lui „Ludwig" echivalentul unei solde pe care o primea colonelul din Armata Populară.

Indiciul era fără nicio îndoială un memoriu adresat de Scheibe lui Honecker în persoană, menţionând numele lui Rosenberg ca fiind cel mai eficient agent pe care l-a avut vreodată Germania Democrată... Sub numele de „Ludwig".

Malko închise dosarul. Îi vâjâia capul. Fireşte că totul putuse să fie fabricat... Est-germanii şi KGB-ul excelau în dezinformări. Aruncă o privire la ceas. Era douăsprezece şi zece, iar Günter Rosenberg nu mai suna. Îl cuprinse din nou îndoiala. Dacă Renata spusese adevărul?

Minutele treceau. Din când în când, mai trecea câte o maşină. La unu fără un sfert, porni motorul. Günter Rosenberg nu va mai da niciun semn de viaţă. Deprimat, se îndreptă spre *Vier Jahreszeiten.* Nici la hotel nu găsise vreun mesaj. Nici de la Dickel, nici de la Rosenberg. Adormi fără să fi rezolvat problema. Întorcând-o pe toate feţele în minte.

★

Se deşteptă tresărind când telefonul sună insistent. Se uită la ceas. Era şapte dimineaţa. Ridică receptorul. Vocea tulburată a lui Ferdinand Dickel avu asupra lui efectul unui duş ece.

— *Herr* Linge, Renata Hurwitz a fost asasinată.

Capitolul XIX

Malko se ridică scuturându-se. Era înmărmurit. Se gândi într-o clipă ce putea însemna acest lucru.

— *Mein Gott!* Ce s-a întâmplat? Oamenii dumneavoastră nu au urmărit-o?

Ba da, însă au pierdut-o. A fost foarte perspicace şi a reuşit să scape. Am anunţat imediat antena din *Verfassungsschutz.* Datorită lor am descoperit crima, i-a anunţat poliţia locală. Eu sunt la faţa locului. Aş dori să veniţi la intersecţia străzilor Amsinck şi Nagelsweg. În zona portuară.

Malko se îmbrăcă în câteva scunde, îngreţoşat. Era bulversat de această nouă lovitură de teatru. Dacă Renata era moartă, însemna că într-adevăr fusese ceea ce pretinsese. Prin urmare, Günter Rosenberg era „Ludwig", cârtiţa RDG-iştilor. O revedea pe Renata dispărând în holul imens al Hauptbahnhof.

Străbătu oraşul încă plutind în ceaţă în toată viteza. În depărtare, girofarurile maşinilor de poliţie îi semnalau locul crimei. Era sinistru. Într-o parte, era un canal paralel cu o cale ferată, cum sunt cu zecile în Hamburg, iar în cealaltă, numai depozite. Câţiva poliţişti în fulgarine albe încercau să-i ţină pe gură-cască la distanţă. Malko zări un Mercedes 600 negru, cu geamurile fumurii de care se sprijinea Ferdinand Dickel. Îl întâmpină pe Malko şi îi strânse mâna. Părea extrem de tulburat.

— Este atroce. Începu el. Veniţi să vedeţi.

Trecură barajul poliţiei care bloca o porţiune din calea ferată. La un semn al secretarului de stat. Unul dintre poliţişti ridică prelata. Malko zări un trup chircit, al cărui cap era o masă sângerândă. Îi venea să vomite. Se străduí să examineze cadavrul. Rochia din lână albă pe care o cunoştea atât de bine era îmbibată de sânge, cizmuliţele negre strânse pe picior, pe care Renata nu şi le scosese nici când făcuse dragoste, erau pline de noroi. În rest... figura era de nerecunoscut, iar părul roşu nu mai avea culoare. Întoarse capul în altă parte.

— Şi aseară a fost îmbrăcată la fel, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Nu se ştie cum e ajuns aici. Atacatorii au ucis-o într-un mod înfiorător. În timpul nopţii, pe şine sunt vagoane goale, părăsite. Ucigaşii au fost mai mulţi, l-au pus capul pe şină şi i l-au strivit sub roţile unui vagon pe care l-au împins.

— Au găsit banii?

— Nu. Poate că aceasta este explicaţia sălbăticiei cu care a fost executată. Au vrut s-o determine să le spună unde a ascuns cele patru milioane cinci sute de mii de mărci. Altfel, era mai uşor să-i tragă un glonţ în cap.

— Cum a fost identificată?

— Avea actele în geantă.

Acoperiră din nou cadavrul cu prelata. Malko retrăia seara din ajun petrecută cu ea. Ferdinand Dickel observă cu tristeţe:

— Au ucis-o prea târziu. Poate doar din răbunare. Günter Rosenberg a fugit, iar ea a avut timp să ne dea documentele încriminatoare. Sper să nu fi găsit banii.

— Este adevărat, au ucis-o prea târziu, spuse Malko pe un ton plin de tristeţe.

Nu mai putea să tacă şi să-l acopere pe acela care era cu siguranță răspunzător de moartea Renatei. Din păcate, acum trebuie să fie deja departe. Reconstitui în minte cum trebuie să se fi petrecut lucrurile. Rosenberg reuşise s-o facă să-l urmărească, în ciuda măsurilor de prevedere pe care şi le luase. „Doicile" din MFS o culeseseră după aceea, când se despărțise de Malko şi după ce scăpase de agenții din BND.

— Ce ați pățit? îl întrebă Ferdinand Dickel văzându-i expresia feței.

— *Herr* Dickel. V-am mințit. Începu el. L-am găsit pe Günter Rosenberg. Iar această minciună a costat-o viața pe *Frau* Hurwitz. Există o şansă foarte mică să punem mâna pe el. Dispuneți de ajutorul imediat al poliției?

— Fireşte. Este o echipă din Kripo aici.

— Bine, zise Malko. Să ne ducă până în Kastanienallee, în St. Pauli, la *Elb-Hotel*.

Ferdinand Dickel se uită cu stupoare la Malko. Părea şi mai pricăjit.

— Ştiți unde se află Gtinter Rosenberg?

— Unde era, îl corectă cu amărăciune în glas Malko. Sunt puține şanse să mă fi aşteptat. Totuşi, trebuie să încercăm.

— Veniți! îi ordonă Ferdinand Dickel împingându-l către Mercedesul negru cu geamurile fumurii. Îmi povestiți pe drum.

Dădu un ordin unui polițist, iar un BMW gri veni lângă ei, cu girofarul învârtindu-se pe capotă, ca să le deschidă drumul. Ferdinand Dickel se aşează confprtabil în spate şi ascultă povestea lui Malko fără să-l întrerupă. Ochii de un albastru spălăcit parcă se decolorară şi mai mult.

— Nu m-am îndoit niciodată că Rosenberg era homosexual, oftă el. În Casă oircula zvonul că a avut o decepție în tinerețe şi că nu a uitat niciodată. Foarte romantic, *nicht wahr?* Asta explică multe. Adeseori homosexualii se simt frustrați şi încearcă să se facă utili în moduri neaşteptate.

Aproape că nu îl ura pe trădător. Îşi şterse ochii veşnic umezi şi îşi trase nasul. O frână bruscă aproape că îl aruncă în brațele lui Malko. Ajunseseră la *Elb-Hotel*. Cei doi polițişti din BMW urcau deja scările peronului.

— Vă aştept aici, zise Ferdinand Dickel cu glas blând.

În micuța recepție a hotelului mirosea a varză acră şi a peşte. O femeie căruntă şi cu trăsături dure îi măsură dintr-o privire pe polițişti. Fără un cuvânt, unul dintre ei scoase legitimația şi o vârî sub nasul funcționarei.

— *Herr* Rosenberg? o întrebă Malko.

— Nu cunosc.

— Un bărbat înalt de aproape doi metri, cu un pardesiu negru, insistă el. A sosit alaltăieri seară.

— *Ach!* făcu femeia, dar nu îl cheamă aşa. Am găsit. *Herr* Rollei. A plecat a doua zi. Puteți să vedeți camera...

Malko se aşteptase la asta. Plecă furios şi descumpănit.

— A plecat. Îl anunță pe Ferdinand Dickel. Aseară trebuia să mă sune. Dar n-a făcut-o. Următoarea convorbire telefonică este azi la prânz...

— Duceți-vă totuşi, îl sfătui Dickel. Poate că există o şansă la o mie...

★

Când soneria telefonului răsună în cabină. Malko fu atât de surprins, încât îi trebui un timp ca să reacționeze. Venise singur, lăsându-l pe Ferdinand Dickel la hotel. Vocea lui Günter Rosenberg era extrem de calmă.

— Guten Tag, *Herr* Linge. Nu am putut să sun aseară. Îmi cer scuze. Aveți noutăți?

Malko rămase fără glas. Încă o dată era bulversat. Günter Rosenberg nu ar trebui să fie acum la capătul celălalt al firului. Era o anomalie de neînțeles. Sau poate... Zise fără ezitare:

— Renata a fost asasinată în noaptea asta. După ce i-am dat banii.

— A fost asasinată!

În vocea lui Günter Rosenberg era o mirare extraordinară. Malko insistă, căutând hiba.

— Se pare că a fost asasinată de agenții din MFS.

— *Unmoglich!* i-o tăie sec Rosenberg, regăsindu-şi vocea de comandant. *Frau* Hurwitz lucrează şi a lucrat întotdeauna pentru RDG. L-ați văzut cadavrul?

— Da, spuse Malko.

Se lăsă tăcere la celălalt capăt al firului, apoi izbucni într-un râs nu prea vesel.

— Poate că există o explicație. Vă mărturisesc din toată inima că nu mi se pare verosimil.

— Ce anume?

— A vrut să fugă cu banii, iar acest lucru nu le-a plăcut.

— Este posibil, admise Malko.

— Dar până se lămuresc lucrurile, am devenit iarăşi „oaia neagră", continuă Rosenberg.

Malko nu îndrăzni să-l contrazică. Liniştea se mai prelungi puțin, apoi se auzi vocea puțin emoționată a neamțului.

— *Herr* Linge! Există o posibilitate să verificăm această ipoteză.

— Care? întrebă Malko ciulind urechile.

— În arhivele noastre se găsesc amprentele Renatei Hurwitz. Au fost luate la cererea mea cu ocazia afacerii de la Hamburg. *Herr* Dickel ştie cum să intre în fişier. Dacă cineva nu le-a făcut pierdute între timp... Putem să aflăm dacă cadavrul pe care l-ați văzut este al Renatei Hurwitz. Dacă nu va fi cazul, din păcate, eu mă voi alege doar cu o satisfacție pur teoretică.

— De ce?

— Pentru că au vrut să credeți că ea a trădat Germania Democrată şi că a fost pedepsită pentru fapta ei. Prin urmare, Renata Hurwitz trebuie să dispară într-adevăr, să plece în RDG. Granița se află doar la şaizeci de kilometri. Numai că nu trebuie să lase urme. Aşadar, a fost nevoită să se întoarcă în mod clandestin. Lucru care nu pune chiar atâtea probleme.

Malko iar nu ştiu ce să mai creadă. Era absolut necesar un test.

— Sunteți pregătit să vă întâlniți cu mine? îl întrebă el.

— Da, răspunse Günter Rosenberg. Când doriți. Sunt sigur de cele afirmate. Mi-a fost greu să vin la Hamburg, dar nici nu vreau ca „ceilalți" să câştige. Sunt în apropiere. Pe Pinnasberg, numărul şapte. Este o casă mare galbenă. O vedeți din locul în care vă aflați...

Malko îl asculta descumpănit. Iată o nouă dilemă. Dacă Rosenberg era vinovat, însemna că era un formidabil jucător de pocher...

— Am fost la depozitul 23, spuse Malko. Pe unul dintre şlepuri, l-am văzut pe bărbatul care l-a omorât pe ziarist.

— Sunteți sigur?

Vocea lui Rosenberg nu mai era atât de calmă.

— Absolut!

— *Ach!* Asta ne dă şansa să aflăm cum a plecat *Frau* Hurwitz. Şi dacă ne-a mai rămas ceva de făcut.

— Acceptați să vă întâlniți cu Ferdinand Dickel?

— Dacă dorește.

— Pe curând! spuse Malko. Faceți tot ce vă stă în putere ca să obțineți informații.

Malko ieşi ca o furtună din cabină. În sfârşit, avea o şansă ca să capete o certitudine. Cu condiția ca Ferdinand Dickel să colaboreze.

★

Ferdinand Dickel măsura încăperea nervos la culme. Se uită la ceas a douăzecea oară în decurs de zece minute.

— Poliția din Hamburg a trimis amprentele moartei, prin belinograf la sediul &ND. Spuse el. Trebuie să primim răspunsul în câteva minute. Fişa Renatei Hurwitz a fost găsită în arhivele de la Pullach. Numai Günter Rosenberg a găsit-o.

Telefonul îl împiedică pe Malko să-i răspundă. Se uitară amândoi la aparat ca şi cum ar fi fost viu. Apoi, secretarul de stat răspunse:

— Sunt Dickel.

Malko îi pândea trăsăturile feței, dar nu reuşi să ghicească nimic. Înaltul funcționar al Cancelariei ascultă câteva clipe, apoi întrebă:

— Este sigur?

După aceea închise şi se uită la Malko.

— Amprentele moartei nu corespund cu cele ale adevăratei Renata Hurwitz, îl anunță el.

Malko simți că menghina care îi strângea pieptul se lărgi pe dată. Deci Günter Rosenberg nu era un trădător! Vălul cădea în sfârşit. Se revedea făcând dragoste cu Renata şi se ruşină. Ferdinand Dickel îl studia.

— Aş spune că această veste vă face plăcere, observă el. Totuşi, ați cunoscut-o destul de bine pe *Frau* Hurwitz.

Malko nu ştia ce insinua, dar nu-i păsa. Acum trebuia să-l „spele” pe directorul din BND. Ferdinand Dickel i-o luă înainte:

— Eu sunt convins, începu el, dar ceilalți nu vor şti. Lumea contraspionajului este un univers de paranoici. Pentru ca *Herr* Rosenberg să-şi poată continua cariera în mod normal, trebuie s-o găsim pe Renata Hurwitz şi s-o determinăm să mărturisească.

— Nu o va face niciodată.

— Dacă o prindem cu minciuna, va sosi şi clipa asta.

— Sunt sigur că Günter Rosenberg va avea o idee. Spuse Malko. Este viața lui în joc. Acum se străduieşte să dea de urma Renatei Hurwitz. Putem să ne întâlnim cu el.

— Unde?

— În St. -Pauli. La numărul şapte, pe strada Pinnasberg. Este o clădire mare galbenă.

Ochii albaştri ai lui Ferdinand Dickel căpătară o expresie amuzată şi de stupefacție totodată.

— Casa Mare Galbenă de pe Pinnasberg! se miră el. Incredibil. A fost un bordel pentru homosexuali. A dat faliment, iar acum este transformată în saună. Incredibil!

— Ce contează, zise Malko. Veniți cu mine, *Herr* Dickel?

— Vin, spuse secretarul de stat.

Casa Mare Galbenă de pe Pinnasberg semăna cu o pensiune de familie închisă, cu obloanele trase şi aerul decrepit, încadrată de clădiri vechi şi murdare, aşezată cu fața spre port şi spre docurile Bhlom und Voss. Strada era pustie, iar sex-cluburile din împrejurimi erau toate închise. Malko sună. Aşteptă câteva secunde, apoi uşa se deschise şi apăru un tânăr în jeanşi, cu o cămaşă roz descheiată pe pieptul imberb. Zâmbetul comercial şi puțin cleios dispăru atunci când Malko întrebă:

— *Herr Rosenberg. Bitte?*

Fără să spună un cuvânt, efebul îi conduse pe un coridor cu pereții scorojiți, până într-un sinistru salon de masaj, cu o banchetă îmbrăcată în imitație de piele de panteră, cu oglinzi şi cu veşnicul florilegiu de fotografii porno. Mirosea a tutun şi a cataptasme.

Günter Rosenberg deborda dintr-un fotoliu prea mic pentru el, în poziția lui obişnuită, cu mâinile înfundate în buzunarele hainei de blană. Se ridică greoi când îl văzu pe Ferdinand Dickel şi îi întinse mâna impasibil.

— *Guten Tag. Herr Staatssekretär.*

Se simțea la fel de bine ca într-un salon din Bonn. Ferdinand Dickel îi luă mâna întinsă. Pe lângă Rosenberg, părea un liliputan.

— Mă bucur să vă văd, începu el. Cred că avem multe să ne spunem.

— Şi eu sper, zise Günter Rosenberg.

Zâmbea, dominându-l pe secretarul de stat cu înălțimea lui. Acesta întrebă imediat fără să se aşeze:

— Ați găsit-o pe Renata Hurwitz?

— Sunt mai mult ca sigur că a plecat. Totul a fost organizat, îi cunosc eu. După părerea mea, cred că a fugit pe drumul numărul cinci, evitând autostrada şi aeroporturile. Într-o oră şi jumătate, era deja în sigjranță...

— Cum a plecat? întrebă Malko.

— Probabil cu un camion, ca să nu lase urme. Chiar şi o falsă identitate poate lăsa un indiciu la trecerea frontierei. Pe când cineva ascuns printre mărfuri într-un camion care se întoarce în RDG, trece neobservat. Ştiu că în trecut au folosit adesea această metodă, în ambele sensuri. Fie pentru a infiltra, fie pentru a scoate din țară...

— Prin urmare, nu mai e nimic de făcut?

— Ba da, să verificăm, zise calm Günter Rosenberg. Eu am avut posibilitatea să o fac, prin intermediul unui agent de-al meu infiltrat de multă vreme la cehi. Domnul Linge a descoperit nişte indicii cu ajutorul cărora putem să presupunem că *Frau* Hurwitz avea o bază pe unul din şlepurile ancorate în Zollhafen. Lucru verosimil. La această operațiune au colaborat mai multe servicii din Est. Aştept nişte informații dintr-o clipă într-alta.

Ferdinand Dickel se întoarse spre Malko.

— Dumneavoastră ce ați aflat?

— Eu l-am văzut pe asasinul ziaristului şi al animatoarei, îi explică Malko. Datorită informației pe care mi-ați furnizat-o în legătură cu bărbatul care a luat-o pe Renata cu maşina. Totul ne-a condus la depozitul 23...

Se lăsă din nou tăcerea, tulburată doar de gâfâielile care nu aveau nicio legătură cu sportul şi se auzeau din camera de alături. După aceea, se auziră paşi pe coridor, iar efebul care le deschise intră grăbit în încăpere.

— *Herr* Rosenberg, vă cheamă cineva, este rănit...

Günter Rosenberg se ridică cu o rapiditate surprinzătoare pentru greutatea lui şi ieşi pe culoar, urmat de Malko. Un tânăr cu trăsăturile efeminate, foarte slab, de un blond spălăcit, înfăşurat într-un palton verzui, stătea sprijinit de uşă, alb ca varul şi ținându-se de burtă cu ambele mâini. Ridică privirea deja sticloasă şi murmură:

— Güntie. M-a prins...

Günter Rosenberg se repezi să-l sprijine ca să nu cadă. Cu o blândeţe neaşteptată, îl culcă pe o canapea veche cu catifeaua găurită şi îi desfăcu încetişor paltonul. Cămaşa şi haina deschisă la culoare erau numai sânge. Rosenberg pipăi cu finețea unui chirurg abdomenul rănitului care urlă şi îl prinse de mână.

— *Nein. Güntie...*

Directorul Serviciului de Informații din BND se întoarse către efeb.

— Repede prosoape şi o ambulanță. Are hemoragie internă...

Cu mâinile în buzunarele pardesiului, Ferdinand Dickel se făcuse precum creta la față. Nu vedea prea des un om înjunghiat în birourile Cancelariei... Günter Rosenberg se aplecă deasupra rănitului care se agăță de gâtul lui şi îi şopti ceva.

Apoi începu să gâfâie zvârcolindu-se de durere. Tânărul adusese prosoapele, iar Rosenberg le aşează ca tampoane ca să oprească hemoragia. După nările lipite şi ochii înceţoşaţi, Malko se gândi că nu va mai rezista mult.

— A aflat ceva? întrebă el

— *Nein.* Nimic precis. Dar mi-a spus că cineva ştie sigur. Tomek Novotny, şeful centralei clandestine cehe din Hamburg. El a organizat totul... Teoretic, el este căpitanul şlepului.

— Unde este?

— Pe cel de-al doilea şlep.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Se gândeau cu toţii la acelaşi lucru. Günter Rosenberg se ridică în picioare. Privirea era de un calm asolut.

— *Herr* Dickel, începu el. Nu e nevoie să veniți cu mine, dar nu mă va împiedica nimeni să mă duc acolo. Dumneavoastră ştiți că un serviciu important nu ucide aşa uşor. Cred că sunt înnebuniți. Asta înseamnă probabil că *Frau* Hurwitz nu este încă în siguranță.

— Doar n-o să vă duceți acolo de unul singur? protestă Ferdinand Dickel.

— Nu voi fi singur, răspunse Günter Rosenberg. Aşteptați-mă afară, vă rog...

Îi conduse până la uşă. Ferdinand Dickel se zgribuli în vântul rece de afară.

— Credeți că ar trebdi să-l lăsăm? întrebă el. Este cu totul ilegal. Pot să chem forțele din BKA. Mai ales dacă asasinul ziaristului şi al blondei se află acolo.

— BKA nu va afla unde este Renata Hurwitz şi cum a fugit, dacă a fugit.

Uşa Casei Mari Galbene se deschise, iar în prag apăru Günter Rosenberg. În spatele lui se profilau doi tineri în haine de piele neagră, raşi în cap, țepeni de parcă acum ar fi ieşit din benzile desenate. La centuri spânzurau lanțuri grele de motocicliști şi aveau câte un pumnal cu lama scurtă în bocanci. Günter Rosenberg se apropie de Malko.

— Cred că aveți o maşină, nu-i aşa?

Ca un automat, Ferdinand Dickel se aşeză în față, lăsând liberă bancheta din spate pentru Rosenberg şi celor două „doici" ciudate ale lui. Homosexuali, fireşte, dar extrem de periculoşi…

Traseul dură douăzeci de minute într-o linişte mormântală. De pe Zweibruckenstrasse, Dickel începu să se agite cu nervozitate. Malko opri cu o sută de metri înainte de depozitul 23, la adăpostul unei stive de lăzi cu destinația Beirut. Canalul era pustiu, în afară de trei şlepuri cehe. Günter Rosenberg i se adresă lui Ferdinand Dickel:

— Cred că ar fi mai bine să ne aşteptați aici.

Coborî primul din maşină, urmat de Malko şi de îngerii lui păzitori. Cu o uşurință surprinzătoare. Rosenberg sări pe primul şlep, legat de chei printr-o simplă scândură. Lemnul trosni sub greutatea lui. De acolo, sări pe cel din mijloc, urmat de cei trei bărbați.

Uşa pătrată era închisă. Günter Rosenberg nu mai apucă să bată. Se deschise brusc, iar în cadrul ei apăru un bărbat furios, îmbrăcat într-un pulover bleumarin. Înălță capul, întâlni privirea lui Rosenberg şi se răsti la el:

— Ce vreți? Este privat. *Ganz privat.*

Malko nu-şi putea dezlipi privirea de la figura lui. Era bărbatul în pardesiu gri care îi asasinase pe gazetarul de la *Spiegel* şi pe animatoarea de la *Monica-Bar.* Cel pe care îl văzuse cu o seară înainte prin binoclu.

Capitolul XX

Cu voce foarte blândă, contrastând cu brutalitatea interlocutorului său, Günter Rosenberg întrebă:

— *Herr* Novotny?

— *Jawohl,* răspunse acesta surprins.

Din spatele lui Tomek Novotny apăru un imens câine-lup, arătându-şi colţii. Cehul îl prinse de zgardă şi îl privi pe Günter Rosenberg.

— *Was wollen Sie?*

Günter Rosenberg era cu treizeci de centimetri mai înalt ca el. Fără un cuvânt, scoase din buzunar mâna în care ţinea pistolul şi îl lovi cu violenţă în plină figură, făcându-i o tăietură de la tâmplă până la maxilar. Câinele-lup se repezi în acea clipă la el. Unul dintre băieţii în haine de piele făcu un pas în lături, prinse lanţul cu ambele mâini şi trase una în capul animalului care se sparse ca o nucă. Câinele se prăbuşi într-un val de sânge, clănţănind din dinţi convulsiv. După aceea, cei doi tineri îi legară mâinile lui Tomek Novotny şi îl împinseră în interiorul şlepului. Scena dură doar treizeci de secunde.

Günter Rosenberg se aplecă ca să poată intra pe uşiţa pătrată. Aşezat cu forţa pe un scaun şi ţinut de cei doi în haine de piele, cehul abia reuşea să se zbată. Sângele îi curgea din rană. Înălţă capul şi întrebă cu voce aproape normală:

— Sunteţi de la vamă?

— Nu face pe prostul. Tomek, zise Rosenberg. Ştii bine cine sunt. Şi eu ştiu cine eşti tu...

— Nu înţeleg, spuse cehul.

Günter Rosenberg îl înşfăcă de piept.

— Tomek, nu m-am mai deplasat eu însumi de foarte multă vreme. Şi ştii asta... Am trimis pe cineva să culeagă informaţii, dar l-ai primit foarte rău. Îţi pun o întrebare simplă. Unde este Renata Hurwitz?

Cehul nu răspunse imediat. Malko îi vedea mărul lui Adam suind şi coborând, iar cu privirea căuta o posibilă scăpare Apoi zise:

— Nu ştiu la ce vă referiţi. Plecaţi imediat de pe şlep.

Günter Rosenberg tăcu. Întoarse doar uşurel capul spre cei doi tineri. Blondul înaintă un pas, ridică braţul, învârti lanţul prin aer şi îl lovi pe ceh, nu ca pe câine în ţeastă, ci peste faţă. Se auzi zgomotul atroce de carne care plesneşte. Cehul căzu de pe scaun urlând, în timp ce sângele îi şiroia pe obraji. Cei doi se repeziseră deja la el şi îl târâră până la o masă, îi ţinură braţul la spate, apoi îl culcară pe spate. Scotea nişte gâlgâieli înfiorătoare, cu gura plină de sânge şi nasul strivit... Günter Rosenberg se apropie de el.

— Tomek. Le-ai ucis prietenul. Asta nu le-a plăcut deloc... Unde este Renata Hurwitz?

Tomek găsi puterea să bolborosească câteva cuvinte înainte ca lanţurile să se abată din nou asupra lui. De data asta, peste gură. Spărgându-i toţi incisivii dintr-odată. Cel care asistase numai luă brusc un cuţit de bucătărie de pe masă, apucă mâinile cehului, le puse una peste alta şi le ţintui de lemn cu o pârâitură seacă. Tomek Novotny scoase un urlet atroce. Günter Rosenberg se întoarse spre călăii săi.

— Mâinile, spuse el.

Cei doi băieţi începură să-l lovească peste mâini cu lanţurile care se înfundau în carne cu un zgomot îngrozitor, zdrobind oasele, cartilajele, strivind încheieturile, transformându-le în două cioturi însângerate, scuturate de spasme. După aceea se opriră şi abătură în zbor, pe rând, lanţurile pe faţa cehului.. Malko întoarse capul în altă parte.

Această corecţie sălbatică îl revolta, dar îşi impuse să nu intervină. Ştia că cehul comisese cel puţin trei crime. Se confrunta încă o dată cu adevărata problemă a lumii paralele: risca să devină ca adversarii săi. Murdar. Dar, dacă nu erai neînduplecat, nu obţineai niciun rezultat. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Rosenberg se uită la el.

— Şi eu am oroare de lucrurile astea, spuse el încetişor.

Asta fusese tot. Bine că Ferdinand Dickel rămăsese în maşină...

— O să-l omorâţi, spuse Malko îngreţoşat.

— Se prea poate, replică neamţul.

Rosenberg îi opri pe călăi cu un gest. Nici el nu mai suporta.

— Omorâţi-l!

Unul dintre băieți înfăşură lanțul în jurul gâtului şi începu să strângă. Cehul scuipă un jet de sânge şi aşchii de dinți, încercând să inspire puțin aer. Apoi îi ieşi un sunet din gâtlej. Un singur cuvânt. Günter Rosenberg îl opri cu un gest pe băiatul care mai slăbi un pic strânsoarea. Tomek Novotny murmură:

— Pleacă... Astăzi...

— Unde este?

— Nu ştiu, vă jur, nu ştiu...

— De unde ştii că pleacă?

Günter Rosenberg stătea aplecat deasupra cehului. Acesta inspiră puțin aer, ceea ce provocă nişte bolboroseli îngrozitoare, apoi un şir de cuvinte îi ieşi brusc din gură:

— O ia un camion. Pleacă la ora cinci. Îl va lua dintr-un loc, nu ştiu de unde...

Günter Rosenberg îşi miji ochii negri.

— De ce a aşteptat?

— A fost în pană. Murmură Tomek. Trebuia să plece de aseară...

— Camionul? întrebă neamțul. Unde este? Cum arată?

— În Zollhafen. Pickhuen. Este încărcat cu grâu. Are semiremorcă. Albastru cu o dungă galbenă... SZ 5404...

Îi dădu drumul, iar acesta căzu pe spate, horcăind din nou. Günter Rosenberg se ridică şi schimbă o privire cu Malko.

— Cred că este adevărat, spuse. Cine este fata pe care ai omorât-o?

— O târfă, murmură Tomek. Ea nu a ştiut...

— Şi banii?

— Sunt la Renata.

— Danke schon, zise Günter Rosenberg.

Tomek Novotny reuşi să se ridice puțin.

— Luați-mă de aici, bolborosi el. Protejați-mă, vă implor.

Era jalnic să-l vezi implorându-i tocmai pe călăii lui.

Rosenberg nu-i răspunse direct. Dar se întoarse către cei doi.

— Îl păziți până când vin agenții din *Verfassungsschutz* să-l ia. Să nu vă mai atingeți de el.

Vocea se mai îmblânzise. Cei doi călăi lăsară privirile în pământ şi spuseră într-un glas:

— *Jawohl, Herr Rosenberg.*

Ieşi pe uşa pătrată urmat de Malko şi de gemetele cehului. Neamțul se întoarse.

— Aşa-i războiul, iar nu nu purtăm războaie de dantelă. *Herr* Linge. Dacă totul se va termina cu bine, vă voi trimite dosarul lui Tomek Novotny. Veți vedea că are totuşi o soartă bună față de ceea ce ar merita de fapt...

Canalul era la fel de liniştit. Aveau destul timp ca să verifice spusele cehului.

★

Malko nu slăbea din ochi micul pod de peste Nikolaifleet, canalul ce separă Ost-West-Strasse din Zollhafen de celălalt mal. Silozurile pentru grâu din cărămidă roşie erau înşirate ca nişte seifuri. Era cinci fără cinci. Puțin mai departe, într-un Taunus galben se înghesuiau patru oameni din *Verfassungsschutz* şi Ferdinand Dickel. Altă maşină aştepta la ieşirea din Hamburg. Un elicopter al forțelor BKA se învârtea deasupra portului.

Günter Rosenberg părea că ațipise cu mâinile în buzunare. Bărbia triplă se odihnea pe peipt.

— Uitați-l! zise Malko dintr-odată.

Un camion imens trecea cu viteză mică micul pod peste canal. Malko văzu plăcuța ovală negru cu alb a RDG şi numărul: SZ 5404. Era cel indicat de Tomek Novotny. În cabină erau doi şoferi... Camionul viră la dreapta şi o luă spre est...

Malko aşteptă. Nu trebuiau să trezească bănuieli. Günter Rosenberg luă microfonul stației radio şi anunță:

— Obiectivul pleacă în direcția prevăzută...

Priviră camionul pierzându-se în trafic, apoi demarară şi ei. Günter Rosenberg oftă:

— Vom afla în curând dacă Tomek a făcut şi o faptă bună în viața lui...

★

Pe drumul numărul cinci, care lega Hamburgul de oraşul de frontieră Lauenburg, traficul se desfăşura îngrozitor de greoi. De fiecare dată când treceau printr-un sat, le lua mai bine de zece minute ca să-l străbată. Cu cât se îndreptau spre est, cu atât cerul era mai întunecat... După ce se terminase autostrada până la Bergedorf, începuse infernul. Peste tot depăşirile erau interzise, iar şoferii conduceau ca melcii. Toate vehiculele erau înmatriculate în Vest, în afara câtorva camioane care aparțineau Germaniei Democrate. Günter Rosenberg se uită la ceas şi clătină din cap.

— Mai mult de patruzeci de kilometri...

Malko nu spuse nimic. Dacă trecea frontiera RDG, totul era terminat... Rosenberg luă microfonul.

— Control. Doar atât spuse.

Închise şi i se adresă lui Malko:

— O patrulă de rutină ne va inspecta camionul, în cazul în care Renata se află deja la bord. Să luăm un avans.

Malko claxonă şi depăşi camionul care mergea destul de repede. În trecere, zări şoferul din cabină, în aparență liniştit. Apoi vehiculul dispăru după o curbă. Drumul urca pe lângă o pădure de brazi extraordinar de frumoasă. În dreapta, distinse un han cu acoperişul de paie: *Grune Jäger.* Malko se îndreptă spre parcare şi opri. Minutele se scurgeau. În sfârşit, se auzi un bâzâit în stația radio şi o voce necunoscută anunță:

— Control negativ. Vehiculul a plecat.

Günter Rosenberg nu făcu niciun comentariu. După trei minute, camionul albastru cu dungă galbenă trecea prin dreptul lor. Malko îl lăsă să ia un mic avans, apoi demară. Începuse să plouă. Străbătură mai multe sate liniştite. Circulația era mai fluidă. Zări un panou pe care scria: „GEESTHACHT". Era ultima localitate înainte de Lauenburg. Apoi urma granița. Günter Rosenberg clătină din cap.

— Acum ori niciodată. Nu vor risca în apropierea frontierei.

Străbătură oraşul cu viteză mică, în urma camionului.

Acesta nu avea de gând să se oprească. Malko era nervos. Dacă Tomek Novotny îi minţise? La ieşirea din Geesthacht, camionul luă viteză ca să urce o pantă. O sirenă care depăşea toate vehiculele îl făcu pe Malko să tresară.

Günter Rosenberg era nemişcat ca un sfinx. Lui Malko îi era greu să se țină după camionul care mergea cu viteză.

— De ce merge atât de repede?

— Nu ştiu, mărturisi Rosenberg.

Malko se concentră asupra volanului. Rămăseseră mai puțin de zece kilometri până la graniță. Pe ultimii trei kilometri, drumul era neted ca-n palmă. Cu siguranță că Renata Hurwitz nu făcea autostopul pe marginea şoselei...

Ca într-un vis, panoul pe care scria „LAUENBURG” defilă prin fața ochilor. În fine, camionul încetini. Ca de obicei, străbătură mica localitate micşorând viteza. Pentru prima oară. Günter Rosenberg dădea semne de nervozitate. Observă cu voce uşor tristă:

— *Herr* Novotny a fost „bun” până la capăt...

— Credeți că ne-a îndreptat pe o pistă falsă?

Rosenberg oftă:

— Se poate, *Herr* Linge. Cred că a plecat deja. Dându-ne această pistă, a protejat-o până la sfârşit. Eu îi cunosc, sunt nişte tipi foarte duri... Şi foarte bine organizați...

Malko nu spuse nimic. Dacă nu o găseau pe Renata Hurwitz, îndoiala îl va chinui mereu pe Malko, iar cariera lui Günter Rosenberg va fi terminată, aai ales după tratamentul aplicat lui Tomek Novotny. Dar mai cu seamă sub acoperirea unui om atât de bine plasat ca Ferdinand Dickel.

Ultimul semafor de la ieşirea din Lauenburg se făcu verde, iar camionul demară lăsând în urmă un nor negru de motorină arsă. Îşi luă avânt ca să urce coasta care ducea spre pasul de lângă frontieră. După aceea, erau numai zone împădurite. Malko simți un nod în gât.

Deodată, la mijlocul urcuşului, camionul albastru semnaliză. Günter Rosenberg scoase un mârâit puternic.

— Depăşiți!

Malko îl depăşi, iar camionul se opri în fața unui supermagazin. Îl văzu în oglinda retrovizoare pe celălalt şofer care coborî. Stația se auzi pârâind imediat.

— Obiectivul s-a oprit.

Günter Rosenberg luă microfonul.

— Ce este în magazinul ăsta?

— Nimic special, i se răspunse. Toate camioanele din Est se opresc aici ca să cumpere mâncare. Este mai ieftină decât în altă parte.

Günter Rosenberg puse microfonul la loc dând din cap.

— Să ne întoarcem, murmură el.

Malko coborî coasta. Chiar înainte de a ajunge în dreptul camionului, îl văzu pe şofer ieşind din magazin încărcat de pachete. Dar nu era singur. La doi metri de ei. Mergea o femeie în pantaloni, cu o eşarfă pe cap, cu pachete în braţe. Deşi distanţa era mare, Malko recunoscu mersul legănat şi greu de imitat al Renatei Hurwitz.

Günter Rosenberg suspină cu un şuierat bizar. Camionul ascundea cele două siluete de privirile lor. Malko merse până la curbă ca să nu atragă atenţia, apoi se întoarse. Văzu camionul pornind încetişor pe coastă. Günter Rosenberg luă microfonul.

— Interceptarea peste cinci minute...

Malko îl privi surprins.

— De ce peste cinci minute? Aproape că au ajuns...

Rosemberg zâmbi pentru prima oară.

— Trebuie să ne distrăm şi noi din când în când în meseria noastră de cavaleri... Să-i lăsăm să viseze.

Ajunseră în vârful coastei. În faţa lor. Camionul albastru se îndrepta către frontieră. Un BMW alb cu verde de poliţie îi depăşi, cu girofarul mergând. Era urmat de Taunusul galben, comandoul instituit de *Verfassungsschutz.* Malko zări în spate silueta pricăjită a lui Ferdinand Dickel. BMW-ul depăşi camionul şi se opri de-a curmezişul drumului. Unul dintre poliţişti cobori şi îi făcu semn camionului să oprească.

În acel moment se petrecu ceva neobişnuit. În loc sa oprească, imensul camion acceleră. Malko văzu cum îl loveşte cu botul pe poliţistul din mijlocul drumului, strivind în trecere partea din spate a maşinii de poliţie. Fără să se dezechilibreze prea mult, camionul îşi continuă drumul către frontieră, urmat de Taunus. Günter Rosenberg înjură printre dinţi.

— Mai repede, trebuie să-l prindem!

Nu ridicase vocea, dar trăsăturile erau încordate Malko strivi pedala de accelerație. Acul kilometrajului trecu în câteva clipe de la 80 la 130. Rămăşiţele maşinii de poliţie defilară cu rapiditate prin faţa lor. Rosenberg îi arătă lui Malko un drumeag pe stânga.

— Pe acolo reluăm drumul înainte de a ajunge la postul de frontieră...

Malko o luă pe drumul de pământ. Avu senzația că roțile vor sări de la locul lor. Din fericire, puțin mai departe, era mai bine. La mică distanță de stop, distinse în partea dreaptă camionul care gonea cu toată viteza, chiar în dreptul lui. Strânse volanul şi menținu viteza la 130, încetini puțin la viraj, apoi țâşni ca o rachetă în fața camionului albastru care îl claxonă cu furie... Maşina celor din *Verfassungsschutz* era tot în spatele lui. Dar nu putea să-l depăşească.

Postul de frontieră se găsea la trei kilometri mai departe Datorită greutății, camionul putea să mătură barierele din calea lui. Malko acceleră, lipind aproape pedala acceleratorului de podea şi depăşise camionul cu aproximativ un kilometru. Dar, chiar dacă bloca drumul, camionul va da peste el cum făcuse şi cu maşina de poliție.

Se apropiau de graniță. Deodată, zări în fața lui un buldozer care umplea un şanț cu pământ. Puse frână imediat. Mercedesul se opri de-a curmezişul drumului. În timp ce Rosenberg abia se urnea de pe scaun, Malko țâşni din maşină şi alergă spre buldozer. Se urcă, îl dădu la o parte pe conductorul năucit şi se aşează în locul lui.

Camionul albastru era doar la cinci sute de metri. Avu răgazul să tragă manetele, să-l aşeze în mijlocul drumului, apoi să sară jos. Camionul se apropia. În fața obstacolului neaşteptat, şoferul frână brusc, iar camionul se opri oblic în mijlocul şoselei. Şoferul vru să-l redreseze, dar nu mai apucă. Se ciocnise de buldozer. Cele două vehicule explodară într-o jerbă de scântei, apoi remorca se lovi de camion, transformându-l într-un amalgam de fiare, aruncând resturi peste tot, terminându-şi cursa strivind Mercedesul lui Malko. Taunusul evită catastrofa la țanc, iar oamenii din *Verfassungsschutz* fugiră care-ncotro... Din camion începură să iasă flăcări. Polițiştii de la graniță veneau în fugă cu extinctoarele. Toată lumea alergă spre cabina camionului care se strivise de buldozer. Malko ajunse primul. Era o grămadă de table. Se urcă pe treaptă şi, ajutat de polițistul din Taunus. Reuşi să deschidă portiera. Şoferul urla cu piciorul prins sub motor. Malko zări o formă chircită care gemea. O trase şi reuşi să o scoată. Eşarfa îi alunecase şi văzu părul roşcat al Renatei Hurwitz.

O culcară cu grijă pe pământ. Un polițist îi pipăi pieptul. Avea toracele strivit şi abia mai respira. Ferdinand Dickel ajunse şi el gâfâind şi îi dădu la o parte pe polițişti. Renata Hurwitz avea ochii deschişi, dar nu părea să fie conştientă.

Civili, soldați şi polițişti apărură imediat de peste tot. Reuşiseră să stingă camionul. Malko încercă să-i vorbească Renatei, însă ea nu răspunse. O salvare ajunse în sfârşit, iar doi infirmieri o puseră pe targă. Dar tot nu spusese nimic. Exact în momentul în care o puneau în ambulanță, femeia avu un spasm uşor. Unul dintre infirmieri luă cearceaful şi o acoperi peste cap.

— Nu mai putem face nimic, zise el.

Günter Rosenberg privi targa îndelung, apoi se întoarse cu fața spre frontieră. Postul de control din RDG se găsea doar la trei sute de metri. Neamțul întinse mâna.

— Priviți. Îi zise el lui Ferdinand Dickel. Au venit să o ia.

Malko zări un Trabant negru oprit la graniță. Acesta demară, întoarse şi plecă încet spre Est. Salvarea se îndrepta deja spre Lauenburg. Renata Hurwitz va rămâne pentru totdeauna în Vest.

Günter Rosenberg se apropie de Malko cu paşii lui greoi. Ochii negri erau plini de tristețe, însă vocea rămăsese la fel de controlată.

— Voi încerca să fac schimb cu colonelul Dorbach, spuse el. A fost firul de nisip care le-a blocat întreg mecanismul. Dacă nu aflați numele lui Arnold Brucker, nu reuşeați să faceți nimic.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— În orice caz, dacă nu erați dumneavoastră, reuşeau să mă lichideze. Ați adus un mare serviciu țării mele.

Malko privea ambulanța îndepărtându-se, ducând cu ea cadavrul Renatei. Inima i se strânse când se gândi la colonelul Dorbach.